

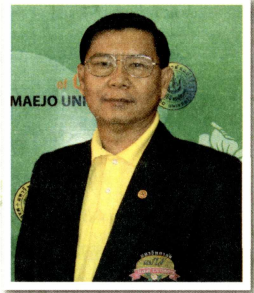
ประวัติการรับราชการ อาจารย์ปราโมทย์ วัลลิเงิน

เกิดเมื่อ 1 ตุลาคม 2492 ท่านเป็นคนอำเภอโคกสำโรง จังหวัดลพบุรี

ชีวิตครอบครัว

คู่สมรส ทนตแพนจ์ นววรรณ (พิงพันธ์) วัลลิเงิน
มีบุตร 2 คน คือ

1. นศพ. นายพล วัลลิเงิน อายุ 23 ปี
กำลังศึกษาที่คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ชั้นปีที่ 6
2. นศพ. นายจ้ง วัลลิเงิน อายุ 21 ปี
กำลังศึกษาที่คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ชั้นปีที่ 4

การศึกษา :

- ประกาศนียบัตรประถมศึกษาปีที่ 3 จาก โรงเรียนโคกสำโรง จังหวัดลพบุรี
- ประกาศนียบัตรประถมศึกษาปีที่ 4 จาก โรงเรียนเทศบาลทำนุ จังหวัดลพบุรี
- ประกาศนียบัตรมัธยมศึกษาปีที่ 3 จาก โรงเรียนวินิตศึกษา จังหวัดลพบุรี
- ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) จาก วิทยาลัยเกษตรกรรมเชียงใหม่
- ปริญญาตรี วท.บ. (ศึกษาศาสตร์-เกษตร) จาก มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- ปริญญาโท M.S. (Horticulture) จาก University of the Philippines at Los Baños, Philippines

บรรจุเข้ารับราชการ :

- 15 ธันวาคม 2514 ตำแหน่งครู ระดับ 1 วิทยาลัยเกษตรกรรมเชียงใหม่

ตำแหน่งทางราชการ :

- 1 กรกฎาคม 2515 ตำแหน่งครู ระดับ 1 วิทยาลัยเกษตรกรรมเชียงใหม่
- 1 ตุลาคม 2517 ตำแหน่งครู ระดับ 2 วิทยาลัยเกษตรกรรมเชียงใหม่
- 20 กุมภาพันธ์ 2518 ตำแหน่งอาจารย์ ระดับ 2 สถาบันเทคโนโลยีการเกษตรแม่โจ้

- 1 ตุลาคม 2519 ตำแหน่งอาจารย์ ระดับ 3 สถาบันเทคโนโลยีการเกษตรแม่โจ้
- 1 กรกฎาคม 2523 ตำแหน่งอาจารย์ ระดับ 4 สถาบันเทคโนโลยีการเกษตรแม่โจ้
- 28 ตุลาคม 2524 ตำแหน่งอาจารย์ ระดับ 4 ภาควิชาเทคโนโลยีทางพืช
คณะผลิตกรรมการเกษตร
- 12 พฤศจิกายน 2527 ตำแหน่งอาจารย์ ระดับ 5 ภาควิชาเทคโนโลยีทางพืช คณะผลิตกรรม
การเกษตร สถาบันเทคโนโลยีการเกษตรแม่โจ้
- 4 พฤศจิกายน 2530 แต่งตั้งเป็นผู้รักษาราชการตำแหน่งรองคณบดีคณะผลิตกรรมการเกษตร
ฝ่ายธุรการ
- 27 พฤศจิกายน 2530 แต่งตั้งเป็นรองคณบดีคณะผลิตกรรมการเกษตรฝ่ายธุรการ
- 1 มกราคม 2532 ตำแหน่งอาจารย์ ระดับ 6 ภาควิชาเทคโนโลยีทางพืช
คณะผลิตกรรมการเกษตร
- 1 พฤษภาคม 2532 แต่งตั้งเป็นผู้รักษาราชการแทนรองอธิการบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา
- 1 กรกฎาคม 2532 แต่งตั้งเป็นรองอธิการบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา
- 1 ตุลาคม 2533 ตำแหน่งอาจารย์ ระดับ 7 ภาควิชาพืชสวน คณะผลิตกรรมการเกษตร
- 1 กรกฎาคม 2536 แต่งตั้งเป็นผู้รักษาราชการแทนรองอธิการบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา
- 16 สิงหาคม 2536 แต่งตั้งเป็นรองอธิการบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา
- 1 พฤษภาคม 2540 แต่งตั้งเป็นผู้รักษาราชการแทนรองอธิการบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา
- 27 ตุลาคม 2544 แต่งตั้งเป็นหัวหน้าสาขาพืชผัก ภาควิชาพืชสวน คณะผลิตกรรมการเกษตร
มหาวิทยาลัยแม่โจ้
- 16 กรกฎาคม 2547 แต่งตั้งเป็นผู้รักษาราชการแทนรองผู้อำนวยการสถาบันตรวจสอบคุณภาพ
และมาตรฐานผลิตภัณฑ์
- 22 กุมภาพันธ์ 2548-20 สิงหาคม 2551 แต่งตั้งเป็นรองผู้อำนวยการโครงการ
จัดตั้งศูนย์เทคโนโลยีชีวภาพฝ่ายบริหารและฝึกอบรม
- 12 กันยายน 2548 แต่งตั้งเป็นผู้รักษาราชการแทนรองอธิการบดีฝ่ายกิจการพิเศษ
- 10 ตุลาคม 2548 แต่งตั้งเป็นคณะกรรมการอำนวยการสถาบันบริการตรวจสอบคุณภาพและ
มาตรฐานผลิตภัณฑ์
- 20 พฤศจิกายน 2548 แต่งตั้งเป็นคณะกรรมการบริหารมหาวิทยาลัยแม่โจ้
- 22 พฤศจิกายน 2548 แต่งตั้งเป็นผู้รักษาราชการแทนรองผู้อำนวยการโครงการจัดตั้งศูนย์
เทคโนโลยีชีวภาพฝ่ายบริหาร
- 7 กรกฎาคม 2549 แต่งตั้งเป็นผู้รักษาราชการแทนผู้อำนวยการสถาบันบริการตรวจสอบ

คุณภาพและมาตรฐานผลิตภัณฑ์ในกรณีที่ผู้อำนวยการฯ ไม่อยู่หรือไม่สามารถปฏิบัติราชการได้ ลำดับที่ 1

- 7 กรกฎาคม 2549 แต่งตั้งเป็นผู้รักษาราชการแทนผู้อำนวยการโครงการจัดตั้งศูนย์เทคโนโลยีชีวภาพในกรณีที่ผู้อำนวยการฯ ไม่อยู่หรือไม่สามารถปฏิบัติราชการได้ ลำดับที่ 1
- 17 กรกฎาคม 2549-7 กรกฎาคม 2553 แต่งตั้งเป็นรองอธิการบดีฝ่ายทรัพย์สินและกิจการพิเศษ
- 17 กรกฎาคม 2549 แต่งตั้งเป็นผู้รักษาราชการแทนอธิการบดี ในกรณีที่อธิการบดีไม่อาจปฏิบัติราชการได้ ลำดับที่ 1
- 8 พฤศจิกายน 2549 แต่งตั้งเป็นประธานคณะกรรมการสภามหาวิทยาลัยแม่โจ้
- 19 กรกฎาคม 2550 แต่งตั้งเป็นผู้อำนวยการศูนย์วิจัยพลังงาน
- 19 กรกฎาคม 2550 แต่งตั้งเป็นประธานกรรมการสภามหาวิทยาลัยแม่โจ้
- 19 กรกฎาคม 2550 แต่งตั้งเป็นประธานกรรมการสภามหาวิทยาลัยแม่โจ้
- 30 สิงหาคม 2550 แต่งตั้งเป็นหัวหน้าสำนักบริหารจัดการสินทรัพย์และวิชาการ
- 12 กันยายน 2550 แต่งตั้งเป็นผู้รักษาราชการแทนอธิการบดี ในกรณีที่อธิการบดีไม่สามารถปฏิบัติราชการ ลำดับที่ 4
- 20 พฤศจิกายน 2550-19 พฤศจิกายน 2552 แต่งตั้งเป็นประธานกรรมการของสภามหาวิทยาลัยแม่โจ้
- 30 พฤศจิกายน 2550 - 29 พฤศจิกายน 2552 แต่งตั้งเป็นประธานกรรมการและผู้บริหารศูนย์วิจัยพลังงาน มหาวิทยาลัยแม่โจ้
- 16 มีนาคม 2551-15 มีนาคม 2553 แต่งตั้งเป็นกรรมการคณะกรรมการพิจารณาและวินิจฉัยการกระทำผิดทางจรรยาบรรณ
- 5 สิงหาคม 2551 แต่งตั้งเป็นรองประธานกรรมการกำกับดูแลการบริหารงานของสำนักบริหารจัดการสินทรัพย์และวิชาการ
- 27 เมษายน 2551 แต่งตั้งเป็นรองกรรมการสภามหาวิทยาลัยแม่โจ้
- 8 กันยายน 2551 แต่งตั้งเป็นรองประธานคณะกรรมการบริหารทรัพย์สินมหาวิทยาลัยแม่โจ้
- 17 ตุลาคม 2551 แต่งตั้งเป็นคณะกรรมการบริหารทรัพย์สิน มหาวิทยาลัยแม่โจ้
- 11 พฤศจิกายน 2551 แต่งตั้งเป็นผู้รักษาราชการแทนผู้อำนวยการมหาวิทยาลัยแม่โจ้-แพร่ เฉลิมพระเกียรติ

- 18 ธันวาคม 2551 แต่งตั้งเป็นประธานกรรมการระบบฟาร์ม มหาวิทยาลัยแม่โจ้
- 1 ตุลาคม 2552 เกษังนอกสุรางคาร
- 1 ตุลาคม 2552 - 6 กรกฎาคม 2553 แต่งตั้งเป็นที่ปรึกษาอธิการบดีในด้านการบริหารและจัดการทรัพย์สิน

ผลงานด้านวิชาการ :

- เอกสารประกอบการสอนวิชาสรีรวิทยาจากการเก็บเกี่ยวพืชผัก
- เอกสารวิชาการการเรื่องการผลิตปวงผัก
- เอกสารวิชาการเรื่องข้าวโพดหวานและข้าวโพดฝักอ่อน

ผลงานด้านการวิจัย :

- โครงการชุดการวิจัยและพัฒนากระเจี๊ยบเขียว
- การวิจัยการผลิตข้าวโพดหวานและข้าวโพดฝักอ่อน
- การวิจัยการผลิตเซเลอรีบนที่สูง

งานพิเศษอื่นๆ

- ที่ปรึกษาศูนย์พัฒนาโครงการหลวง มูลนิธิโครงการหลวง
- หัวหน้าคณะทำงานด้านการบริหารจัดการ โครงการพิเศษสวนเกษตรเมืองจาง ในพระราชดำริสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ
- ผู้อำนวยการโครงการวิจัยและพัฒนาคลังไม้เชิงอุตสาหกรรม ในพระราชดำริสมเด็จพระเจ้าลูกเธอเจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี
- ประธานคณะกรรมการการประเมินผลภายในโครงการอารณเชิงนิเวศปลอดภัย (พ.ศ. 2548-2549)
- ประธานคณะกรรมการอำนวยการศูนย์วิจัยพลังงานมหาวิทยาลัยแม่โจ้
- คณะทำงานยุทธศาสตร์จังหวัดเชียงใหม่ ด้านการเกษตร
- คณะทำงานจังหวัดเชียงใหม่ ด้านการพิจารณาพรรณไม้หายากในงานราชพฤกษ์ 2006 (พืชสวนโลก)
- หัวหน้าคณะผู้ประสานงานโครงการชักบาตรพระสงฆ์ 1080 รูป " เพื่อพ่อ " ๑ ธ.ค.2549
- หัวหน้าคณะผู้ประสานงานโครงการอบรมบรรพชาสามเณรลูกแก้วภาคฤดูร้อน รุ่นที่ 20 พ.ศ.2550 ถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในมหามงคลสมัยเจริญพระชนมพรรษาครบ 80 พรรษา วัดพระสิงห์วรมหาวิหาร จังหวัดเชียงใหม่

กิจกรรมประวัติดีเด่น :

- ได้รับการคัดเลือกให้เป็นนักพัฒนาดีเด่น (ประเภทวิชาการ) ประจำปี 2540
จาก มูลนิธิศุภนิเวศน์ฯ จังหวัดเชียงใหม่

เครื่องราชอิสริยาภรณ์ที่ได้รับ :

• 5 ธันวาคม 2520	จัตุราภรณ์มงกุฎไทย (จ.ม.)
• 5 ธันวาคม 2524	จัตุราภรณ์ช้างเผือก (จ.ช.)
• 5 ธันวาคม 2528	ตราภรณ์มงกุฎไทย (ต.ม.)
• 5 ธันวาคม 2533	ตราภรณ์ช้างเผือก (ต.ช.)
• 5 ธันวาคม 2535	ทวีติยาภรณ์มงกุฎไทย (ท.ม.)
• 5 ธันวาคม 2538	ทวีติยาภรณ์ช้างเผือก (ท.ช.)
• 5 ธันวาคม 2540	เนติจุจักรพรรดิมาลา (ร.จ.พ.)

รวมรับราชการรวมเวลาทั่วทุก 38 ปี 2 เดือน 25 วัน

นางแต่กาง ส่วนใจนั้นคงอยู่และผูกพันเสมอ

ทำไมจึงมาอยู่ แม่จ้ะ เจริงใหม่

ครูเกิดที่บ้านสระตาแวน ตำบลพลา อำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี แต่จำไม่ได้ว่าครอบครัวคุณแม่แม่คุณพ่อ
 ว่างไปที่อำเภอโคกสำโรงตั้งแต่เมื่อใด ครูจึงเติบโตที่ อำเภอโคกสำโรง จังหวัดลพบุรี แต่ที่โรงเรียนที่โรงเรียน
 บ้านโคกสำโรงไม่มีปี(คาดว่าประมาณ ๓ ปี) แล้วจึงถูกส่งไปอยู่กับญาติคุณพ่อที่โรงเรียนแห่งหนึ่งแถวๆ วัดเจ็ททำ
 อำเภอเมืองลพบุรีและเรียนชั้นประถมที่โรงเรียนบ้านท่าหิน ซึ่งอยู่หน้าพระราชวังมหาราชนครจันทบุรี ป.๔
 เวลาไปโรงเรียนต้องเดินไป ผ่านทางคดไปโรงเรียนต้องผ่านพระราชวังมหาราชนครฯ จึงเดินเข้าออกผ่านวังบ่อยๆ
 แต่ก็ไม่ได้เรียนรู้อะไรมากมายเกี่ยวกับวัง เพราะสมัยก่อนการออกไปเรียนนอกสถานที่ไม่ค่อยมีปฏิบัติกัน
 เมื่อจบ ป.๔ แล้วจึงว่างไปเรียนที่โรงเรียนวินิตศึกษา ซึ่งอยู่หลังวัง โรงเรียนแห่งนี้มีพระสงฆ์เป็นอาจารย์ใหญ่
 คล้ายกับโรงเรียนเมตตา วัดเจ็ทดังหลวง จังหวัดเชียงใหม่ วันหยุดประจำสัปดาห์จะเป็นวันพระกับวันอาทิตย์
 จึงไม่ต้องได้กลับบ้านอำเภอโคกสำโรงเพราะไปมาไม่สะดวกประกอบกับระยะทางไกลด้วย ระยะทาง
 ประมาณ ๓๖ กิโลเมตรเมื่อ ๔๐ ปีที่แล้วถือว่าไกลพอสมควร โรงเรียนที่โรงเรียนวินิตศึกษาจนถึง ม.๓
 ในที่สุดทางตนเองเป็นจุดพลัดผันชีวิตในนั้นมาเจริญใหม่ คือสมัครสอบวิชาเกษตรท่านหนึ่ง ชื่อครูสว่าง
 ท่านสอนให้สนุกมากในฝึกสอนทั้งไม้และสอนเรื่องการเลี้ยงสัตว์ทำให้รู้สึกชอบและสนใจ ประกอบกับที่
 บ้านค้างางเกี่ยวกับพืชไร่และข้าวสาร ช่วงเวลาปิดเทอมในนี้คือช่วงเดือนมีนาคมถึงพฤษภาคมมักกลับไป
 เจริงคุณตาและคุณงาที่บ้านสระตาแวน ซึ่งทำนาและเลี้ยงหมูมะม่วงมาก จึงมีประสบการณ์เรื่องการทำนา
 เลี้ยงวัวเลี้ยงควายกับเพื่อนฯ ได้มีโอกาสนั่งบนหลังควายชมทุ่งงามเย็นไปเล่นน้ำในคลองชลประทาน
 ทุกเย็น พอหน้ามะม่วงออกผลก็ไปนอนบนต้นมะม่วงเลือกกินมะม่วงที่แก่ๆ จนรู้ตัวว่ามะม่วงต้นนั้นอร่อย
 มีลักษณะอย่างไรบ้าง และงามหน้าทำนาฤดูน้ำหลากท่วมทุ่งก็นั่งเรือหางไปเก็บดอกบัว ไปวางข้างดักปลา
 และเมื่อใกล้ดึกถึงเวลาเก็บข้าวก็ได้จับปลาตามแอ่งน้ำในนา เมื่อก่อนปลาชุมมากเพราะมาตามน้ำจากคลอง
 ชลประทาน สุนัขนาที่มีความสุขมากตามประสาเด็ก เมื่อจบม.๓ แล้ว คุณแม่ถามว่าจะไปเรียนต่อที่ไหน
 ตอบตรงๆ เล่าว่าตอนนั้นไม่ทราบว่าจะไปเรียนต่อที่ไหนเพราะเรื่องการแนะแนวยังไม่ต้องดีเท่าใด เพื่อนๆ
 บางคนก็เรียนต่อ ม.๓ ๔ ที่โรงเรียนเดิม บ้างก็ไปเรียนสาทรเพราะลพบุรีมีต่างสาทรมาก ทั้งทหารบก และ
 ทหารอากาศ จนวันทหารเรือ บางคนก็ไปเรียนสาทร เพราะมีวิทยาจารย์เทพสตรีอยู่ที่ลพบุรี บางคนก็เรียนสา
 ราษฎร์เพราะมีวิทยาจารย์เทคนิคด้านช่างอยู่ด้วย ส่วนตัวผมเองรู้ว่าจะจากโรงเรียนด้านเกษตรแต่ยังไม่ทราบว่า
 จะไปเรียนที่ไหน จะเข้ากรุงเทพก็ยังไม่ทราบว่าไปเรียนที่ไหน เนื่องจากที่บ้านค้างางข้าวสารและพืชไร่ เช่น
 ข้าวโพด ข้าวฟ่าง คาง และกล้วยๆจึงมีชาวไร่ทำสินค้าเกษตรมาวางและซื้อข้าวสารไปบ่อยๆ วันหนึ่งมีคุณลุง
 ซึ่งเป็นข้าราชการเกษียณมาซื้อที่ทำการแคว้นวังเพ็ญ ซึ่งปกติก็มักจะจะมาคุยกับคุณแม่แม่บ่อยๆ บังเอิญ
 ผมก็正好เล่นอยู่ใกล้ๆ ที่ท่านคุยกันคุณแม่แม่ก็บอกว่าลูกชายเราจากโรงเรียนเกษตรแต่ยังไม่รู้ว่าจะไปเรียน

ที่โนนติ ท่านบอกว่าไปโรงเรียนที่แม่ใจสิ ลูกของท่านโรงเรียนอยู่ที่นั่น ผมเองก็ยังไม่ทราบว่าแม่ใจอยู่ที่โนน แล้วจะไปอย่างไร ท่านบอกไม่ต้องห่วงเดี๋ยวพี่เขาจัดการให้ ซึ่งพี่เขาจัดการให้ทั้งหมดเงินแรงจะเอ็งอย่าจะไปอย่างไร ไปถึงเชิงวังใหม่แล้วไปขึ้นรถที่โนน เมื่อถึงแม่ใจแล้วไปติดต่อครูที่โนนอย่างไร หลังจากนั้นพี่เขาก็ไม่ได้มาส่งอะไรแต่ก็คอยช่วยเหลือและดูแลต่างๆ ต่อมาจึงทราบว่าพี่เขาเป็นลูกแม่ใจรุ่นที่ ๒๙ พี่บิณฑ์ จ๋องจำนง(พี่ตุ๊ก) รุ่นเดียวกับพี่พณศ กิ่งทอง นี้อือสปีธของลูกแม่ใจที่ได้แสดงน้ำใจที่ตึงตาง(เค็ดน้ำใจ) แก่รุ่นน้องตั้งแต่แรก จึงทำให้พัฒนาได้มาเป็นลูกแม่ใจอย่างภาคภูมิใจ

การเดินทางไปแม่ใจเชิงวังใหม่จึงเสมือนลูกศิษย์มาด้อมกรมเก่า เพราะการโรงเรียนในระดับชั้นมัธยมฯ นั้น วดคนแนะแนวการศึกษาต่อ ดังนั้นความคิดหรือทัศนคติจึงถูกบ่มเข้ามาด้วยบริบทแวดล้อมต่างๆ และเกิดขึ้น ราวกับว่าพระพรหมลิขิต

การเดินทางไกลครั้งแรกในชีวิต

การไปโรงเรียนที่แม่ใจ จำได้ว่าไปเชิงวังใหม่โดยรถไฟไปขึ้นรถไฟที่สถานีลพบุรี ใกล้ศาลพระกาฬ นั่งเขาสลับรถไฟจนมาถึง เพราะเป็นเด็กไม่รู้ว่าจะไปคุยกับใคร ก็นั่งก้มก้มเพราะเป็นการเดินทางไกลครั้งแรกตั้งแต่เกิดมา วันที่เดินทางจำได้ว่าเป็นคืนเดือนข้างขึ้น นั่งอยู่ริมหน้าต่างรถไฟ ขณะรถไฟวิ่งมองเห็นดวงจันทร์ข้างขึ้น สว่างอยู่บนท้องฟ้า เวลาตอนหัวดึกนอนหลับหลับหนึ่งมองดวงจันทร์อยู่ริมหน้าต่างรถไฟที่วิ่งไปตามรางที่โค้งลัดเลาะไปตามขุนเขา ผู้โดยสารอื่นๆ แล้วยกหน้าผมไม่มีเสียงพูดคุยกันแต่เสียงกรนเป็นบางครั้งและเสียงของล้อเหล็กชนบนรางเสียงล้อรถไฟดังกึกก้องและอืดอืดตลอดทาง สงครามหนาวเย็นพัดผ่านหน้าต่างเข้ามาในตัวรถ จึงทำให้นหนาวเย็นและเหงามากขึ้นจึงทำให้นึกถึงบ้าน คิดถึงพ่อแม่และพี่น้องทุกคน คิดถึงเพื่อนๆ ทั้งชายและหญิง จนดิ้นใจจึงมองหลับไปไม่รู้ตัว มาตื่นอีกทีเห็นรถไฟจอดที่สถานีคำพูน ขณะรถไฟวิ่งผ่านจะไปเชิงวังใหม่สองข้างทางเห็นชาวบ้านต่างมาสัมผัสการวิ่งของรถไฟตลอดและเมื่อผ่านตลาดเล็กๆ ในหมู่บ้านก็เห็นผู้คนมากมายไปจับจ่ายซื้อหาผักปลาอาหาร สองข้างทางเห็นต้นไม้ใหญ่ขนาดกลางใบสีเขียวตลอดสองข้างทาง มาทราบภายหลังว่าเป็นต้นลำไย สภาพอากาศตอนเช้ามีหมอกกระจายเต็ม อากาศเย็นสบาย

เมื่อถึงสถานีรถไฟเชิงวังใหม่ซึ่งเป็นสถานีปลายทางของรถไฟ จึงขึ้นรถสามล้อกับบอกคนขับสามล้อว่าไปวัดรณแม่ใจ เมื่อไปถึงแล้ววัดรณแล้วบอกว่าจะไปแม่ใจครับ ซึ่งอยู่ที่ตลาดเทศบาลแม่ใจบ้านปัจจุบัน รถคือไปแม่ใจไปขึ้นรถอีซูซุต่อกระบะแบบรถคอกหมู มีหลังคานั่งได้ประมาณ ๒๐-๒๕ คน ขึ้นรถแล้วพวงมาลัยมือคนทั้งๆ เพราะไม่ทราบว่าจะไปไกลแค่ไหนและกลัวจะเลงแม่ใจไป และลงไม่ทัน เมื่อผู้โดยสารขึ้นอีกก็ออกมาเกาะอยู่ที่บันไดท้ายรถเพราะกลัวว่าจะเลงแม่ใจอีกเช่นกัน เมื่อรถจอดส่งผู้โดยสารเราก็แอบถามคนใกล้ๆ ว่าถึงแม่ใจแล้วหรือครับ เขาก็ยิ้มๆ บอกว่ายังอีกไกล ทางไปแม่ใจตอนนั้นคือเส้นทางแม่ใจสายเก่าที่ผ่านอำเภอสันทราย ระยะทางประมาณ ๒๐ กม.เศษ เป็นถนนแคบๆ ลาดลงเฉพาะตรงกลางถนนประมาณ ๔ เมตร เวลาที่มียกสวนทางกันต่างฝ่ายต่างก็ต้องหลบลงไหล่ทาง ความเร็วที่รถวิ่งไม่เกิน ๔๐ กม./ชม. จึงมีความปลอดภัยสูงมาก

เมื่อไปถึงแม่โจ้ตรงที่ประตูหน้าซึ่งอยู่หน้าเสาธงหน้าอาคารคุณพระช่วงงานปัจจุบัน แล้วเดินเข้าไปที่ บ้านพักของอาจารย์ดร.เบ็ลียง อารพงษ์ ซึ่งเป็นบ้านพักของดร.ปราโมทย์ สีตะโกเศศ ซึ่งอยู่ริมถนนด้านทิศตะวันออกเฉียงเหนือของสนามกีฬาอินทนิลในปัจจุบัน เมื่อถึงบ้านพักเข้าไปแนะนำตัวกับอาจารย์ดร.เบ็ลียง แล้วจัด ที่พักรับรองไว้ให้นักเรียนรุ่นเดียวกันกลางคนที่พักที่บ้านดร.เบ็ลียง ต่อมาทราบว่า เป็นนักเรียนที่มาสอบ เข้าแม่โจ้เหมือนกัน จึงมีเพื่อนสอบเข้าแม่โจ้พร้อมกันหลายคน ระหว่างสอบก็มีการทิวสอบ และซ้อมวิ่ง ผลการสอบผมสอบได้เป็นอันดับที่ ๒๙ จากผู้สอบทั้งหมด ๑๕๐๐ กว่าคน ดีใจมากกลับมาไปเตรียมตัวมาเรียน

มารายงานตัวและเปิดเรียนประมาณ ๑๗ พ.ค. ได้อยู่หอพัก. (หอคอก, ผักหักคอก) ซึ่งถูกไฟไหม้ ไปแล้วและเป็นสภะเกษตรสนามในปัจจุบัน หอพักมี ๒ ชั้น ชั้นบนมี ๒ บัณฑิตกลางเป็นห้องนอนหน้าหอ ซึ่งเป็นรุ่นพี่ปี ๕ ห้องเป็นห้องโถงวางเตียงเรียงกันทุกชั้น ๓๐ เตียง ต้องกางมุ้งกันุง ที่นอนหมอนมุ้ง ต้องไปเบิกจากลุงสมและแบ่งนจากโรงเก็บที่เรียกว่าหีบ ซึ่งปัจจุบันนี้คือลานจตุรสนามาหาใช้ ลุงสมเป็นคน ที่มีความจำดีมากเพราะจะจำชื่อคนศึกษาได้แม่นและเมื่อบอกรู้ก็จะบอกจังหวัดที่อยู่ของนักศึกษาได้ถูกต้อง จนเป็นที่กล่าวขวัญและรู้กันทั่วไปในหมู่นักศึกษา

เมื่อเปิดเรียนยังไม่มีการเรียนแต่เข้าปฏิบัติงานหรือเรียกว่าลงงานคือถากหญ้ากำจัดวัชพืช ขุดร่องน้ำ ทั้งเต้และบางทุกหน(โดยมีรุ่นพี่เป็นผู้ช่วยอาจารย์คุมงานจนกระทั่งรับน้องเสร็จแล้วจึงเริ่มเรียน และเมื่อเรียน ก็ยังมีส่วนลงงานในตอนบางเรียนไปตามฐานต่างๆ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการฝึกความอดทนและเข้มแข็งของลูก แม่โจ้ (โดยเฉพาะในช่วง ๓ ปีแรก และเมื่อเรียนปี ๔-๕ จะเน้นเรื่องวิชาการมากขึ้นเป็นลำดับ ในระหว่างเรียน ก็ทำกิจกรรมนักศึกษาไปด้วยเริ่มต้นจากสมัครออกไปทำกิจกรรมอาสาพัฒนาตามสถานที่ต่างๆ (โดยเฉพาะวัด และโรงเรียนต่างๆ ในช่วงวันเสาร์และอาทิตย์ และช่วงปิดเทอมใหญ่ และเป็นกรรมการองค์การนักศึกษา ตั้งแต่เรียนอยู่ชั้นปีที่ ๓และปีที่ ๔และ๕

เมื่อจบการศึกษาปี ๕ ท่านอาจารย์เทพประสงค์ วงศ์ได้ชวนให้ทำงานที่แม่โจ้ จึงได้อยู่ที่แม่โจ้และ ในอีก ๒ ปีต่อมาจึงได้ไปเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์บางเขนอีก ๒ ปีได้ปริญญาตรีกลับมาสอน ต่อที่แม่โจ้อีกประมาณ ๒ ปีจึงได้ทุ่มไปเรียนต่อป.โททางด้านพืชสวนด้วย ทุนเชิวงก์ ที่มหาวิทยาลัย ฟิลิปปินส์ที่เมืองคอสบัส(ส. ลากูนา ประเทศฟิลิปปินส์

งานสอนหนังสือและงานบริหาร

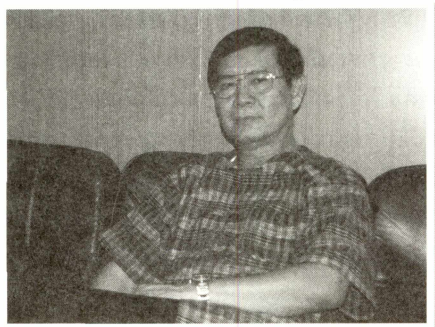
เมื่อกลับมาจากประเทศฟิลิปปินส์ สางพืชผักได้เปิดสอนแล้ว ซึ่งอยู่ที่ซีกทางพืชผักในปัจจุบัน ขณะนั้นสอนวิชาพืชพิษงู (พิษงู(เต้)และอาจารย์พนธ์ โชขมงคลเป็นอาจารย์ทำการสอนอยู่แล้ว จึงได้มาช่วยสอนอยู่ประมาณปีเศษจึงได้ไปฝึกอบรบด้านการผลิตผักที่ประเทศญี่ปุ่นด้วยทุนจาก ประมาณ ๘ เดือนเศษแล้วกลับมาสอนต่อ ช่วงนั้นยังไม่ได้แต่งงาน จึงมีเวลาให้กับการทำงานมากและ เป็นที่ปรึกษาวิชาปัญหาคีพิเศษจำนวนมาก ได้ตกตกลีกลีลัดกับนักศึกษาของสงามมาก นอกจากนี้ยังทำหน้าที่ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาของคณาธิการนักศึกษาด้วย(โดยเฉพาะในช่วงที่นางณรงค์ อภิรักษ์ นักศึกษาสงามพืชผัก และ

นางยุวศรี ทองจ้อย นักศึกษาสาขาพืชไร่ เป็นนางกองคัดการนักศึกษาแม่โจ้ นับเป็นช่วงที่ทำงานหนักแต่ก็มีความสุขดีเพราะได้ฝึกฝนอบรมสั่งสอนลูกศิษย์อย่างใกล้ชิด จนกระทั่งในปี ๒๕๓๐ จึงได้ไปทำงานบริหารเป็นรองคณบดีฝ่ายธุรการ(ฝ่ายบริหาร)ของคณะผลิตกรรมการเกษตร วัดธ.อาณนท์ ที่จังหวัดนครราชสีมาเป็นคณบดีและในปี ๒๕๓๒ ได้ไปทำหน้าที่ รองอธิการบดีฝ่ายกิจการนักศึกษาจนถึงปี ๒๕๔๐ เป็นเวลา ๘ ปี นับเป็นรองอธิการบดีฝ่ายกิจการศึกษานานที่สุดของแม่โจ้ เป็นการทำงานที่ ที่หนักและเหนื่อยมาก เพราะในปี ๒๕๓๒ เป็นปีที่แม่โจ้เปิดรับนักเรียนที่จบมัธยม ๖ เข้าเรียนครั้งแรก จึงต้องเตรียมการมากขึ้น ต้องทุ่มเทเวลาส่วนใหญ่นำกับนักศึกษาและระดับรองคณบดีแก้ไขปัญหาเรื่องการรับน้องใหม่และการปกครองนักศึกษา ปรับปรุงพัฒนาระบบการต้อนรับน้องใหม่ให้เหมาะสมสอดคล้องกับวัฒนธรรมและประเพณีที่ดีงามของสังคมไทย ได้วางแผนทางการพัฒนากิจการนักศึกษาอย่างเป็นระบบ เริ่มจัดระบบการเตรียมความพร้อมนักศึกษาใหม่เป็นนักศึกษา จัดให้มีการอบรมด้านจริยธรรมและคุณธรรมแก่นักศึกษา รวมทั้งส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมต่างๆ แก่นักศึกษา พัฒนาระบบผู้นำนักศึกษาทั้งองค์การนักศึกษา สภานักศึกษาและฝ่ายปกครองนักศึกษา พัฒนาระบบหอพักให้เป็นแหล่งเรียนรู้และฝึกทักษะทางด้านสังคม ความภาคภูมิใจที่เกิดขึ้นคือได้พัฒนาผู้นำนักศึกษาอย่างเป็นระบบผลที่เกิดขึ้นผู้นำนักศึกษาที่จบออกไปประกอบอาชีพมีความเจริญก้าวหน้าอยู่ในตำแหน่งบริหารขององค์กรต่างๆมากมาย นับว่าคุ้มค่ากับความตั้งใจและการทุ่มเทเวลาไม่น้อย่างเต็มที่ในช่วงนี้จึงมีเวลาน้อยกับการสอนนักศึกษาที่สาขาน้องลงและไม่ค่อยได้ใกล้ชิดกับนักศึกษาเท่าที่ควร

เมื่อหมดวาระการดำรงตำแหน่งบริหารได้กลับมาสอนหนังสือเช่นเดิม ทำให้ได้ใกล้ชิดกับนักศึกษาที่สาขาพืชไร่อีกครั้งหนึ่งและในช่วงที่มีความสุขกับการอบรมสั่งสอนลูกศิษย์และร่วมพัฒนาสาขาพืชไร่ให้ฐานะหนักสาขาพืชไร่ ช่วงนั้นวางแผนจัดกิจกรรมของสาขาพืชไร่ในงานเกษตรแม่โจ้ ๗๐ ปี ทำให้สาขาพืชไร่ได้รับการส่งเสริมจากผู้ที่เข้ามาชมงาน นักศึกษาของสาขาทุกคนได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบงานต่างๆ และมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ อย่างทั่วถึง ทำให้อาจารย์และนักศึกษาทำงานร่วมกันอย่างใกล้ชิด ถือว่าเป็นการเสริมสร้างวัฒนธรรมสังคมของสาขาพืชไร่ขึ้นโดยปริยาย อาจารย์ของสาขาทุกคนได้ร่วมงานกันอย่างเต็มที่ ถือเป็นแบบอย่างการทำกิจกรรมของนักศึกษาคณะและสาขาต่างๆ

ต่อมาได้รับเกียรติจากอธิการบดี ดร.เทพ พงษ์พานิช ให้ทำงานบริหารในตำแหน่งรองอธิการบดีฝ่ายทรัพย์สินและกิจการพิเศษในปี ๒๕๔๔ จนกระทั่งเกษียณอายุราชการในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๒ ในวาระการดำรงตำแหน่งรองอธิการบดีฝ่ายทรัพย์สินและกิจการพิเศษ ได้ร่วมงานกับหน่วยงานแผนกการบริหารจัดการทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย เพื่อให้เกิดรายได้ที่เป็นประโยชน์ของมหาวิทยาลัย ช่วงนั้นวางแผนหน่วยงานในกำกับเพื่อการพึ่งพาตนเองหรือเรียกว่าหน่วยงานที่บริหารเชิงวิสาหกิจ มีสำนักงานบริหารทรัพย์สินมหาวิทยาลัยเป็นหน่วยงาน ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องใหม่ของแม่โจ้ และจึงจะต้องพัฒนาอย่างต่อเนื่องเพื่อให้การบริหารจัดการทรัพย์สินของมหาวิทยาลัยมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลสูงสุด เพื่อให้สามารถพึ่งพาตนเองได้มากที่สุด

ความภาคภูมิใจที่ทำงานในแม่โจ้ คือการได้มีโอกาสทำงานตอบแทนสถาบันอันเป็นที่รักที่ได้ให้โอกาสและสร้างชีวิตของตนเอง เพราะก้นับจากวันที่เข้ามาเป็นแม่โจ้ และอยู่ทำงานในแม่โจ้จนกระทั่งเกษียณอายุราชการ นับเป็นเวลาได้ ประมาณ ๔๔ ปี เท่ากับว่า มากกว่า ๒ ใน ๓ ของอายุรุษ ผูกพันกับแม่โจ้หรือชีวิตอยู่กับแม่โจ้มากกว่าบ้านเกิดของครู จึงไม่แปลกเลยที่ครูจะมีความรู้สึกผูกพันกับแม่โจ้อย่างไรมากกว่าบ้านเกิดของครูอีกหลังหนึ่งที่ครูใช้ชีวิตอยู่มากกว่าที่ใดๆ เป็นที่สร้างชีวิต เป็นที่อยู่อาศัยพักผ่อน เป็นที่ให้นักเรียนใช้ชีวิตอย่างปกติสุขอย่างเต็มความภาคภูมิใจ ครูต้องขอบคุณแม่โจ้จนหาชีวิตมาสร้างชีวิต ขอบคุณครูบาอาจารย์ที่ได้อบรมสั่งสอนครูมาอย่างดี ขอบคุณผู้บังคับบัญชาที่ได้ให้โอกาสครูได้ทำงานตอบแทนสถาบันอันเป็นที่รักของครูอย่างเต็มความภาคภูมิใจ ขอบคุณเพื่อนร่วมงานที่ช่วยเหลือเกื้อหนุนทำให้ครูมีความสูงในการทำงาน ขอบคุณลูกศิษย์ทุกคนที่ได้รู้ได้เข้าใจทอดความคิด ได้อบรมสั่งสอนตามหน้าที่ซึ่งมีส่วนสำคัญที่ทำให้ครูมีความสุขที่ได้ทำหน้าที่ของครู และได้เป็นผู้ให้โอกาสและสิ่งที่ดีแก่ลูกศิษย์ คือวิชาความรู้ เพราะครูไม่มีทรัพย์สินเงินทองมากพอที่จะให้แก่ลูกศิษย์ทุกคนแล้วรู้แล้วได้ แต่สิ่งที่ครูสามารถให้แก่ลูกศิษย์ได้ทุกคนอย่างเท่าเทียมกันโดยที่ครูเองไม่หนักใจและไม่เดือดร้อน คือวิธีคิดและวิชาความรู้ต่างๆ ที่สามารถให้แก่ลูกศิษย์ได้ ฉะนั้นความทรงจำที่ดีและงดงามต่างๆ เหล่านี้จะคงอยู่ในจิตใจของครูตลอดชีวิตในโอกาสที่ศิษย์ทั้งหลายจะได้มาร่วมกันอีกครั้งนี้เพื่อแสดงมุทิตาจิตต่อครู ครูขอขอบคุณศิษย์ทุกๆ คนทั้งที่มาด้วยกันอยู่ ณ ที่นี้ ที่บ้านของเรา(สาขาศึกษา) และศิษย์ที่ไม่สามารถมาร่วมงานในวันนี้ได้ ของขอบคุณคณะอาจารย์ของสาขาศึกษาทุกคนตั้งแต่อาจารย์อาวุโส ศ.นิพนธ์ ไชยมงคล ผศ.ดำเกิง บัณฑิต ผศ.ดร.สัทธวิมล ผศ.ดร. ประสิทธิ์ นิธิ ผศ.ดร.เจนจตุร ศรีเกี้ยวพันธ์ ผศ.ฉันทนา วิชรัตน์ อ.ปริชา รัตน์ และน้องๆ นักวิชาการทุกๆ คน และกลุ่มบุคคลที่มีความสำคัญที่หาไม่ได้คือกรรมการชมรมศิษย์เก่าสาขาศึกษาทุกคน ครูขอชมว่าวันนี้ครู มีความสุขที่สุดอีกวันหนึ่ง ที่ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพวกเราชาวศึกษาศาสตร์ทุกคน น้ำใจที่งดงามและความปรารถนาดีของพวกเราทุกคนได้ถูกบันทึกอยู่ในความทรงจำของครูแล้วและความทรงจำเหล่านี้จะอยู่กับครูตลอดกาล

ด้วยรักและผูกพันตลอดไป
(ปราโมทย์ ขลิบเงิน)

ประเพณีการต้อนรับน้องใหม่และระบบการปกครองนักศึกษาของแม่โจ้

ปาริมาทช์ จลิบเงิน

ผมมีโอกาสได้รับฟังเรื่องราวต่างๆ ของแม่โจ้ ที่เกี่ยวข้องกับประเพณีการต้อนรับน้องใหม่และระบบการปกครองนักศึกษา จากคณาจารย์ และศิษย์เก่าอาวุโสของแม่โจ้มากมายมาลงตามนับตั้งแต่รุ่นที่ 1 เป็นต้นมาจนกระทั่งจากศิษย์เก่ารุ่นหลัง ๆ รวมทั้งประสบการณ์ของตนเองที่มีโอกาสได้สัมผัสในช่วงเป็นนักศึกษาระหว่างปี 2509 - 2514 นับเป็นรุ่นที่ 31 และเข้าทำงานในแม่โจ้ตั้งแต่ปี 2514 จนกระทั่งปัจจุบัน จะเว้นไปบางช่วงที่ต้องไปศึกษาต่อหรือฝึกอบรบเท่านั้น และมีโอกาสได้ทำงานในตำแหน่งหน้าที่ รองอธิการบดีฝ่ายกิจการนักศึกษาในปี 2532 ถึง 2540 จึงได้พินิจจากประมวลความเห็นต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับประเพณีการต้อนรับน้องใหม่และการปกครองนักศึกษามาของแม่โจ้เท่าที่ตัวผมเองได้รับรู้ เข้าใจและรวบรวมได้ ความคิดเห็นนี้จึงเป็นความเห็นส่วนตัว ซึ่งการแสดงความคิดเห็นครั้งนี้ อาจจะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจทั่วไปบ้างไม่มากนักก็หวั่น สุดท้ายจะนำไปพิจารณา โดยเฉพาะนักศึกษาแม่โจ้ควรจะมีความรู้ความเข้าใจที่แท้จริงในเรื่องเหล่านี้ เพราะจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับผลกระทบโดยตรงต่อตนเองและทุกภาคส่วนของมหาวิทยาลัย

กำเนิดการต้อนรับน้องใหม่ และระบบการปกครองของนักศึกษาแม่โจ้

การต้อนรับน้องใหม่ ได้คงฝังจากคำพูดของ ท่านอาจารย์คุณพระช่วงเกษตรศิลปการประมาจารย์ผู้บุกเบิกและก่อตั้งแม่โจ้ อาจารย์แผ้วพิจ เทพนัสดิน ณ อรุณฯ (รุ่น 1), หลงสาธ จันทรู (รุ่น 1), อาจารย์วิภาต บุญศิริ วังช้าง (รุ่น 1), อ.ประพัฒน์ สิทธิรักษ์ (รุ่น ๑), พี่เสวียง หอมหวาน (รุ่น ๑), พี่สุรินทร์ เผ่าทองสูง (รุ่น 20), พี่สรวง จันทระทะเล (รุ่น 25) และอีกหลายๆ คน ซึ่งไม่สามารถจะกล่าวหาหมดได้หมดในที่นี้ได้ พอจะประมวลได้ดังนี้ แม่โจ้สมัยเมื่อ 60 - 70 ปีก่อนนั้น มีสภาพเป็นป่าที่ขรุขระห่างไกลจากตัวเมืองเชียงใหม่ (ตามเส้นทางคมนาคม) ประมาณ 20 กิโลเมตร ต้องเดินทางผ่านตัวอำเภอสันทราย ปัจจุบัน การเดินทางจากลำบากมากต้องใช้ช้างควานและการเดินเท้า เท่านั้น ไม่มีน้ำประปาไม่มีไฟฟ้าการมีแต่โรงเรือนมุงของตึก ที่พักเป็นกระท่อมหรือโรงเรือนมุงของตึกเช่นกัน มีป่าเข่นไม้เลื้อยและโรงฟองดัดระบดรุนแรง มีความเป็นอยู่จากลำบากมาก นักเรียนที่มาใหม่ๆ ที่ไม่มีความอดทนมักจะอยู่ไม่ได้แอบหนีกลับบ้านจำนวนไม่น้อย เนื่องจากความจากลำบาก และรู้สึกเจ็บเหงาว่าแนวที่จะต้องผจญจากพ่อแม่คนใกล้ชิด และจากบ้านเรือนไปไกล ปัญหาที่นักเรียนไม่มีความอดทนและหนีกลับบ้านจำนวนหนึ่ง ทำให้คณาจารย์ผู้รับผิดชอบและนักศึกษารุ่นพี่ได้ตระหนักถึงปัญหานี้ จึงได้พินิจจากทางแก้ไขปัญหานี้ด้วยวิธีการต่างๆ การจัดพิธีต้อนรับน้องใหม่ก็เป็นกิจกรรมหนึ่งที่ริเริ่มจัดขึ้น เพื่อเป็นการสร้างความอบอุ่น ลดความเหงาว่าแนวของนักศึกษาใหม่ วิธีการก็คือนำเอาวัฒนธรรมประเพณีอันดีงามของท้องถิ่นมาปฏิบัติตนเอง ซึ่งกิจกรรมวิธีการก็ธรรมดาไม่มีอะไรแปลกประหลาด หรือรุนแรง เป็นการแนะนำตัวของรุ่นพี่และรุ่นน้อง ทำความรู้จักเป็นกันเอง รุ่นพี่จะแสดงความยินดี ต้อนรับให้คำแนะนำ ช่วยเหลือในเรื่องต่างๆ เช่น เรื่องที่พัก การกินการอยู่ การปฏิบัติงาน การเรียน รวมทั้งจัดกิจกรรมการเล่นการแสดงและการแข่งขันกีฬาต่างๆ และคอยปกป้องช่วยเหลือนักศึกษาที่อาจเกิดปัญหาและอุปสรรค ทำให้นักศึกษาใหม่เกิดความ

อุปถัมภ์กลางความวิธกัณฑ์และความเงาของงอนว่าแนวลงไปจนกระทั่งมีความคุ้นเคยกับสถานที่และเพื่อนฝูง ซึ่งวิธีการนี้ได้ช่วยแก้ไขปัญหานี้ให้ใหม่ในนักสืบบ้านมาได้อย่างมาก และก่อให้เกิดประโยชน์ต่างๆ ตามมามากมาย ดังนั้นเมื่อรุ่นน้องจึงมาเป็นรุ่นพี่ก็ปฏิบัติสืบทอดกันไป จนจัดถือเป็นประเพณีการต้อนรับน้องใหม่สืบต่อกันมา

วิธีการต้อนรับน้องใหม่สมัยก่อนนั้น เป็นพื้นฐานในการสร้างค่านิยมของนักศึกษามะเฝ่(จึงจะไปสอดคล้องกับระบบอย่างหนึ่งที่เรียกว่า sotus เพราะทำให้เกิดผลต่างๆ ตามมาคือ

- น้องใหม่รุ่นน้อง เมื่อได้รับการต้อนรับนั้นการแนะนำช่วงเหลือดูแลเอาใจใส่จากรุ่นพี่และเป็นการลึกลับก็จะเกิดความซาบซึ้งประทับใจในความกรุณาและความปรารถนาดี ความมีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และความเสียสละของรุ่นพี่ ทำให้รุ่นน้องเกิดความประทับใจ การรักและนับถือรุ่นพี่ มีความเกรงใจอย่างจริงใจและสนิทใจ เกิดความใกล้ชิดและสนิทสนมเป็นกันเองกับพี่ ทำให้เกิดการยอมรับความอาวุโส (seniority) และน้ำใจ (spirit) ใจดีน่ารักเจตนาดี ของรุ่นพี่อย่างแท้จริง (โดยไม่มีการขู่เข็ญหรือบังคับให้เกิดขึ้นแต่อย่างใด ความรักพี่รักน้องและพรรคพวกจึงเกิดขึ้น ทำให้เกิดความสามัคคี (unity) คือเป็นพวกเดียวกัน รักกัน ทำอะไรก็ช่วยเหลือกัน เป็นผลพวงตามมา

- รุ่นพี่จะได้รับการบอกกล่าวและฝึกให้เป็นผู้ที่มีความอดทนและเสียสละ เห็นประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตัว มีคุณลักษณะของการเป็นผู้ให้ซึ่งจะต้องคอยช่วยเหลือ แนะนำดูแลรุ่นน้องเพราะเคยเป็นผู้รับมาแล้วเมื่อครั้งตนเองเป็นรุ่นน้องมาก่อน รุ่นพี่ก็จะได้รับการปลูกฝังในเรื่องของ spirit คือความเป็นผู้มีน้ำใจเป็นเจตนาเป็นผู้รู้จักการให้และเป็นผู้รู้จักการรับ (take and give) เมื่อตนเองมีความประทับใจสิ่งๆ ที่รุ่นพี่ได้ช่วยจับยื่นให้ และเป็นสิ่งที่ดีเป็นวัฒนธรรมประเพณีที่ดีงาม ก็จากจัดถือปฏิบัติสืบทอดกันต่อไป เป็นวัฒนธรรมและประเพณี (tradition) การต้อนรับน้องใหม่ของมะเฝ่(จึงสืบต่อกันมา

จะเห็นว่าวัตถุประสงค์และเป้าหมายของกิจกรรมรับน้องใหม่นั้น ได้กำหนดและวางแนวทางที่ดีไว้แต่เมื่อระยะเวลาผ่านไปจำนวนนักศึกษามากขึ้น สภาพสังคมและสิ่งแวดล้อมต่างๆ เปลี่ยนไป ทำให้ประเพณีต้อนรับน้องใหม่มีความเป็นแบบแผนเรื่องวิธีการ ขั้นตอนของกิจกรรมและวัตถุประสงค์ จนบางครั้งก่อให้เกิดปัญหาตามมามากมาย จนกระทั่งหน่วยงานที่รับผิดชอบระดับกระทรวง กรม เคยออกคำสั่งห้ามจัดกิจกรรมรับน้องใหม่ในสถาบันการศึกษาหลายแห่ง และปัจจุบันจึงยังบังคับอยู่ในหลายสถาบันการศึกษา แต่ปัจจุบันนี้ทบวงมหาวิทยาลัยมีนโยบายส่งเสริมการจัดกิจกรรมต้อนรับน้องใหม่ (โดยไม่ให้สถาบันการศึกษา กำกับ ดูแลในคำสั่งแนะนำให้นักศึกษาจัดกิจกรรมต้อนรับน้องใหม่ในแนวทางที่สร้างสรรค์ ส่งเสริมและพัฒนาแก่ตัวนักศึกษา ที่เกี่ยวข้องทุกระดับ ทั้งนี้ให้เป็นไปตามความเหมาะสมของสภาพสังคมทั่วไปและสภาวะแวดล้อมของสถาบันนั้นๆ ดังนั้นทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง นับตั้งแต่ผู้บริหาร คณาจารย์ทุกระดับ และนักศึกษาที่รับผิดชอบ ต้องช่วยกันสืบทอดเจตนารมณ์อันดีงามที่แท้จริงของวัฒนธรรมประเพณีการรับน้องใหม่นี้ไว้ให้ได้ ทุกฝ่ายต้องมีความกล้าหาญและเสียสละที่จะต้องปรับปรุงแก้ไขกิจกรรมหรือวิธีการที่ก่อให้เกิดปัญหาหรือทำให้อุปสรรคที่แท้จริงเป็นแบบไป (โดยเฉพาะกิจกรรมที่ทำให้เกิดอันตรายเสี่ยงต่อการบาดเจ็บทางกาย หรือกระทบต่อสภาพจิตใจของผู้เกี่ยวข้องและการสูญเสียทางเศรษฐกิจที่เกินกว่าเหตุ อันจะก่อให้เกิดการเสื่อมเสียชื่อเสียงของส่วนรวมของมหาวิทยาลัยติดตามมา

การเกิดระบบการปกครองของนักศึกษาแม่โจ้

ความจริงครั้งแรกนั้นการปกครองนักศึกษา อาจารย์จะเป็นฝ่ายปกครองโดยตรง นักศึกษาจะไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับคณะทั้งกลางปีต่อมา จำนวนนักศึกษามากขึ้น อาจารย์ไม่สามารถจะดูแลนักศึกษาได้ใกล้ชิดและทั่วถึง ประกอบกับความประพฤติบางเรื่องเป็นความผิดที่ไม่รุนแรง บางกรณีความผิดนั้นจะรู้กัน ในระหว่างเพื่อนนักศึกษาเท่านั้น เช่น พฤติกรรมเห็นแก่ตัวเอาเปรียบเพื่อนฝูง พวกวางท่าจะใส่ตูดเพื่อนฝูง พวกเอะอะวาทเป็นนักเลง เป็นต้น อาจารย์คุณพระช่วงๆ ในขณะนั้น จึงได้ให้นักศึกษารุ่นพี่ ขึ้นอาวุโสออก คณะกรรมการนักศึกษาจึงมาประกอบด้วยนักศึกษาจากแต่ละชั้นปีเป็นคณะกรรมการปกครอง โดยรุ่นพี่ชั้นปีที่อาวุโสสูงสุดเป็นประธาน เหตุผลในการมีคณะกรรมการปกครองฝ่ายนักศึกษา เพื่อเป็นการฝึกให้นักศึกษาได้รู้จักรบบการปกครองตนเองและปลูกฝังระบบอาวุโส (seniority) ซึ่งคณะกรรมการปกครองจะต้องมีคุณธรรมมีความสุจริตกับนักศึกษาที่กระทำผิด มีการสืบสวนสอบสวนหาข้อเท็จจริงจนแน่ชัดแล้ว ว่ากระทำความผิดจริง จึงเสนอให้นายอาจารย์ฝ่ายปกครองทราบแล้วขออนุญาต พิจารณาลงโทษตามลำดับข้อปฏิบัติของนักศึกษาที่อาจารย์จะอนุญาตให้คณะกรรมการฝ่ายปกครอง ดำเนินการนั้นเป็นโทษที่เกี่ยวกับความเป็นอยู่ภายในของนักศึกษาเอง เช่น ลักขโมยของกันเอง ทะเลาะวิวาทกันเล็กน้อย หรือประพฤติเสื่อมเสียที่ไร้แรงเกินพอและความผิดเกี่ยวกับประเพณี หรือข้อบังคับของสังคมแม่โจ้ (บทบัญญัติ) เป็นต้น ซึ่งเมื่อมีการชำระโทษจากคณะกรรมการฝ่ายปกครองของนักศึกษาแล้ว อาจารย์ก็มีเอาผิดกับนักศึกษาที่กระทำผิดคนนั้นอีก การลงโทษก็มีตั้งแต่การว่ากล่าวตักเตือน การภาคทัณฑ์และการชำระความผิดที่สละขระสนาน แต่โทษบางประเภทอาจารย์จะไม่ให้นักศึกษาพิจารณาชำระกันเอง เช่น โทษความผิดร้ายแรงถึงขั้นพักการเรียนหรือให้ออกจากสถาบันการศึกษา เป็นต้น และการพิจารณาชำระโทษจะต้องขออนุญาตและได้รับอนุญาตจากอาจารย์ผู้ควบคุมทุกครั้งแล้วจึงจะดำเนินการได้หากฝ่าฝืนคณะกรรมการฝ่ายปกครองนักศึกษาเองก็ต้องถูกชำระโทษเช่นกัน ระบบการปกครองตนเองของนักศึกษา

คณะกรรมการฝ่ายปกครองจะใช้ความสามัคคีในหมู่คณะในการสอบสวนหาข้อเท็จจริงและจะฝึกให้นักศึกษาทำผิดมีน้ำใจของสุภาพชน (Lady, Gentleman) มีความรับผิดชอบต่อการกระทำของตน คือ กระทำความผิดแล้ว กล้าที่จะรับผิดชอบและเผชิญความจริงยอมถูกลงโทษ ซึ่งขบวนการเหล่านี้ จะปลูกฝังคุณธรรมในเรื่องความรับผิดชอบ (sense of Responsibility) ต่อการกระทำของตนเองทั้งในเรื่องที่ดี และไม่ดี และคุณธรรมเรื่องกฎระเบียบวินัย (order) วินัยดี คือ ปลูกฝังทัศนคติ ให้นักศึกษาเคารพระเบียบวินัย กฎเกณฑ์ของสังคม ไม่ล่วงละเมิดสิทธิหรือทำความเดือดร้อนให้กับบุคคลอื่น เข้าใจในสิทธิอันพึงมีพึงได้ตามหน้าที่ของตน และปฏิบัติหน้าที่ของตนเองให้ดีที่สุดในท่ามกลางใจตนเอง หรือถือเสรีภาพเกินสิทธิของตน

คณาจารย์ในสมัยก่อนนั้น เช่น อาจารย์คุณหลวงอิงค์ หรือคุณพระช่วงๆ ฯลฯ ท่านจะเข้มงวด เอาใจจริงเอาใจใส่อบรมสั่งสอนลูกศิษย์มาก และปกครองลูกศิษย์เหมือนลูกหลาน ใช้ระเบียบวินัยเข้มงวดเคร่งครัด ลงโทษนักศึกษาที่ประพฤติผิดไม่ละเว้น จะแนะนำตักเตือนนักศึกษาที่กระทำผิดให้แก้ไขปรับปรุงตนเองทันที

เมื่อพิจารณาแล้ว จะเห็นว่าคณะกรรมการประเพณีต้อนรับน้องใหม่และคณะกรรมการฝ่ายปกครองตนเองของนักศึกษาเหล่านั้นจะแยกเป็นคนละส่วนกัน แต่จะมีความสัมพันธ์กัน

คณะกรรมการประเพณีนั้น จะมีนักศึกษารุ่นพี่ปี 2 เป็นผู้ได้รับมอบหมายให้เป็นผู้รับภาระในการเตรียมการและดำเนินการกิจกรรมทางวิชาการและนันทนาการของรุ่นพี่ที่อาวุโสขึ้นมา คือ รุ่นพี่ ปี 3 และ ปี 4 และคณาจารย์

คณะกรรมการฝ่ายปกครองนั้นประธานคณะกรรมการจะต้องเป็นรุ่นพี่ชั้นปีที่อาวุโสที่สุด คือ ปีที่ 4 คณะกรรมการก็จะประกอบไปด้วยรุ่นพี่ตั้งแต่ปี 2 ปี 3 และ ปี 4 เป็นกรรมการร่วมกัน ส่วนจำนวนคณะกรรมการจะมีจำนวนเท่าใดนั้น เป็นเรื่องความเหมาะสมแต่ละสภาวการณ์ และคณะกรรมการฝ่ายปกครองนี้จะต้องอยู่ภายใต้การแนะนำ กำกับ ดูแล ของอาจารย์ที่รับผิดชอบ

ระบบโซตัส (SOTUS) ในความคิดของลูกแม่ใจ

คำว่า SOTUS นั้น มาจากการนำเอาอักษรตัวหน้าของภาษาอังกฤษ 5 คำมารวมกัน คือ spirit (น้ำใจ), order (วินัย), tradition (ประเพณี), unity (สามัคคี), seniority (อาวุโส) (จิตน้ำใจ วินัยดี เชิดชูประเพณี สามัคคี อาวุโส) จึงเป็นคำขวัญให้ลูกแม่ใจจัดถือปฏิบัติสืบต่อกันมา จะเห็นว่าประเพณีต้อนรับน้องใหม่และระบบการปกครองนักศึกษาของแม่ใจนั้นเป็นการชักนำหรือปลูกฝังระบบโซตัส (SOTUS) ขึ้นในแม่ใจ และเป็นการปลูกฝังให้เป็นค่านิยมของนักศึกษาแม่ใจมาตลอด เมื่อพิจารณาจากคำบอกเล่าของคณาจารย์และศิษย์เก่าอาวุโสทั้งหลายจะเห็นว่า ระบบ SOTUS ที่นำมาใช้แม่ใจนั้น วัตถุประสงค์คือ ต้องการจะสร้างค่านิยมให้นักศึกษาแม่ใจมีคุณลักษณะเป็นผู้มีความอดทน เข้มแข็ง จริงจัง มีความสามัคคีสามัคคีกันมีน้ำใจดี เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ซึ่งกันและกัน และรู้จักเคารพกฎเกณฑ์ กติกาของสังคม มีความเป็นสุภาพชน หรือเป็นคนดีนั่นเอง ถ้าหากจะกล่าวได้ว่า แม่ใจได้ยอมรับเอา ระบบ SOTUS เป็นส่วนหนึ่งในกระบวนการพัฒนาความคิด ค่านิยม ทัศนคติของนักศึกษาตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาคงจะมีผลดี ความจริงระบบนี้มีทั้งประโยชน์และโทษอยู่ในตัวของมันเอง ขึ้นอยู่กับผู้นำไปปฏิบัติ ซึ่งเราเห็นว่าผู้นำให้เกิดประโยชน์หรือทำให้เกิดโทษ ผู้ปฏิบัติจะต้องศึกษาวัตถุประสงค์ของระบบให้เข้าใจอย่างแท้จริงก่อนนำไปปฏิบัติและวางผล

ดังนั้น ความหมายของคำประกอบในระบบโซตัส ตามวัตถุประสงค์ของผู้ที่นำระบบนี้มาใช้ก่อนผล ความคิดของนักศึกษาแม่ใจ น่าจะมีความหมายดังต่อไปนี้คือ

SPIRIT น้ำใจ (จิตน้ำใจ) วัตถุประสงค์ของน้ำใจนี้คือ ต้องการให้บุคคลในสังคมแม่ใจ มีลักษณะเป็นผู้มีน้ำใจงดงาม มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่มีน้ำใจช่วยเหลือซึ่งกันและกัน แบ่งปันกัน มีความเสียสละ โดยเฉพาะระหว่างรุ่นพี่รุ่นน้อง และระหว่างเพื่อนกับเพื่อนต่างรุ่น มีความปรารถนาดีต่อกัน รู้จักเป็นผู้ให้ และเป็นผู้รับที่ดี ไม่เห็นแก่ตัว มีน้ำใจกว้างขวางเป็นที่ยอมรับของบุคคลทั่วไป ซึ่งคุณธรรมข้อนี้ จะเป็นพื้นฐานก่อให้เกิดความเคารพ ความเกรงใจอย่างสนิทใจ เกิดความสามัคคีสามัคคี ซึ่งกิจกรรมที่จะก่อให้เกิดคุณธรรมข้อนี้จะต้องเป็นกิจกรรมที่เหมาะสม มีการเตรียมและจัดทำอย่างมีหลักการและสนอง

วัตถุประสงค์ต้องชัดเจนและมีความต่อเนื่อง โดยเฉพาะกิจกรรมในช่วงประเพณีรับน้องใหม่ นักศึกษา รุ่นพี่จะเป็นกลุ่มบุคคลที่มีความสำคัญมีบทบาทที่จะสร้างแบบอย่างที่ดี และแสดงออกตามหลักคุณธรรม ให้นำเป็นที่ยอมรับของรุ่นน้อง โดยไม่ขาดระยะ และกิจกรรมนั้นจะต้องเป็นที่ยอมรับของน้องใหม่ด้วย การปฏิบัติตัวของรุ่นพี่จะต้องมีความสม่ำเสมอตลอดไป ทั้งในขณะที่เป็นนักศึกษาอยู่หรือจบการศึกษา แล้วก็ตาม ขณะเดียวกันจะต้องได้รับการชี้แนะและสนับสนุนจากคณาจารย์ประจำวิชาต่างๆ ที่จะต้องส่งเสริมสนับสนุนโดยการให้คำแนะนำอบรมสั่งสอนมอบหมายภารกิจระหว่างการเรียนรู้การสอน ที่จะปลูกฝัง คุณธรรมที่มีความเป็นผู้มีจิตเมตตาใจดีเกิดขึ้นด้วย

ORDER ระเบียบวินัย (วินัยดี) วัตถุประสงค์คือ ความพึงปรารถนาในการหล่อหลอมหรือสร้างทัศนคติ หรือค่านิยมให้นักศึกษาแม่โจ้ มีลักษณะเป็นผู้มีระเบียบวินัย รู้จักการสำรวจ รู้จักกาลเทศะ รู้จักสถานที่ รู้จักปฏิบัติตัวให้เหมาะสมกับระเบียบวินัยหรือกฎเกณฑ์ของสังคมนั้นๆ เป็นผู้รู้จักสิทธิตามภาระหน้าที่ของตนเอง คณาจารย์และรุ่นพี่ เห็นว่านักศึกษาแม่โจ้นั้นมาจากพื้นฐานจิตใจและภูมิสำเนาที่ต่างๆ กันเกือบทั่วประเทศหากขาดระเบียบวินัยแล้วก็จะก่อให้เกิดปัญหาการทะเลาะวิวาท เกิดความไม่สงบเรียบร้อย ก่อให้เกิดความแตกแยก จึงได้มอบหมายให้นักศึกษาฝึกนอกระบบตนเอง มีการวางระเบียบวินัยกฎเกณฑ์ในการปกครอง (ซึ่งเรียกว่าบทบัญญัติ) มาใช้ในการดูแลและกำกับของอาจารย์ฝ่ายปกครอง บทบัญญัติที่กำหนดไว้นั้น เป็นสิ่งที่ดีทุกข้อเพราะเป็นข้อกำหนดที่สอดคล้องกับวัฒนธรรมทั่วไป แต่ที่เกิดปัญหายุ่งยากในปัจจุบัน คือ กฎที่ถูกกำหนดขึ้นมาโดยรุ่นพี่บางคนที่ไม่เข้าใจบทบาทของตนเอง และไม่เข้าใจถึงผลกระทบ ความเสียหายที่เกิดขึ้นตามมา โดยเฉพาะกฎเกณฑ์ที่กระทบต่อการเรียนการสอน ทำให้เป็นผลเสียต่อความก้าวหน้าทางวิชาการ ซึ่งผลเสียทั้งหมดเกิดขึ้นกับนักศึกษาโดยตรง เช่น การห้ามใช้ยานพาหนะระหว่างเรียน การกำหนดชุดแต่งกายที่ไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์แวดล้อมในปัจจุบัน การปลูกฝังหรือการสร้างค่านิยมเรื่องระเบียบวินัยนี้ จะเกิดขึ้นได้ คณาจารย์และรุ่นพี่จะต้องปฏิบัติตัวเป็นตัวอย่างที่ดีแก่นักศึกษารุ่นน้อง ถ้าหากรุ่นพี่ยังทำตัวฝ่าฝืนกฎระเบียบและวินัยต่างๆ ที่พวกตนได้วางไว้แล้วจะไปบังคับกับรุ่นน้องมีหวังคงเป็นเรื่องยาก และทำให้รุ่นน้องมองว่ารุ่นพี่จะไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแล้วจะนำไปบังคับกับรุ่นน้องได้อย่างไร

TRADITION ประเพณี (เชิดชูประเพณี) วัตถุประสงค์อันนี้คือ กิจกรรมวิธีการที่คนกระทำมาเพื่อส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดการเจริญงอกงาม พัฒนา และสร้างสรรค์ ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อสังคมส่วนรวมแก่บุคคลอื่นและตนเองแล้ว ก็สมควรที่จะสืบทอดและอนุรักษ์ไว้หรือดำเนินต่อไป ในขณะเดียวกัน ก็ต้องพิจารณาถึงการเปลี่ยนแปลงของสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อมด้วยว่า ประเพณีนั้นๆ เป็นที่ยอมรับและเหมาะสมกับสภาวะกาลของสังคมและสิ่งแวดล้อมหรือไม่ ถ้าไม่เหมาะสมก็ต้องพร้อมที่จะปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้เหมาะสมและดีขึ้น เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่สังคมนั้นๆ "วัฒนธรรมประเพณีใดที่ไม่เหมาะสม ไม่ดีงามและไม่สอดคล้องกับสภาวะกาล มักจะหมดไปและไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม และอาจเป็นที่รังเกียจของคนทั่วไป" หากคนกลุ่มใดยังยึดมั่นไม่ฟังความเห็นของสังคมส่วนใหญ่แล้ว สังคมภายนอกก็จะประณามและดูถูกดูแคลน ซึ่งสมาชิกในสังคมของเราก็จะถูกโดดเดี่ยวและไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมภายนอกต่อไป

UNITY ความสามัคคี ความเป็นเอกภาพ หรือความเป็นหนึ่งเดียว วัตถุประสงค์ที่ต้องการของคำนี้ คือ ต้องการสร้างทัศนคติและค่านิยมในเรื่องความรักสามัคคีสามัคคี เป็นหน้าหนึ่งใจเดียวกันของนักศึกษาแม่ใจ ตามข้อเท็จจริงแล้ว คุณสมบัติเรื่องความสามัคคีของนักศึกษาแม่ใจหรือศิษย์เก่าแม่ใจนั้นเป็นคุณสมบัติเด่นเฉพาะ ที่บุคคลทั่วไปทบทวนการรู้จักและยอมรับอย่างกว้างขวาง ความสามัคคีนี้เป็นคุณธรรมที่ก่อให้เกิดพลังในการพัฒนาและสร้างสรรค์ ถ้านำมาปฏิบัติในทางที่ถูกต้องและเหมาะสม จะเป็นประโยชน์ต่อสังคมส่วนรวมอย่างจริงจัง แต่ในทางกลับกันถ้านำไปปฏิบัติในทางที่ไม่ถูกต้องเหมาะสมจะก่อให้เกิดโทษ เกิดปัญหาและความยุ่งยากวุ่นวายในสังคม ถ้าจะพิจารณาว่าคุณสมบัติในเรื่องความสามัคคีของแม่ใจ ถูกหล่อหลอมขึ้นได้อย่างไรบ้าง อาจจะกล่าวอย่างคร่าวๆของระบบ sotus แต่จะอ้างเป็นปัจจัยที่เกื้อหนุนส่งเสริมสนับสนุนซึ่งกันและกันได้เป็นอย่างดี และเหมาะสม แต่อย่างใดก็ต้องอาศัยปัจจัยอื่นเป็นส่วนประกอบด้วย เช่น กิจกรรมต่างๆ ในระหว่างการเรียนการสอนโดยเฉพาะอย่างยิ่งการอบรมสั่งสอนการมอบหมายภาระงานและกิจกรรมนอกหลักสูตร ต่างๆ จากอาจารย์และรุ่นพี่ (โดยนำความคิด หรือคติเรื่อง "งานหนักไม่เคอะพาดคน" มาเป็นแนวทางในการหล่อหลอม โดยปกติเรากล่าวกันว่า การใช้ชีวิตทุกวิถีชีวิตเพื่อความสุขจากคำบอกความสามัคคีมาด้วยกัน จะหล่อหลอมให้กลุ่มคนที่ได้รับประสบการณ์เหล่านั้น เกิดความรักผูกพันเข้าใจชีวิตจิตใจ เห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน ทำให้เกิดความผูกพันและสามัคคีเกิดขึ้น ซึ่งสภาพแวดล้อมต่างๆ ในแม่ใจหรือสมัยก่อนนั้นมีความทุกข์จากคำบอก จึงเป็นส่วนสำคัญที่หล่อหลอม คุณสมบัติเรื่องความสามัคคีของนักศึกษาแม่ใจ นอกจากความสามัคคีแล้วยังสร้างคุณสมบัตินี้ด้วยความเข้มแข็งและอดทน เอาจริงเอาจังไม่ทอดทิ้งงานหนักหรือความยากลำบากให้แก่นักศึกษาแม่ใจ จนเป็นที่ยอมรับของคนทั่วไปอีกประการหนึ่งด้วย

SENIORITY อาจารย์ รุ่นพี่ หรือผู้มาก่อน การสร้างระบบอาวุโสให้เป็นที่ยอมรับกันด้วยความสุจริตใจ หรือความจริงใจนั้น เป็นเรื่องยาก ถ้าจะหมายถึงผู้ที่มาก่อนเป็นความอาวุโส ดูเป็นเรื่องง่าย แต่ไม่มีความหมายไม่มีความผูกพันกัน ในความหมายที่แท้จริงของคำว่า อวุโส ในระบบ sotus ที่ดี ที่แม่ใจต้องการ นั่นคือ การยอมรับความอาวุโสของรุ่นพี่หรือผู้ที่มาเรียนแม่ใจก่อนด้วยความเต็มใจ ด้วยความเกรงใจ หรืออาจจะเคารพนับถือกันด้วย ดังนั้น การยอมรับรุ่นพี่หรือความอาวุโสเกิดขึ้นได้ รุ่นพี่จะต้องกระทำตัวให้เป็นที่ยอมรับของรุ่นน้องหรือผู้มาใหม่ คนเราจะยอมรับนับถือและเกรงใจกัน ก็คือ คุณงามความดี หรือน้ำใจที่งดงามของแต่ละคนนั่นเอง "ความดีและน้ำใจที่งดงามของรุ่นพี่เท่านั้น ที่จะสร้างคุณค่าแห่งความอาวุโสให้รุ่นน้องยอมรับได้"

"การรักใคร่ปรองดอง การดูแล ปรึกษา และการกระทำที่รุนแรง อย่างไรก็ตาม ไม่สามารถทำให้น้องยอมรับความอาวุโสของรุ่นพี่ได้ จะมีก็แต่ความกลัว ความแค้น และความอาวุโสที่จอมปลอม"

รุ่นพี่พึงกระทำตัวเป็นกัลยาณมิตรให้แก่รุ่นน้อง (โดยสร้างค่านิยมของรุ่นพี่ให้มีคุณสมบัติ ดังนี้

1. เป็นผู้ที่น่ารักของรุ่นน้อง
2. เป็นผู้ที่น่าเคารพนับถือของรุ่นน้อง
3. เป็นผู้ที่น่าเกรงขามเทิดทูนของรุ่นน้อง

4. เป็นผู้ชี้แนะชักชวนรุ่นน้องในทางที่ดี
5. ไม่ชักชวนรุ่นน้องไปในทางที่เสื่อมเสีย (ไม่ชักชวนให้ดื่มสุรา เสพยาเสพติด เที่ยวเตร่ใช้จ่ายฟุ่มเฟือย และมั่วสุมทางเพศ)

ปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อการพัฒนาระบบ SOTUS

1. บุคคล นับตั้งแต่ผู้บริหาร คณาจารย์ทุกระดับทุกคน นักศึกษาทุกคน และศิษย์เก่าทั้งหลาย บุคคลเหล่านี้ คือ ปัจจัยสำคัญในการพิจารณาระบบ SOTUS ที่เหมาะสมมาใช้และพัฒนาระบบ SOTUS ที่ถูกต้องและเหมาะสมในโรงเรียนเฉพาะผู้บริหาร อาจารย์และนักศึกษาปัจจุบันจะเป็นกลุ่มบุคคลที่มีบทบาทมากกว่ากลุ่มอื่น ดังนั้นกลุ่มบุคคลเหล่านี้จะต้องศึกษาทำความเข้าใจหลักการของระบบ SOTUS อย่างถูกต้อง รู้เข้าใจถึงวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่แท้จริงของการนำระบบ SOTUS มาใช้พัฒนาความคิด และคุณลักษณะของนักศึกษาแม่โจ้ ถ้าหากบุคคลเหล่านี้ งดการเอาใจใส่ ไม่เข้าใจเป้าหมายที่แท้จริงของการนำระบบ SOTUS มาใช้แล้ว ระบบ SOTUS นี้จะทำลายสังคมนี้ในที่สุด

คณาจารย์ ผู้บริหาร เป็นกลุ่มบุคคลที่มีบทบาท สำคัญในการพัฒนาระบบ SOTUS ที่จะเป็นส่วนในการกระบวนกรพัฒนาความคิดและคุณลักษณะของนักศึกษาแม่โจ้ เพราะคณาจารย์จะเป็นกลุ่มคนที่อยู่ในสถาบันมากกว่าบุคคลกลุ่มอื่นจะรู้และเห็นความเป็นมา เน้นการเปลี่ยนแปลงและผลกระทบต่างๆ ที่เกิดขึ้นต่อสังคม ตัวนักศึกษา อาจารย์ ศิษย์เก่า และสถาบันฯ ทั้งในด้านที่ดีและไม่ดี ผู้บริหารและอาจารย์จึงเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในเรื่องเหล่านี้มากกว่ากลุ่มบุคคลอื่น อาจารย์ และบุคคลที่เกี่ยวข้องทุกระดับไม่ว่าจะเป็นรุ่นพี่อาวุโส หรือรุ่นพี่ที่เข้าใจปัญหาก็ต้องชี้แจงอธิบายทำความเข้าใจกับนักศึกษาทุกระดับถึงวัตถุประสงค์ เป้าหมายที่แท้จริงให้ชัดเจน ต้องชี้แจงถึงผลกระทบความเสี่ยงและปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นบอกถึงวิธีการและกิจกรรมที่เป็นอันตรายเป็นผลเสียต่อการเรียนการสอน ภาวะจิตใจและการสูญเสียต่าง ๆ ที่เคยเกิดขึ้นในอดีตให้นักศึกษาทราบ

2. ความบริสุทธิ์ใจหรือความจริงใจ ระบบ SOTUS ที่ตั้งถามีต่อตั้งแต่เพียงความเข้าใจของบุคคลที่เกี่ยวข้องเท่านั้น ความตั้งใจ ความบริสุทธิ์ใจ ความจริงใจ หรือความปรารถนาดีในทางสร้างสรรค์ที่จะถ่ายทอดระบบที่ถูกต้องเหมาะสมให้แก่คนรุ่นใหม่ นับว่ามีความสำคัญยิ่ง เพราะการเปลี่ยนแปลงแก้ไขข้อบกพร่องสิ่งที่ไม่ดีของวิธีการ ขั้นตอนและกิจกรรมต่าง ๆ ที่ได้รับการบอกกล่าวหรือถ่ายทอดมาอย่างผิดๆ จะต้องได้รับการแก้ไขอย่างทันทีและทันกาล ไม่นับกับใช้สืบต่อกันไป จึงต้องใช้ความกล้าหาญและการเสียสละของรุ่นพี่ในปัจจุบัน ที่พร้อมจะแก้ไขสิ่งผิดไม่เหมาะสมให้เป็นสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสม เพื่อจรรโลงสังคมนี้สืบไป วิธีการขั้นตอน และกิจกรรมต่างๆ ที่จะนำมาปฏิบัติและถ่ายทอดนั้นจะต้องคำนึงถึงหลักการเหตุผล ศีลธรรม วัฒนธรรมประเพณีอันดีงาม กาลเวลา สภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป และการยอมรับของสังคมส่วนใหญ่ ทั้งภายในและภายนอก โดยคำนึงถึงประโยชน์ทางพัฒนาสร้างสรรค์แก่ผู้ที่เกี่ยวข้องทุกระดับ คือ รุ่นน้อง รุ่นพี่ สถาบัน และสังคมอื่นๆ ตลอดจนไปด้วย

3. เวลา ระบบ SOTUS ไม่ว่าจะเป็นเลิศน้ำใจ วินัยดี เชิดชูประเพณี ความสามัคคีและอาวุโส จะต้องอาศัยเวลาเป็นปัจจัยช่วยในการหล่อหลอมและพัฒนาขึ้น เพื่อให้คุณลักษณะเหล่านี้เกิดขึ้นจากส่วนลึก

ของจิตใจ จนสามารถแสดงออกมาเป็นปกติวิสัยและเป็นคุณลักษณะประจำตัวที่ดีของนักศึกษาแม่ใจ มีชื่อเป็นลักษณะนามดวง ผิวเผินชั่วคราว กล่าวกันว่าน้ำใจที่งดงาม ความมีระเบียบวินัยของมนุษย์นั้น จะต้องพัฒนาและหล่อหลอมกันตั้งแต่เยาว์จนถึงวัยผู้ใหญ่ และต้องมีความต่อเนื่อง นั่นคือ ต้องอาศัย เวลาและเหตุการณ์ประสบการณ์เป็นเครื่องหล่อหลอมนั่นเอง ฉะนั้นระบบ SOTUS ที่เหมาะสมจะต้อง ถูกถ่ายทอดให้แก่นักศึกษาแม่ใจ ตลอดระยะเวลา นับตั้งแต่เข้าศึกษาจนกระทั่ง สำเร็จการศึกษา และช่วงที่ก้าวออกไปจากสถาบันการศึกษาแห่งนี้ โดยกรอบสม และนำ ถ่ายทอดฝึกฝน ปฏิบัติจนเป็นลำดับขั้นจนจบคือ

นักศึกษาปี 1 จะถูกแนะนำอบรมด้วยรุ่นพี่ปี 2 , 3 , 4 และอาจารย์

นักศึกษาปี 2 จะถูกแนะนำอบรมด้วยรุ่นพี่ปี 3 , 4 และอาจารย์

นักศึกษาปี 3 จะถูกแนะนำอบรมด้วยรุ่นพี่ปี 4 และอาจารย์

นักศึกษาปี 4 จะถูกแนะนำอบรมด้วยอาจารย์และศิษย์เก่ารุ่นพี่อาวุโส

ทุกคนในสังคมจะต้องพร้อมที่จะรับคำวิจารณ์ การแนะนำตักเตือนถึงข้อผิดพลาดและข้อบกพร่องของ ตนเอง ของระบบ และพร้อมที่จะแก้ไขปรับปรุงตนเองตลอดเวลา

4. วิธีการหรือกิจกรรม นับเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญจึงปัจจัยหนึ่ง เพราะตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา วิธีการหรือกิจกรรมต่างๆ ที่นำมาใช้ปฏิบัติหรือจัดถือเพื่อกระทำต่อเนื่องหรือถ่ายทอด ต่อไป จนเรียกว่าเป็น ประเพณีนั้น มักจะก่อให้เกิดความขัดแย้งโต้เถียงกันระหว่างนักศึกษาปัจจุบัน กับศิษย์เก่าและระหว่าง อาจารย์กับนักศึกษา ซึ่งต่างคนต่างกลุ่ม ต่างมีเหตุผลของตนเองซึ่งเหตุผลต่างๆ ที่เคยรับฟังมานั้น ทุกกลุ่มมีเหตุผลที่สามารถจะรับฟังได้ทั้งหมด แต่สิ่งที่ควรจะนำมาวิเคราะห์และพิจารณาคือ ความเหมาะสม ของเหตุผลนั้น วางอยู่บนหลักการตามหลักวัตถุประสงค์ที่แท้จริง ศีลธรรมวัฒนธรรมประเพณีอันดีงาม การเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมและการยอมรับของคนในสังคมหรือไม่และที่สำคัญกิจกรรมวิธีการนั้น ตอนที่จะนำมาปฏิบัติและถ่ายทอดต่อไปนั้น ชอบสนอง ต่อเป้าหมายและวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของระบบ SOTUS ที่ดีงามหรือไม่ โดยข้อเท็จจริงแล้ว วิธีการ นั้นตอนและกิจกรรมมากมายหลากหลายที่เหมาะสม ที่เราสามารถพิจารณาเลือกสรรนำมาใช้ปฏิบัติและถ่ายทอดเพื่อตอบสนองเป้าหมายและวัตถุประสงค์ที่ดีงาม ของระบบ SOTUS ได้

ตลอดระยะเวลา ๓๕ ปี ที่ผ่านมา กิจกรรม วิธีการ และขั้นตอนต่างๆ ของการต้อนรับน้องใหม่ และการพัฒนาระบบ SOTUS ของแม่ใจ ที่ถูกถ่ายทอดและปฏิบัติกันมานั้นมีการปรับเปลี่ยน มีการเพิ่มเติม และตัดออกเสมอๆ ดังนั้น การเปลี่ยนแปลงวิธีการ ขั้นตอน และกิจกรรมจึงเป็นเรื่องปกติธรรมดา แต่ที่ สำคัญการเปลี่ยนแปลงและปรับปรุงแก้ไข ควรอยู่บนเหตุผลหลักการ ที่จะประกอบประโยชน์ทางสร้างสรรค์ และพัฒนาแก่ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องคือ รุ่นน้อง รุ่นพี่ ศิษย์เก่า คณาจารย์ สถาบันและประเทศชาติ กิจกรรมหรือ วิธีการหนึ่ง อาจจะเคยปฏิบัติในช่วงระยะเวลาหนึ่ง เพราะอาจจะเห็นว่าดีและเหมาะสมในช้วงเวลานั้นๆ แต่เมื่อเวลาสภาพการณ์เปลี่ยนแปลงไป กิจกรรมหรือวิธีการนั้นๆ อาจจะไม่เหมาะสมกับสภาวะปัจจุบัน ดังนั้น ผู้เกี่ยวข้องมีความกล้าหาญเด็ดขาดเข้มแข็ง และเสียสละ พร้อมทั้งรับคำวิจารณ์เพื่อปรับปรุง ปรับปรุง นำกิจกรรมและวิธีการที่ดีกว่าเหมาะสมกว่า ก่อให้เกิดผลดีและประโยชน์ต่อส่วนรวมมากกว่า นำมาใช้และปฏิบัติอย่างจริงจัง

ผู้ที่มีการศึกษาหรือประชาชน ช่างพิจารณาเลือกสรรเอาวิธีการ นั้นตอนและกิจกรรมที่ดี หรือดีกว่าเดิม มาปฏิบัติและต่างทอดต่อกัน โดยกิจกรรมนั้น สามารถตอบสนองเป้าหมายวัตถุประสงค์ที่ดีงามของระบบ SOTUS ก่อประโยชน์ให้แก่สังคมส่วนรวมและเป็นที่ยอมรับของสังคมทั่วไปด้วย

วิธีการ / กิจกรรมที่ก่อให้เกิดการเสี่ยงอันตรายจนบาดเจ็บ ก่อให้เกิดความคับแค้นใจ หรือกิจกรรม ที่เคลือบแคลงกังขาแก่ง แอบอ้างฉกฉวยโอกาสความเป็นมนุษย์ อวดสี วางอำนาจ ก่ออภิสิทธิ์ ขาดความบริสุทธิ์ใจ จริงใจ จะไม่ก่อประโยชน์ให้แก่ระบบ SOTUS และทุกส่วนในสังคมแต่จะเป็นปัจจัยที่ทำให้ลางระบบ SOTUS และสังคมนั้นๆ ในที่สุด

ปัญหาที่ควรได้รับการพิจารณาแก้ไข

1. อาจารย์ (โดยเฉพาะความเชื่อที่ผิดของบุคคลหรือนักศึกษาบางกลุ่ม ที่เข้าใจว่าเรื่องการรับน้องใหม่ การปกครองของนักศึกษาและระบบ SOTUS เป็นเรื่องของลูกแม่ใจเท่านั้น นับเป็นความคิดหรือความเชื่อที่ไม่ถูกต้อง ด้วยเหตุด้วยผล โดยธรรมเห็นงามวัฒนธรรมประเพณี ในกฎระเบียบปฏิบัติของลูกแม่ใจ และบทบัญญัติได้ระบุไว้ชัดเจนว่าให้ลูกแม่ใจทุกคนเคารพครูบาอาจารย์ (โดยไม่เลือกว่าครูอาจารย์นั้น จะผ่านการศึกษามาจากสถาบันใด ไม่ว่าจะเคยเป็นศิษย์เก่าหรือรุ่นพี่มาหรือไม่) ถ้าจึงพิจารณาตามหลัก วัฒนธรรมประเพณีที่ดียิ่งแล้ว ครูอาจารย์ถือเป็นปูชนียบุคคล ที่มีพระคุณรองลงมาจากคุณพ่อคุณแม่ จะเป็นผู้ที่ให้การอบรมแนะนำในเรื่องต่าง ๆ ในระหว่างที่นักศึกษา ศึกษาเล่าเรียนอยู่ ดังนั้นการแนะนำ อบรมจากอาจารย์ทุกท่านในสถาบัน จึงมีคุณค่าและความหมายต่อนักศึกษาในทุกเรื่องในทำนองเดียวกัน ความเข้าใจระหว่างคณาจารย์ด้วยกันเองที่จะต้องสร้างเอกภาพในความคิดที่จะช่วยกันพัฒนาสถาบันแห่งนี้ เชื่อกันว่าตามปกติวิสัยของมนุษย์และสัตว์ทั่วไปแล้ว จะมีความรักและผูกพันต่อสถาบันและถิ่นที่อยู่ ดังนั้นอาจารย์ บุคลากรทุกคนที่เข้ามาทำงานในสถาบันแห่งนี้ ช่างรักและผูกพัน มีความประสงค์ที่จะให้ สถาบันแห่งนี้ เป็นสาธารณสมบัติ หรือสมบัติของชาติของส่วนรวม จึงไม่เป็นการสมควรที่คนกลุ่มใดกลุ่ม หนึ่งจะผูกขาดความรักความห่วงใย เฉพาะในกลุ่มของตนเท่านั้น ควรจะทำให้สถาบันแห่งนี้ ตอบสนอง ความต้องการของชาติและสังคมส่วนรวมให้มากที่สุดตามภาระหน้าที่ซึ่งถูกระบุไว้ตามกฎหมาย อาจารย์ทุกท่านควรสนใจ ศึกษา เอาใจใส่ ทำความเข้าใจ ระบบการต้อนรับน้องใหม่ในแม่ใจ ด้วยการเปิดใจกว้างรับ สภาพปัญหา และความจริงที่เป็นอยู่ เพราะระบบนี้เกิดขึ้นมานานและดำเนินต่อเนื่องกันมามากกว่า ๓๐ ปี แล้วจึงมีระบบซ่อมมีทั้งสิ่งที่ดีมีประโยชน์และสิ่งที่ไม่ดีมีโทษในตัวเอง อาจารย์จะต้องเข้าใจและช่วยกัน แก้ไขปัญหา และพัฒนาสิ่งที่ไม่ดีมีโทษให้เปลี่ยนมาเป็นสิ่งที่ดีมีประโยชน์และเกิดผลดีแก่นักศึกษาและสังคม โดยอาจสร้างความใกล้ชิดและสัมพันธ์กันนักศึกษา แสดงออกด้วยความเห็นใจเข้าใจในฐานะครูและศิษย์ คิดว่าปัญหาต่างๆ จะคลี่คลายลง และทุกอย่างจะพัฒนาดีขึ้นเป็นลำดับ

2. นักศึกษา ความคิดความเข้าใจที่ผิดๆ ของนักศึกษาที่คิดเข้าใจว่า กิจกรรมรับน้องใหม่ ประเพณีการ ปกครองระบบ SOTUS เป็นเรื่องของนักศึกษาเท่านั้น ถ้าได้พิจารณาถึงความจำเป็น และการพัฒนาระบบต่างๆ ในสังคมแม่ใจนี้ จะเห็นว่าเรื่องต่างๆ เหล่านั้น เป็นเรื่องที่ทุกคนทุกส่วนในสังคมแห่งนี้ มีส่วนเกี่ยวข้องและ

มีบทบาทที่สำคัญตามภาระหน้าที่ที่พึงมี นักศึกษาปี 2 ที่เข้ามารับการมอบหมายให้เป็นผู้ดำเนินการกิจกรรมพึงเข้าใจว่าตนเองได้ผ่านประสบการณ์มาเพียง 1 ปี และเป็นเพียงผู้ถูกกระทำในขณะที่เป็นน้องใหม่ ที่พึงจะผ่านมาและยังไม่มีโอกาสได้เป็นผู้กระทำ จึงต้องมีประสบการณ์ในฐานะของผู้ปฏิบัติและอาจจะยังไม่เข้าใจเป้าหมายและวัตถุประสงค์ที่แท้จริงอย่างชัดเจน ยังไม่เข้าใจความเป็นมา การพัฒนาและวิวัฒนาการต่างๆ ไม่เข้าใจปัญหาหรือผลกระทบความเสี่ยงบางที่เองเกิดขึ้นในอดีต ความรู้ความเข้าใจมีใช้เพียงแต่ได้รับคำบอกเล่าจากรุ่นพี่เพียงไม่กี่คน นักศึกษาจะต้องศึกษาเพิ่มเติมและพิจารณาถึงผลกระทบในอนาคตด้วย นักศึกษาจะอาศัยความเข้าใจอย่างเชิงผิวเผินพอสำหรับการสืบทอดประเพณีการต้อนรับน้องใหม่ของแม่โจ้ นักศึกษาในรุ่นจึงควรอาศัยสติปัญญา การศึกษา ทำความเข้าใจ และเชื่อฟังคำแนะนำของครูอาจารย์ และรุ่นพี่อาวุโส จึงควรที่จะต้องขอความรู้ความเข้าใจ และคำแนะนำจากรุ่นพี่และโดยเฉพาะจากครูอาจารย์ที่มีประสบการณ์ รู้เห็นเหตุการณ์มานาน และไม่ควรจะติดใจติดข้องสิ่งที่ตนเองถูกกระทำ หรือบอกกล่าวโดยไม่ใช้สติปัญญาวិเคราะห์วิจารณ์ เพื่อหาเหตุและผล เพื่อไม่ให้เกิด ความเข้าใจมากขึ้น และพิจารณาถึงความเหมาะสมที่จะต้องสืบทอดต่อไปด้วย

3. เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น

3.1 การสูญเสียที่สร้างความเจ็บปวดแก่บุคคลที่เกี่ยวข้อง

- การเสียชีวิตของนักศึกษาใหม่ที่เกิดขึ้นขณะรับน้องใหม่หรือจากกิจกรรมต้อนรับน้องใหม่ซึ่งเคยเกิดขึ้นมาแล้วหลายสัปดาห์รวมทั้งที่แม่โจ้ด้วย ถึงแม้ว่าจะไม่เสียชีวิตในขณะที่ทำกิจกรรมแต่ก็ได้เสียชีวิตหลังจากกิจกรรมรับน้องใหม่ไม่นานนัก ซึ่งเป็นผลเนื่องจากกิจกรรมรับน้องใหม่ ความสูญเสียชีวิตนี้ถือว่าเป็นการสูญเสียที่ใหญ่หลวงมากสำหรับพ่อแม่ของนักศึกษา และสถาบัน

- การเสียชีวิตหรือวิปัสสนา อันนำไปสู่ความพิการทางจิตของน้องใหม่ขณะที่รับน้องใหม่หรือหลังจากกิจกรรมรับน้องใหม่ เปรียบเสมือนการตายทั้งเป็นหรือเป็นปมด้อยตลอดชีวิตของน้องใหม่

- การบาดเจ็บเรื้อรัง เช่น กระดูกสันหลังเคลื่อน แขนหรือไหล่หลุด ตาอักเสบเนื่องจากได้รับเชื้อจุลินทรีย์ และการบาดเจ็บต่างๆ ที่นำไปสู่ความพิการทางกายและอวัยวะของน้องใหม่

- การลาออกหรือหนีกลับบ้าน ทำให้เกิดการสูญเสียโอกาสในการศึกษา เนื่องจากอดทนไม่ได้ต่อกิจกรรมต่างๆ

เหตุการณ์ต่างๆ ที่กล่าวข้างต้นนี้เคยเกิดขึ้นประจำทุกปี นักศึกษารุ่นพี่บางคนอาจจะคิดว่าตนเองอดทนและผ่านพ้นเหตุการณ์นั้นมาได้ แต่อาจจะลืมนึกคิดว่า ความแค้นแค้นและตึงเครียดของแต่ละคนนั้นแตกต่างกัน ผลกระทบความเสี่ยงต่างๆ ที่กล่าวนั้นอาจจะเกิดกับเพื่อนร่วมรุ่นของตนเองคนใดคนหนึ่ง และทำลายวิถีชีวิตของน้องใหม่หลายคนมาแล้ว แต่ตนเองไม่รู้ น้องใหม่บางคนมีสภาพจิตใจอ่อนไหวง่าย อาจจะก่อให้เกิดจิตวิปัสสนา เสียสติ ไร้เหตุผลเจ็บเสียดนาคนหรือคนที่ไม่สามารถรับต่อสภาพและเหตุการณ์ได้ อาจจะตัดสินใจลาออกหรือหนีกลับบ้าน ซึ่งความจริงจะมีอยู่ทุกปีและปีละหลายๆ คน ทำใ้วิถีชีวิตของน้องใหม่คนนั้นเปลี่ยนไปจากที่เคยตั้งความหวังและเป้าหมายที่จะเรียนต่อในระดับที่สูงขึ้น หรือการบาดเจ็บที่รุนแรงเรื้อรังเป็นสาเหตุของการพิการในอนาคต เป็นการทำลายสุขภาพของน้องใหม่หรือเป็นปมด้อย

ของชีวิต หรืออาจจะกล่าวว่าเป็นการต่างทั้งเป็นของชีวิตคนๆ หนึ่ง นอกจากนั้นผลกระทบกับบุคคลรอบข้าง เช่น ครอบครัว พ่อแม่ ญาติ พี่น้อง เพื่อนฝูง โดยเฉพาะน้องใหม่ผู้สูญเสียคนนั้น อาจจะเป็นบุคคลที่ครอบครัว พ่อแม่ พี่น้อง ซึ่งความหวังไว้อย่างสูงว่าจะเป็นพี่เลี้ยงของครอบครัวในอนาคต พ่อแม่ได้เฝ้าทะนุถนอมเลี้ยงดูและส่งเสริมให้เข้าเรียนมาจนถึงขั้นนี้แล้ว แต่ต้องมาสูญเสียโอกาสสุดท้ายนี้ จึงนับว่าเป็นการสูญเสียที่จิ่งใหญ่ และน่าเสียดายใจอย่างยิ่งต่อบุคคลที่เกี่ยวข้องทุกระดับ สถาบัน ครู อาจารย์ รุ่นพี่ และเพื่อนนักศึกษาด้วยกันเอง คงไม่มีใครปรารถนาจะให้ความสูญเสียเช่นนั้นเกิดขึ้น ดังนั้นทุกคนทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องทุกระดับจะต้องตระหนักถึงการระมัดระวังและพึงพาทางแก้ปัญหานองเหตุการณ์นั้น ๆ โดยเฉพาะสถาบัน อาจารย์ และนักศึกษารุ่นพี่ทุกคนซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบโดยตรง

3.2 การจัดเลี้ยงต้อนรับ

ในวันที่ 7 มิถุนายน นำจดหมายรูปแบบที่เหมาะสมและประณีตเรียบร้อย และก่อประโชชน์ในทางสร้างสรรค์ สร้างความประทับใจ (โดยสอดแทรกวัฒนธรรมและประเพณีของท้องถิ่น เช่น การจัดงานเลี้ยงแบบขันโตก จัดการแสดงที่หลากหลาย มีทั้งการแสดงออกทางด้านศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย (สมัยใหม่และเก่า) เพื่อให้นักศึกษาน้องใหม่ที่มาจากหลากหลายภูมิภาค ได้เห็นวัฒนธรรมประเพณีที่ดีงามทั้งใหม่และเก่า ได้ประทับใจที่หลากหลายและสร้างสรรค์

การเลี้ยงรับน้องสาววิชา ก็ควรทำอย่างง่ายไม่สิ้นเปลืองมาก จุดประสงค์ คือต้องการแสดงความยินดีต้อนรับน้อง ทำความรู้จัก กันและกัน เพื่อจะร่วมมือ ร่วมใจ ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

3.3 ทัศนคติหรือค่านิยมของนักศึกษาแม่โจ้ หรือนักศึกษาเกษตรต่อเรื่องการดื่มสุรา

ไม่ทราบว่ามีคนไหนเกิดใหม่ได้อ่างไร และเกิดเมื่อใดสมัยใด ถ้าพิจารณาอย่างถ่องแท้แล้วนับว่าเป็นค่านิยมที่ผิดเป็นอันตรงมากทั้งต่อตนเองต่อผู้ที่อยู่ใกล้และต่อสังคมส่วนรวม นักศึกษาแม่โจ้รุ่นใหม่ ๆ ที่ทางสติ ภาววิจารณ์ญาณ มักจะเข้าใจผิดรับเอาทัศนคติและค่านิยมนี้ไปปฏิบัติ โดยเฉพาะรุ่นพี่จะจัดถือเอาไปเป็นคำพูดสอนน้องหรือบังคับเชิงวณิชาให้น้องดื่มสุราจนกระทั่งเป็นโรคติดสุราก็มีทั้งรุ่นพี่และรุ่นน้องจากประสบการณ์ที่ผ่านมาพบว่าการดื่มเหล้าทำให้เกิดผลเสียต่าง ๆ เกิดขึ้นกับนักศึกษาเสมอๆ เช่น

- ศึกษาเล่าเรียนไม่สำเร็จ หรือถูกให้พักการศึกษาหรือไล่ออก
- จัดแข่งทะเลาะวิวาทระหว่างนักศึกษาด้วยกันเองหรือระหว่างนักศึกษากับบุคคลภายนอก
- ประพฤติผิดวินัยนักศึกษา ถูกสถาบันฯ ลงโทษ
- ประสบอุบัติเหตุจากงานพาหนะทำให้บาดเจ็บพิการหรือเสียชีวิตป็นันๆ หลงระวาง

จะเห็นว่า ค่านิยมนี้เมื่อติดตัวไป จะทำให้เกิดความเสื่อมเป็นปัจจุบันทอนความเจริญก้าวหน้าของตนเองของครอบครัวของประเทศชาติในที่สุด ตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนา กล่าวไว้ว่า การดื่มสุราเป็นเหตุทำให้บุคคลขาดสติ ก่อให้เกิดความประมาท และเกิดความเสื่อมในจิตใจ อย่างไรก็ดีหากจะดื่มบ้างก็ควรถือหลักสายกลาง แต่ถ้าจะดื่มเลงก็ถือเป็นกุศลอันจิ่งใหญ่แก่ตนเอง และครอบครัว

3.4 การเอาดีระบบวิธีการและขั้นตอนกิจกรรมรับน้องสร้างแนวร่วมของผู้เสียสละเพื่อ

ปัญหาเรื่องนี้ พังดูแล้วไม่น่าเชื่อว่าจะมีหรือเกิดในระบบการรับน้องใหม่ของแม่โจ้ แต่ก็เป็นเรื่องจริงที่อาจจะเล่าให้ฟัง มีรุ่นพี่ที่ไม่ดีที่ติดงาเสพติดอยู่แล้วอาศัยระบบ sotsu และกระบวนการในกิจกรรม

รับน้องใหม่ สร้างแนวร่วมในการเสาะหาเสาะหา (โดยรุ่นพี่เหล่านี้จะชักชวนหรือบังคับให้น้องใหม่สูบบุหรี่ที่จัดสักขีหรือหาเสาะหาเสาะหาอื่น ๆ โดยที่รุ่นน้องไม่มีโอกาสทราบข้อเท็จจริงเลยว่า บุหรี่นั้นถูกจัดสักขีด้วยเสาะหาเสาะหาเสาะหาอื่น ๆ รุ่นน้องปกติจะเกรงใจหรือกลัวรุ่นพี่อยู่แล้วจำเป็นต้องทำตาม ถ้ารุ่นน้องที่สูบบุหรี่ก็คิดว่ารุ่นพี่ใจดีมีน้ำใจแต่หาว่ารุ่นพี่ที่ไม่ดีเหล่านี้ กำลังหนีจับขึ้นมัจจุราชีนแก่รุ่นน้อง และระบบ SOTUS ที่อ่อนแอของการเอาใจใส่ แนะนำ ควบคุม ดูแลที่เหมาะสม จะก่อให้เกิดปัญหาเหล่านี้เกิดขึ้น เรื่องเช่นนี้ นับเป็นปัญหาที่ทุกฝ่าย โดยเฉพาะนักศึกษารุ่นพี่จะต้องพิจารณาหาบทวนและกำหนดบทบาทของตนเองให้ดีและเด่นชัด

ผมเคยได้ยินคำสัพพอกล้อเล่นแบบจริงๆ จากบุคคลภายนอกว่า แม่ใจเป็นสถาบัน การศึกษาที่ผลิตบัณฑิตขึ้นแล้ว ใจว่า ฟังดูแล้วก็นึกโกรธ ไม่เข้าใจไปได้ แต่เมื่อมาวิเคราะห์ดูแล้วก็เห็นว่าเพราะระบบและกิจกรรมหลายๆ อย่างมันชักนำไปสู่การหล่อหลอมให้นักศึกษาของเราเป็นบัณฑิตใจว่า ใจแล้ว เรื่องอย่างนี้ถ้าผู้บริหารคณาจารย์และนักศึกษาไม่ช่วยกันป้องกันและแก้ไขปัญา สถานภาพของสถาบันการศึกษาแห่งนี้จะตกอยู่ในภาวะอันตรายจึง คือไม่ช่วยพัฒนาทรัพยากรมนุษย์แล้วจึงเป็นการทำลายทรัพยากรมนุษย์ของชาติอีกด้วย

3.5 กระบวนการที่ขัดขวางต่อการเรียนการสอน

ดังที่กล่าวมาแล้วว่า ระบบ SOTUS ที่ดั้นนั้น ต้องอาศัยกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นปัจจัยสำคัญช่วยพัฒนาด้วย ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้ คณาจารย์จะเป็นผู้รับช่วงเป็นผู้ถ่ายทอดให้นักศึกษาทุกระดับ ดังนั้น ระบบ SOTUS ที่ดีและเหมาะสม จึงไม่ควรจัดกิจกรรมและวิธีการที่ขัดต่อการเรียนการสอน เช่นที่ เคยเกิดขึ้นมาเช่น

- การกำหนดกฎระเบียบปฏิบัติของรุ่นน้อง ที่ไม่อำนวยความสะดวกหรือไม่ส่งเสริมสภาพการเรียนการสอนทางวิชาการ เช่น การแต่งกาย / การใช้งานพาหนะ / การใช้หมวกกันน็อก / การใช้เข็มเย็บหมัก / การสวมเสื้อกันหนาว / การแต่งกายของนักศึกษา / การใช้แผ่นหนังสือเรียน / การแต่งกายชุดจำลองของนักศึกษาใหม่ผู้หญิง - ชาย และอื่นๆ

- การเข้าทำกิจกรรมที่โหดบ่ง ๆ
- การซ้อมร้องเพลงเชียร์ที่ใช้เวลานานเกินไป

ซึ่งกฎข้อบังคับบางอย่างไม่พึงแต่ขัดขวางสภาพการเรียนการสอนของนักศึกษาและคณาจารย์เท่านั้น จึงเป็นเครื่องขัดขวาง การพัฒนาการส่งเสริมสภาพการส่งออก รวมทั้งการขัดขวางโอกาสในการมีส่วนร่วมในการแสดงออกทางปัญญา และการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ เพื่อสร้างสมบรูณการต่างๆ ของนักศึกษารุ่นน้องด้วย ระยะเวลา 1 ปี ที่ขัดโอกาสในการพัฒนาด้านต่างๆ ของมนุษย์ นับว่ามีอิทธิพลมากพอที่จะทำให้คนในสังคมนั้นๆ ล้าหลังและมีโลกทัศน์แคบ ไม่ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของโลกภายนอก แม่ใจเป็นสถาบันการศึกษา เป็นสมบัติของชาติ จึงควรเปิดโอกาสและสร้างบรรยากาศของการพัฒนาในทุกๆ ด้าน ปัจจุบันแม่ใจเราพัฒนาทางด้านโครงสร้างอย่างมา แต่เราจึงล้าหลังทางด้านวิชาการและคุณธรรม พวกเราจึงควรมาร่วมมือกันพัฒนาตนเอง สังคมและบรรณาคาศาสตร์สอดคล้องกับการพัฒนาทางด้านกายภาพและโครงสร้างต่าง ๆ

3.7 ปัญหาด้านการพัฒนาบุคลิกภาพของนักศึกษาหนุ่ม

ความเข้าใจผิดคิดหรือเชื่อว่า การเป็นหนุ่มพื้พั้น มีอำนาจมากหรือมีความเป็นอภิสิทธิ์ชน นับเป็นความคิดความเชื่อและค่านิยมที่ผิด ถ้าพิจารณาตามหลัก sotus แล้วระบบบวญญู (order) หนุ่มพื้จะต้องปฏิบัติตนเป็นตัวอย่างที่ดีในหนึ่งถือเป็นแบบอย่าง ขณะที่หนุ่มพื้ตนเองก็ยังมีสถานะภาพเป็นนักศึกษาอยู่คงจะต้องปฏิบัติตามระเบียบวินัยนักศึกษาให้เหมาะสม โดยเฉพาะการแต่งกาย การไว้ทรงผม นวดเครา มหาวิทยาลัยได้ให้ความสำคัญเรื่องการพัฒนาบุคลิกภาพที่ดีของนักศึกษา สิ่งที่ต้องการคือ ความสุภาพ สะอาด ทรงผมอาจเป็นสง่า ให้ปรากฏเป็นที่ประทับใจหรือเกิดความรู้สึกที่ดีแก่ผู้พบเห็น

ในระบบ sotus ที่ดินั้น ไม่ต้องการภาพลักษณ์ของหนุ่มพื้ทั้งหญิงและชาย ที่ดูน่ากลัว กักขะ ไม่ห่าเหวโกลี แต่ต้องการภาพพจน์ของหนุ่มพื้ที่ดูสุภาพ แต่เข้มแข็ง และเด็ดขาด และน่าเกรงขาม หนุ่มพื้ก็อ่อนโยนจากเจ้าพบพานหรือเจ้าโกลี ซึ่งบุคลิกที่ดีเหมาะสมเหล่านี้ น่าจะก่อให้เกิดประโยชน์สร้างสรรค์และพัฒนาชีวิตแก่หนุ่มพื้ต่อไปในอนาคต มากกว่าบุคลิกที่ทางนักเลงหัวไม้ ผมง้าว ไวนวดทรงรัง เสื้อผ้าขาด ลาก รองเท้าแตะ ดูสกปรกเหมือนคนบ้า คนไม่มีการศึกษาทางความคิดวิจารณ์ และขาดการอบรมและน้ำ

“พฤติกรรมที่ดีที่ปฏิบัติบ่อยๆ มักจะติดเป็นนิสัยเป็นสันดานในที่สุด เพราะฉะนั้นผู้ที่มีการพัฒนาและหวังในความสำเร็จ พึงจัดถือแบบอย่างที่ดีเป็นแนวทางปฏิบัติ”

สรุป

มหาวิทยาลัยแม่โจ้ได้มีประสบการณ์ทั้งในทางที่ดีและไม่ดี ในเรื่องการรับน้องใหม่และการปกครองนักศึกษาหนุ่มพื้ว่าสาวหวานกว่าสถาบันการศึกษาต่างๆ แห่ง มหาวิทยาลัยแม่โจ้ได้เอาใจใส่และกำกับดูแลกิจกรรมต่างๆ อย่างใกล้ชิดจัดการจัดทำโครงการและแผนกิจกรรมเสนอของอนุมัติผู้บริหารและผู้บริหารรับผิดชอบก่อนเสมอ แต่ปัญหาต่างๆ ก็มักจะเกิดขึ้นประจำ โดยเฉพาะนักศึกษาหนุ่มพื้ที่ขาดความรับผิดชอบ ไม่สนใจว่ากรรมการที่รับผิดชอบเวาางรอบแนวทางปฏิบัติกันอย่างไร พวกนี้มักจะทำอะไรตามอำเภอใจ ซึ่งที่ผ่านมารวมการผ่านปกครองนักศึกษาและกรรมการวินัยนักศึกษางของมหาวิทยาลัยจะลงโทษหนุ่มพื้ที่ฝ่าฝืนกระทำความผิดแบบแผนที่ตกลงกัน และที่สำคัญคือศิษย์เก่าอาวุโสและสมาคมศิษย์เก่าแม่โจ้ได้เข้ามาช่วยเหลือดูแล ไม่คำแนะนําทักต้องอย่างใกล้ชิดควบคู่กับบุคลากรของมหาวิทยาลัยเป็นประจำ จึงทำให้ปัญหาต่างๆ ไม่รุนแรงและกิจกรรมส่วนใหญ่อยู่ในกรอบที่ตกลงกัน

ปัญหาต่างๆ เหล่านี้ ทุกคนรู้เห็นแต่จะเข้าใจหรือมองอย่างไรนั้น แล้วแต่จะคิด แต่ประเด็นที่หนีบงกจนมาเสนอนั้น เป็นปัญหาที่ก่อให้เกิดผลเสียต่อสังคมของคนที่อยู่ในระบบนี้ ถ้าเรายังเชื่อว่า ระบบ sotus ยังมีคุณค่าและประโยชน์ต่อการพัฒนาต่อคนต่อค่านิยมความคิดและคุณลักษณะของนักศึกษาแม่โจ้และสามารถที่จะช่วยพัฒนาสังคมส่วนรวมต่อไปได้ ทุกคนควรจะมาร่วมกันสร้างระบบ sotus ที่ดีเหมาะสมมีคุณค่าแก่สังคมแห่งนี้ต่อไป

... สวัสดิ์ ...

พลังชีวิต

พลังชีวิต

มนุษย์มีสติปัญญาสูงส่งสำหรับการเรียนรู้สรรพสิ่งด้วยตนเอง ชีวิตและจิตใจของมนุษย์เป็นสิ่งที่ละเอียดอ่อนซับซ้อนและมหัศจรรย์ที่สุดในธรรมชาติ การเรียนรู้เพื่อที่จะเข้าใจชีวิต และการเตรียมความพร้อมให้กับชีวิตในวันพรุ่งนี้ จึงเป็นเรื่องที่ต้องอาศัยความเข้าใจชีวิตอย่างลึกซึ้ง มองชีวิตในมุมที่แตกต่าง หลาก มองจากภายในสู่ภายนอก

มองจากภายนอกสู่ภายใน และมองจากภายในถึงพลังในธรรมชาติเพื่อปลูกเก็บพลังที่ซ่อนเร้นอยู่ภายในตัวเรา

- ปฏิบัติต่อผู้อื่นเหมือนที่อยากให้เราปฏิบัติต่อเรา ปฏิบัติสิ่งดีๆ ต่อผู้อื่นให้เป็นนิสัย เพราะความดีย่อมได้รับการตอบแทนด้วยความดีเสมอ
- ความผิดหวังคือพลังสร้างความแข็งแกร่ง จงยอมรับความผิดหวัง และความเจ็บปวดในขณะเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต และใช้มันเป็นบทเรียนที่จะไม่ให้นั้นเกิดขึ้นอีก
- ไม่มีเวลาไม่มีในโลกเวลาคือสิ่งเดียวที่คนบนโลกได้รับเท่ากันอย่างยุติธรรมที่สุด เพียงแต่ใครจะสามารถจัดสรรเวลาให้มีค่ามากที่สุด
- คนที่ล้มเหลวผิดพลาด คือคนที่ล้มเหลวทำอะไรเลยเสียพลาดพลั้ง อย่าเพ่งหม่นมัวกับชีวิต มีเพียงคนที่ล้มเหลวทำอะไรเลยเท่านั้นที่จะไม่เจอพบกับความผิดพลาด
- คิดทุกคำที่พูด แต่อย่าพูดทุกคำที่คิดจงระมัดระวังทุกคำที่พูด เพราะเมื่อพูดออกไปแล้วไม่สามารถเรียกกลับคืนมาได้
- นาเพื่อนใหม่ และถอนอมมิตรภาพกับเพื่อนเก่ามิตรภาพจึงเก่าจึงเลือนลาง ทะนุถนอมความสัมพันธ์กับเพื่อนเก่า และแสวงหาเพื่อนใหม่ในต่างสังคมให้กว้างขึ้น
- รู้เรา รู้รา รอบรู้ครั้ง ชนะรู้ครั้งหากต้องการชัยชนะต้องศึกษาตนเองให้รอบทิศ ศึกษาคู่แข่งให้รอบด้าน ประเมินเรา ประเมินเขา ก่อนลงสู่สนาม เพราะบางเวที โอกาสที่ดีมีเพียงครั้งเดียว
- เบื้องหน้าทุกอย่างเป็นโอกาสจงมองสิ่งดีจากสถานการณ์ที่เลวร้าย แทนที่จะใช้คำว่า "ปัญหา" ให้หันมาใช้คำว่า "โอกาส" แทน เพราะเรื่องราวบนโลกนี้ สัมผัสสัมผัสมองมากกว่าสองด้านเสมอ
- เป็นและอยู่อย่างกล้าหาญจงกล้าเข้าไป หากโอกาสมันล่องผ่านไป เราอาจจะเสียดายกับสิ่งที่ไม่ได้ทำมากกว่าสิ่งที่ทำไปแล้วเสียอีก
- ชนะตนเอง คือชัยชนะที่ยิ่งใหญ่ จงมุ่งมั่นสู่ความเป็นเลิศ แต่อย่ามุ่งหมายเพื่อความสมบูรณ์แบบ การเอาชนะตนเองคือชัยชนะที่ประเสริฐสุด ความสำเร็จตัดสินที่ความศุภนิมิตใจเรา

- ทำในสิ่งที่รัก หรือจะรักในสิ่งที่ทำ หากไม่สามารถเลือกทำงานที่เรารักได้ ก็จงรักในงานที่ต้องทำ เพราะความรักในงานที่ทำสร้างความสำเร็จได้เช่นเดียวกัน
- อ่อนอ่อนต่อมตนเอง คือวิถีของผู้ทรงปัญญารองว้าวที่หนักตัวงเมสิดง่อมให้มคงสู่ดิน เณกเช่น ผู้ทรงคุณวุฒิและปัญญา มักต่อมตนเอง

“ความดีไม่มีที่สิ้นสุด”

“สำนึกดี สังคมดี”

“อนาคตเป็นสิ่งที่ต้องสร้าง

โอกาสเป็นสิ่งที่ต้องไขว่คว้า”

“ปัญญาและวิฤตเป็นแรงใจ ชูกำลังให้ต่อสู้ชีวิต”

“จงมีความพวงางาม ความสำเร็จจะเป็นของคุณ”

ท่านมาทำอะไรที่ มหาวิทยาลัยแม่โจ้

1. มาเที่ยว
2. มาพักผ่อน
3. มาเพื่อนมา
4. มาเรียนหนังสือ (เรียนอย่างจริงจัง)
5. มาพัฒนาตนเอง

มหาวิทยาลัยมีหน้าที่อะไร

1. ผลิตบัณฑิต จัดการเรียนการสอนให้มีความรู้
2. ศึกษา วิจัย สร้างองค์ความรู้ใหม่ๆ
3. บริการวิชาการแก่ชุมชนและสังคม
4. ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม เอกลักษณ์ของสังคม ประเทศชาติ
5. สร้างคนที่มีคุณภาพ มีศักยภาพสูง

อาจารย์:- การสอน/ การดูแลหลอม/ พัฒนานักศึกษา

พัฒนานักศึกษาให้เข้าถึงความรู้ให้รอบรู้ทุกๆ ด้าน รวมทั้งการอบรมปณิธานให้มีพฤติกรรมดี มีมารยาทดี เป็นตัวอย่างที่ดีแก่ศิษย์ให้ศิษย์สามารถดำรงตนอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสูง และสันติ และเจริญก้าวหน้าในชีวิตตามศักยภาพของตนเอง

(อาจารย์, ผู้สอน)เป้าหมายการพัฒนาและหล่อหลอมนักศึกษา

๑. พัฒนาความสามารถด้านความรู้วิชาการและวิชาชีพ

มีศักยภาพแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเอง มีค่านิยมเป็นผู้ใฝ่รู้ รักเรียน แสวงหาความรู้ใหม่ๆ ไม่หยุดนิ่งเฉยมองว่าง กระตือรือร้น อยากรู้อยากเห็น "เรียนเพื่อเรียนรู้วิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองได้ พึ่งตนเองได้"

๒. พัฒนาความสามารถด้านสติปัญญา

มีค่านิยมเป็นผู้มีวิถีคิดในทางบวก มีความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ เฉลียวฉลาด ใช้วิจารณญาณ ใช้ความรู้ให้เป็นประโยชน์ต่อตนเองและสังคม สามารถแปลความคิดมาเป็นการกระทำได้ มีใจคิด วิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมินข้อมูลความรู้อย่างดี นำไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนา (เจตคติคิดแบบวิทยาศาสตร์ ใช้หลักเหตุและผล ไม่หลงงมงาย)

๓. พัฒนาด้านสังคมและวัฒนธรรม

ให้สามารถปรับตัวเข้ากับสังคมได้ดี มีมนุษยสัมพันธ์ มีมารยาทดี รู้จักวัฒนธรรม นบธรรมนึ่งม ประเพณีของสังคมนั้นๆ เห็นความสำคัญของเอกลักษณ์ความเป็นท้องถิ่นมีความภาคภูมิใจในถิ่นเกิด เข้าใจ และไม่ดูถูกวัฒนธรรมของตนเอง และวัฒนธรรมของคนอื่น มีจิตวิญญาณประชาธิปไตย

๔. พัฒนาด้านอารมณ์

ให้สามารถเข้าใจอารมณ์ของตนเอง สามารถปรับและควบคุมอารมณ์ตนเองได้ รู้วิธีการพัฒนาตนเอง ให้มีความสุข มีสุนทรียภาพทางอารมณ์ รู้จักชื่นชมความดี ความงามของสิ่งต่างๆ ซาบซึ้งในความงามของธรรมชาติ มีความรักและสัมพันธ์ที่ดีกับคนที่เรารัก มีความมั่นคงทางอารมณ์ มีเหตุผล เข้าใจความแตกต่างของคน เข้าใจอารมณ์ของบุคคลรอบข้างได้ ทนต่อความแตกต่างของคน มีทัศนคติที่ดีต่อเพื่อนมนุษย์

๕. พัฒนาเสริมสร้างเอกลักษณ์ของตนเอง

พัฒนาบุคลิกของตนเองให้สอดคล้องกับวัยและอาชีพ มีอิสระทางความคิด เป็นตัวของตัวเองอย่างมีเหตุผล (สงวนความแตกต่าง แต่แสวงหาจุดร่วม) เชื่อมมั่นในศักยภาพของตนเอง แต่ไม่หลงตัวเอง พวกเราอยู่ในวัยที่กำลังแสวงหาแบบอย่างของตนเอง จึงต้องเรียนรู้

๖. พัฒนาด้านร่างกาย

เสริมสร้างการพัฒนาร่างกายตามวัย เข้าใจปรัชญาด้านสุขภาพอย่างลึกซึ้ง ให้มีสุขภาพแข็งแรงสมบูรณ์ไม่มีโรคเบียดเบียน มีการออกกำลังกายที่เหมาะสม และมีบุคลิกทางร่างกายที่เหมาะสม รู้จักดูแล และป้องกันตนเองจากสาเหตุของการเป็นโรคต่างๆ หรือเป็นโทษต่อสุขภาพของตนเอง มีวินัย รักความสะอาด

เป้าหมายการพัฒนาและหล่อหลอมนักศึกษา

๑. พัฒนาความสามารถด้านความรู้วิชาการและวิชาชีพ

๒. พัฒนาความสามารถด้านสติปัญญา

๓. พัฒนาด้านสังคมและวัฒนธรรม

๔. พัฒนาด้านอารมณ์

๕. พัฒนาเสริมสร้างเอกลักษณ์ของตนเอง

๖. พัฒนาด้านร่างกาย

๗. พัฒนาด้านจิตใจ หรือ จิตวิญญาณให้นั้นประเมินและวิเคราะห์ตัวเราเองว่าตัวเราพัฒนาเจริญก้าวหน้าในมิติทั้ง ๗ ด้าน และวางแผนปรับปรุง มิติใดพัฒนา ก้าวหน้าดี มิติใดบ้างที่ยังต้องเร่งรัดปรับปรุงแก้ไข

หลักการการพัฒนา :-

๑. ทำอย่างไร จะพัฒนานักศึกษาให้ครบทุกด้าน ร่างกาย อารมณ์ สังคม จิตใจ ความรู้ สติปัญญา

๒. ทำอย่างไร จะทำให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการพัฒนาตนเอง ด้วยความกระตือรือร้นและรับผิดชอบ

๓. ทำอย่างไร จะสามารถจัดสภาพแวดล้อมและปัจจัยต่างๆ ให้เป็นส่วนสนับสนุนการพัฒนาได้ดีที่สุด

หลักการพัฒนามนุษย์ (Miller&Winston, 1991)

๑. เป็นกระบวนการพัฒนาต่อเนื่องและสะสม

๒. เป็นการพัฒนาลักษณะจากงานไปสู่งานอื่น
๓. เป็นไปตามลำดับขั้นตอนของการพัฒนา
๔. เกี่ยวข้องกับปัจจัยสภาพแวดล้อมภายนอก
๕. ทุกส่วนในมหาวิทยาลัยมีส่วนเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิด

วัฒนธรรมของกลุ่ม :-

- วินัย	จริงจัง
- ซื่อสัตย์	โปร่ง
- ประหยัด	ผู้มั่งคั่ง
- อุตุน	เปราะบาง
- สามัคคีธรรม	จริงจังเด่น ทะเลาะกัน
- รักเพื่อนร่วมงาน	อดทน ทำความดี
- มีความกตัญญู	ไม่รู้จักผู้มีพระคุณ

คุณสมบัติของประชากรในภาค :-

๑. ต้องมีความรู้ในวิชาการ และวิชาชีพของตนดี ต้องรู้รอบ รู้ลึก รู้กว้าง รู้ทันการเปลี่ยนแปลง
ทิศทางอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต
- สามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างดี (สามารถเขียน พูด นำเสนอข้อมูลหรือโครงการได้)
- รู้และเข้าใจภาษาต่างประเทศดีพอใช้ (อย่างน้อย ๑-๒ ภาษา เช่น อังกฤษ จีน เป็นต้น)
๒. มีความสามารถใช้เครื่องมือและอุปกรณ์การติดต่อสื่อสาร และเทคโนโลยีใหม่ๆ (อินเทอร์เน็ต,
โทรสาร อีเมล ฯลฯ)
๓. มีความสามารถในการปรับตัว ปรับใจและปรับความสามารถ (ทำงานคล่องและทำได้หลายอย่าง
เพราะโลกมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว)
๔. เข้าใจถึงประสิทธิภาพของกลุ่ม รู้ว่าความสำเร็จของงานเกิดขึ้นได้เพราะมีเพื่อนร่วมงานดี ทำงาน
เป็นทีม
๕. เป็นผู้หนักดี และเป็นผู้ตามที่ดี
๖. มุ่งทำงานด้วยใจรักและด้วยฝีมือ มีความประณีต
๗. เป็นคนที่มีความคิดริเริ่มและสร้างสรรค์เป็นประโยชน์ต่อตนเองและส่วนรวมเสมอ
๘. มีความภาคภูมิใจในตนเองและใฝ่ก้าวหน้า
๙. มีความรู้และทักษะด้านการบริหารและจัดการทั่วไป
๑๐. มีความสามารถในการบริหารและจัดการรายได้ - ใช้จ่าย (การเงิน) และครอบครัว
๑๑. ดำรงชีวิตโดยลดการเน้นแก่ตัวลงมา จำแนกความดี ความชั่วได้ และละเว้นสิ่งที่ชั่วร้าย ทำความ
ดี พินิจพิจารณาใจตนเอง (กลืนแค้น)

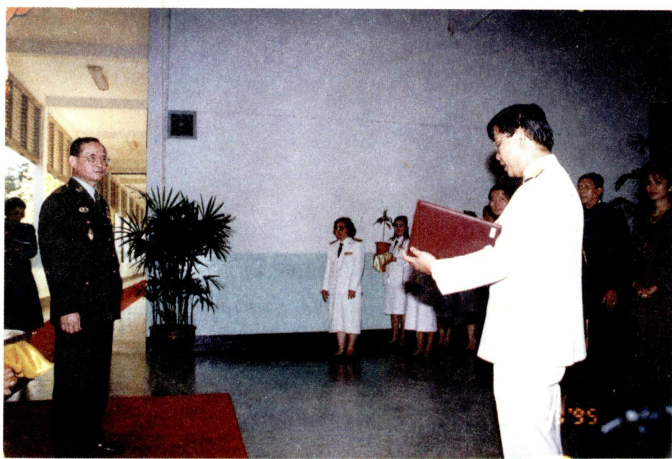
ศรัทธาที่ก่อให้เกิดความเจริญ :-

๑. ศรัทธาต่อตนเอง
๒. ศรัทธาต่อผู้อื่น
๓. ศรัทธาต่อสถาบัน
๔. ศรัทธาต่อความดี

เสริมสร้างศรัทธา ๔ ประการร่วมกัน :-

๑. ศรัทธาต่อตนเอง มีศรัทธาหรือความเชื่อมั่นในตนเอง มีความเชื่อมั่นศักยภาพ ความสามารถของ
ตนเองอย่างถูกต้องตนเอง มีความมั่นคง เป็นตัวของตัวเองอย่างมีเหตุผล แต่ต้องไม่หลงตัวเอง
ไม่ปิดกั้นตนเองที่จะรับรู้จากภายนอก (สงวนจุดต่าง แต่ต้องแสวงหาจุดร่วม)
๒. ศรัทธาต่อผู้อื่น
เคารพ รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น เคารพในความคิดเห็นของส่วนรวม มีศรัทธาหรือทัศนคติที่ดี
ต่อเพื่อนร่วมงานทุกระดับ ไม่ดูถูกเพื่อนร่วมงาน ไม่ว่าเขาจะด้อยกว่า อาจเหนือกว่า ต่างว่า
ไม่ว่าเราจะมีหรือจน เพราะเขาเหล่านั้นคือเพื่อนของเรา
๓. ศรัทธาต่อสถาบัน
จงเชื่อมั่นหรือศรัทธาในศักยภาพ ความดี ชื่อเสียง คุณภาพของสถาบันของตนเองว่าถูกสถาบัน
ของตนเองว่าไว้ดี รู้สถาบันอื่นไม่ได้ รักและผูกพันต่อสถาบันของเรา รวมทั้งสถาบันครอบครัว
สถาบันสังคมวัฒนธรรมของชุมชน ท้องถิ่นและของชาติ สถาบัน ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์
๔. ศรัทธาต่อความดี
ศรัทธาหรือเชื่อมั่นในกรรมดี เชื่อในกฎแห่งกรรม ทำกรรมดีแล้วต้องได้ผลดี ทำชั่วแล้วต้องได้รับผลชั่ว
ต้องพินิจพิจารณากระบวนการประพฤติดีชั่ว กระทำแต่ความดี และทำจิตใจให้สะอาดผ่องใส

กราบบังคมทูลถวายรายงาน / เบิกตัวผู้เข้าเฝ้า

หน้าเสด็จฯ ทอดพระเนตร
ภาพโครงการบรรพชาสามเณร

นำนักศึกษาทุนมูลนิธิฯ พัฒนาฯ
ปริญญาโทหลักสูตรภูมิสังคมฯ
เข้าเฝ้าฯ ถวายรายงานตัว

เจ้าฟ้ารับเสด็จ
ที่สวนเกษตรส่วนพระองค์
ต.แม่แรม อ.แม่ริม

นำเสด็จ ทอดพระเนตรโครงการวิจัย และพัฒนา
กล้วยไม้เชิงอุตสาหกรรมในพระตำริ่ง ณ อาคาร
เฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา

งานเกษตรแม่โจ้ ๗๐ ปี

งานพิธีพระราชทานปริญญาบัตร มหาวิทยาลัยแม่โจ้
ต่างภาพร่วมกับ หม่อมเจ้าภีศเดช รัชนี
ดร.อานวย งามสุข (แม่โจ้รุ่น ๒๐)
ดร.ประพัฒน์ สิทธิสังข์ (แม่โจ้รุ่น ๑)

คาวบอยแม่โจ้

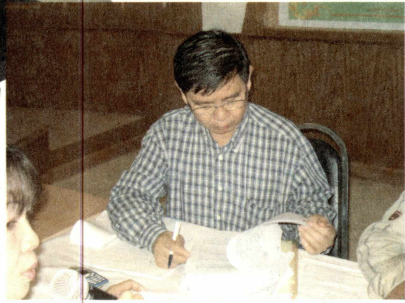

ชีวิตค๊องงาน

งาน

งาน

งาน

พิธีมอบทุนการศึกษา นักศึกษาสาขาพืชผัก

สาขาพืชผัก ครบ 30 ปี
จัดแปลงสาธิตพันธุ์พืช
ร่วมกับ สวทช. (biotech)
และบริษัท เมล็ดพันธุ์

ตรวจงานแปลง

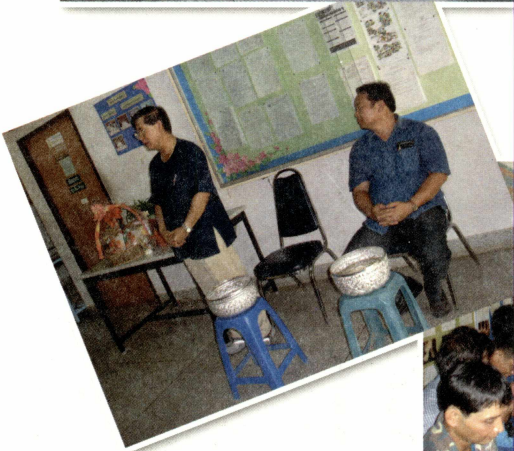

วิทยากรบรรยายวิชาการด้านพืชผัก

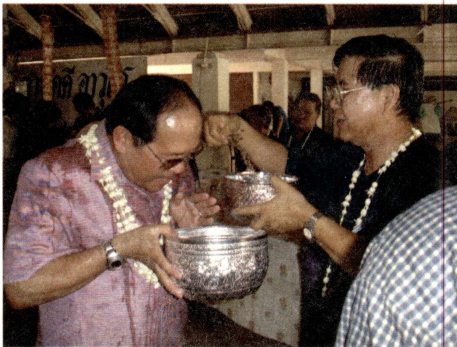

ถ่ายภาพกับหลายๆ พี่ชผัก

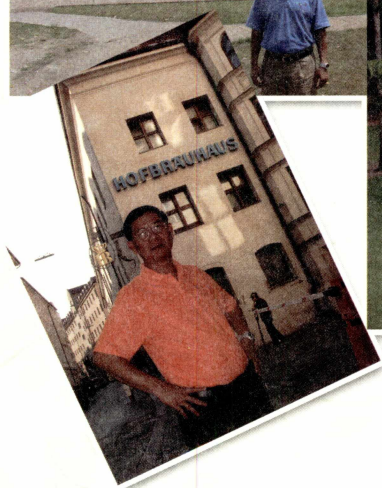
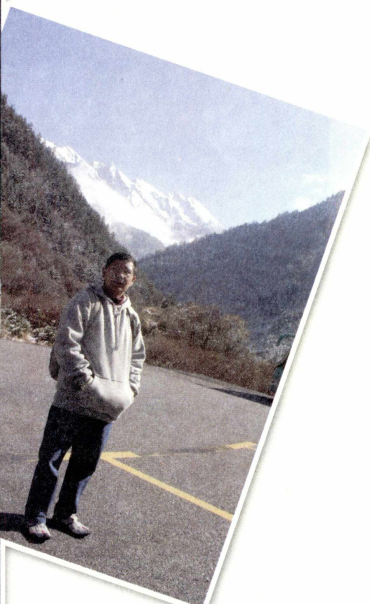
สว. พี่ชผัก

อวชชงัดพร ที่งาน,
นักศึกษาวชิรพัก

กับอธิการบดี ดร.เทพ พงษ์พานิช
งานดำหัว ม.แม่โจ้

มากมางกับการเดินทางแสวงหาความรู้
สู่ ลุกติเซจ์ แลแม่ใจ

กับภรรยา

ถ่ายภาพกับคุณแม่

งานรับรางวัลคุณนิธิครูบาทวิรัช

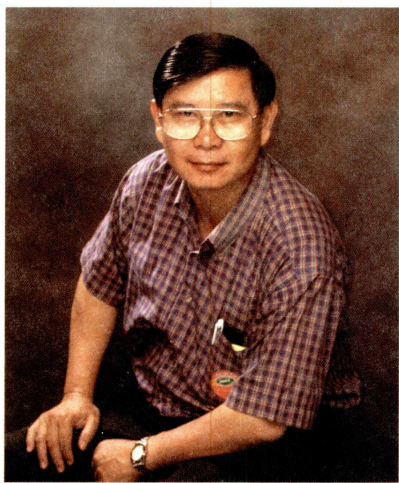

หล่อ !!!

สวาท !!!

พระเอก พ.ศ. 2515

เท่มาก.....

คุณหมอนวีรรณ
ผู้ดูแลสภาพส่วนตัว ส่วนตัว

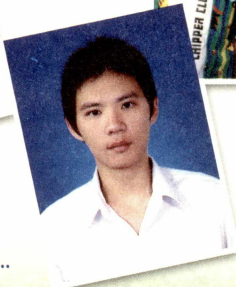
กำลังใจของอาจารย์

สุดงอดคุณพ่อ

น้องเล็ก

ว่าที่ 2 คุณหมอน....

น้องหน้

ครอบครัวอบอุ่น
อาจารย์สภาพดีแน่นอน
เพราะมีคุณหมอนดูแลถึง 3 คน

อาจารย์ปราชญ์ ขลิบเงิน แม่โจ้รุ่น 31 เป็นกำลังที่สำคัญท่านหนึ่งในการพัฒนาสาขาพืชผัก
ในระยะแรกๆ ก่อตั้งทำนาไปโรงเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยแห่งชาติฟิลิปปินส์ (UP) หลังจากที่ทำนอล้มลุกคลุกคลาน
กันสอนในวิชา เทคโนโลยีการผลิตผัก กระบวนการผลิตการเก็บเกี่ยวเป็นต้น ท่านเป็นชาวผักรุ่นแรกๆ
ที่เข้าไปร่วมงานมูลนิธิโครงการหลวงเป็นผู้อำนวยการศูนย์เกษตรหลวงแม่ป๋นหลวง

นักศึกษาลางรุ่นอาจไม่คุ้นเพราะจากท่านสำเร็จจากการศึกษาไม่ได้ไม่นานก็ขึ้นดำรงตำแหน่งบริหาร
เป็นรองคณบดี รองอธิการบดี แต่ท่านก็มาช่วยสอนอยู่อย่างสม่ำเสมอ ในบางโอกาสท่านก็กลับมาบริหาร
สาขาพืชผัก

ในโอกาสที่อาจารย์ปราชญ์ ขลิบเงิน ครบเกษียณอายุราชการพวกเราชาวพืชผักคิดถึงท่านและ
หวังว่าท่านจะแวะเง้งมและให้ความรู้ชาวผักรุ่นต่อไป

ขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรึงและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลกโดยเฉพาะพระธาตุตอดองสุเทพ
และศาลเจ้าแม่ แม่โจ้ จงดลบันดาลขอให้อาจารย์และครอบครัวมีพลานามัยที่สมบูรณ์ มีจิตใจที่เข้มแข็งและ
มีความสุข สวัสดิ์ ๗๗๗

รองศาสตราจารย์พนธ์ ไซสมงคล

ขอแสดงความชื่นชมท่านอาจารย์ปาริมาทน์ วัลปิเงิน “ครูผู้สร้างและแบบอย่างที่ดีของศิษย์ กักขฬามิตรของสังคม”

อาจารย์ปาริมาทน์ วัลปิเงิน ชาวลพบุรี กับผมได้ใกล้ชิดและผูกพันกันในฐานะทั้งรุ่นพี่กับรุ่นน้อง อาจารย์กับศิษย์ ผู้บังคับบัญชาและผู้ร่วมงานกัน ผมได้พบท่านครั้งแรก เมื่อกลางเดือนพฤษภาคม 2513 ท่านเป็นนักวิ่งรุ่นพี่ (แม่โจ้รุ่น 31) ที่เป็นแบบอย่างที่ดีของน้องๆ จนได้รับคัดเลือกให้เป็นอาจารย์เมื่อ วันที่ 15 ธันวาคม 2514 ของมหาวิทยาลัยเกษตรกรรมเชียงใหม่ (มหาวิทยาลัยแม่โจ้) และในปี พ.ศ. 2518 ผมได้มาเป็นศิษย์ของท่านอาจารย์ปาริมาทน์ วัลปิเงิน อีกครั้งหนึ่ง สดุดีทั้งในปี พ.ศ. 2521 ผมได้ มาเป็นอาจารย์รุ่นน้องของท่าน และมีโอกาสช่วงท่านสร้างศิษย์แม่โจ้ออกไปเป็นคนดีของสังคม ในคราวที่ ท่านดำรงตำแหน่งรองอธิการบดีฝ่ายกิจการนักศึกษาของมหาวิทยาลัยแม่โจ้ ระหว่างปี พ.ศ. 2536 - 2539 ส่วนผมเป็นผู้อำนวยการกองกิจการนักศึกษาและภาระงานของผม (คุณวิสุทธิ มงคลวัฒน์) เป็นหัวหน้างาน อนามัยและพยาบาลกองกิจการนักศึกษา ท่านอาจารย์ปาริมาทน์ วัลปิเงิน เป็นนักบริหารที่มีวิสัยทัศน์ ได้วางรากฐานการพัฒนางานด้านกิจการนักศึกษาไว้มากมาย จนเป็นที่ยอมรับของผู้บริหารด้านกิจการ นักศึกษาของมหาวิทยาลัยต่างๆ ด้วยความดี และความสามารถในด้านการบริหารงานของท่านอาจารย์ จึงทำให้ท่านได้มีโอกาสดำรงตำแหน่งรองอธิการบดีฝ่ายทรัพย์สินและการพิเศษของมหาวิทยาลัยแม่โจ้ จนครบการเกษียณอายุราชการ

อาจารย์ปาริมาทน์ วัลปิเงิน เป็นครู-อาจารย์ ที่เป็นแบบอย่างที่ดี และมีคุณูปการแก่มหาวิทยาลัย แม่โจ้ มาช้านานกว่า 38 ปี จึงสมควรได้รับการยกย่อง

ด้วยความรักและเคารพ

(สภาพ - วิสุทธิ มงคลวัฒน์

30 กันยายน 2552

อาจารย์ปราโมทย์ ที่ผมรู้จัก

เมื่อปี พ.ศ. 2514 ผมเข้าเรียนปี 1 แม่ใจ๋ อ.ปราโมทย์ก็เป็นอาจารย์ผู้ควบคุมแปลงปฏิบัติการ เป็นปีแรกเช่นกัน พวกเราจึงเรียกท่านว่า “พี่โมทย์” จากนั้นท่านก็ลาสิกขาต่อ จนกระทั่งมาพบกันอีกครั้ง เมื่อผมมาบรรจรับราชการที่แม่ใจ๋ พ.ศ. 2525 บังเอิญเราเป็นคนสนิทด้วยกัน ถูกจัดให้อยู่บ้านพักหลัง เดียวกันและยังทำหน้าที่ส่างพื้ผักด้วยกันอีก ก็อว่าผมทำงานกับท่านอาจารย์ปราโมทย์มาไม่น้อยกว่า 27 ปี และรู้จักท่านมากกว่านั้น ท่านเป็นคนพูดจาไพเราะ อ่อนหวาน มีอัธยาศัยดี เป็นผู้มีน้ำใจต่อผู้ร่วมงาน โดยเฉพาะรุ่นน้องๆ อย่างพวกผม ซึ่งท่านให้ความช่วยเหลือเสมอมา พวกผม (รุ่น 36) จึงรักและเคารพ ท่านกันทุกคน ในโอกาสที่ท่านมีอายุครบเกษียณจากราชการ จึงขออำนาจสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลา่งในแม่ใจ๋ ในเชิงงินใหม่ และในสากลโลก จงบันดาลให้น้าผมพบแต่ความสุข ความสมนัง และสิ่งดีๆ ที่ท่านปรารถนา ตลอดไป

ผศ.ดร.ประสิทธิ์ ไม้รี

อาจารย์ประจำส่างพื้ผัก และประธานสภาคณาจารย์ ม.แม่ใจ๋

จากใจ

วัน เวลา ผ่านไปเร็วมาก ผมจำความได้ว่าตั้งแต่ผมเข้ามาเรียนที่แม่โจ้ ผมได้เห็นอาจารย์ปาริมาทร์ วัลลิเงิน เป็นคนรูปหล่อ ผมได้มาทำงานร่วมกับอาจารย์ที่สาขาพืชผัก จากวันที่ผมได้พบกับอาจารย์จนถึงปัจจุบัน อาจารย์เป็นบุคคลที่มีเอกลักษณ์มีความจริงใจ รักลูกศิษย์ ต้องให้สวัสดีกับผมอยู่บ่อยครั้ง ในเรื่อง การปกครอง ผมได้เรียนรู้จากอาจารย์เรื่องการควบคุมอารมณ์ การพูดจา อาจารย์เป็นตัวอย่างของลูกศิษย์ ของน้องๆ ผู้ร่วมงาน ท่านมีคุณหมอดูแลอาจารย์อย่างใกล้ชิด นับเป็นครอบครัวตัวอย่างที่ดีครับ

มาถึงวันนี้อาจารย์อายุครบ ๕๐ ปี อาจารย์จะได้พักผ่อนเ็นเวลากับตัวเอง และครอบครัวเต็มที่ ผมขอแสดงความคิดถึง ขอให้อาจารย์มีความสุข ที่สาขาพืชผักได้ตลอดเวลาคับ

ด้วยความเคารพรัก

สิทธิชัย วิมล

แม่โจ้ ๓๕ พืชผักรุ่น ๑

อ.ปราโมทย์ ขลิบเงิน

เป็นเวลาที่ยาว ที่จะทำให้ความรู้สึกต่อการเกษียณอายุราชการของอ.ปราโมทย์ ขลิบเงิน เป็นผู้ซึ่งมีทั้งความดี ความสามารถในหลายๆ ด้าน รวมทั้งเป็นหัวหน้างานที่ดีต่อผู้ร่วมงานและน้องๆ เป็นอาจารย์ที่มีการสอนที่ดีต่อดูกศิษย์ ช่วงเหนือกิจกรรมต่างๆ ของมหาวิทยาลัยด้วยดีตลอดมา ทำให้นามมหาวิทยาลัยมีความเจริญก้าวหน้าอย่างต่อเนื่องและเป็นแบบอย่างที่ดีต่อคนรุ่นหลังต่อไป

กระผม ขออัญเชิญสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลกนี้ จงช่วยดลบันดาลให้น้องอ.ปราโมทย์ ขลิบเงิน มีพลานามัยสมบูรณ์ แข็งแรง เจริญรุ่งเรือง และโชคดีตลอดไป

ด้วยความเคารพและนับถือ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.งงยุทธ ศรีแก้วพันธ์

25 กันยายน 2552

อาจารย์ที่ปรึกษา

นอกจากความภูมิใจที่ได้เป็นลูกแม่โจ้แล้ว ฉันทนงใจชีวิตที่ได้มีโอกาสทำงานที่พี่ผึก ได้มีโอกาสใกล้ชิดกับอาจารย์ทุกท่านที่เคารพศรัทธา ได้มีโอกาสรับใช้ท่านหรือแลท่านบ้าง ถือว่าเป็นบุญจริงๆ.....

การเป็นครั้งแรกที่สุด เพราะไม่สามารถหาเข้ามาแทนความรู้สึกได้.....

แบบอย่างของความดี เป็นเรื่องที่มีความสำคัญต่อการดำรงชีวิต อาจารย์ปราชญ์เป็นแบบอย่างที่ดีทรงคุณค่าของหมู่คณะ... หลวงครั้งที่สิบสาม งงๆ แบบไปไม่...ไปไม่ถูก... อาจารย์จะต้องช่วยเหลือนิดหน่อย...ไม่ว่าอาจารย์จะยุ่งกับงานต่างๆ มากมายเพียงใด ก็จะไม่เวลาเสมอ และทุกๆ อย่างก็ผ่าน..... หนูรู้สึกว่าทำได้ มีใจ ด้วยคำพูดเพียงไม่กี่คำของอาจารย์..... ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ค่ะ

มีหลายเรื่องของอาจารย์ที่ได้เคยดู และนำมาเป็นแนวทางของชีวิต

วันนั้นอาจารย์พาทีมงานพี่ผึกไปเลี้ยงข้าว พวกเราต่างหัวเราะกันใหญ่ และกินอย่างเอร็ดอร่อยแอบเห็นอาจารย์นั่งจิ้มๆ พร้อมทั้งจับอาหารจานไหน จานนี้ ส่งกินกันเป็นทีสนุกสนานและเสียอ้อมท้องมองดูอาหารบนโต๊ะ..... จึงไม่หมดเลย อาจารย์บอกว่า"มาช่วยกันกินให้หมด"พวกเราขัดอ้อมรอบ....ก็ยังไม่...อาจารย์บอกว่า "ไม่เป็นไร เดี๋ยวค่อยกลับ " (บางคนมองหน้ากัน.... ก็เหลือใจมากน้า) อาจารย์เรียงพนักงานและบอกให้เอาอาหารบางอย่างเพื่อนำกลับมาทำงาน..... อาจารย์จับเงินจากกระเป๋าข้างเกง ซึ่งพับแยกเป็นใบๆ อย่างประณีตเงินไม่ได้อยู่ในกระเป๋าข้างค..... (หนูแอบบอพงมากค่ะ 1) อาหารที่เก็บกลับมา หลวงคนเอาไปบ้านเป็นอาหารมื้อเย็น อ้อมอ้อมได้อีกมื้อ (หนูก็เคยได้รับเหมือนกัน) แต่เหตุการณ์ดังกล่าวก็สอนหนูได้มากมาย ทั้งเรื่องความสุภาพ เป็นกันเอง การดูแลเงินทอง การรู้จักกิน ฯลฯ โดยเฉพาะเรื่องการวางแผนการใช้จ่ายเงิน หนังสือ 2 - 3 เล่มที่อาจารย์นำมาอ่าน หนูได้อ่านทั้งหมด และพยายามวางแผนเหมือนที่อาจารย์เคยแนะนำ อย่างน้อยวันนี้ก็มีบ้าน และกิจการเล็กๆ เสริมรายได้ของตัวเอง ขอขอบคุณอาจารย์เรื่องการตัดสินใจสร้างบ้านทำวันนี้มีความสุขมาก.....

ตอนมาทำงานใหม่.... อาจารย์ฝากให้น้องนักศึกษาในเรื่องความประพฤติและติดตามผลงานให้อาจารย์ทราบด้วย..... เรื่องการตามตัวนักศึกษาให้มาเรียนเป็นเรื่องที่ต้องทำ อาจารย์บอกว่า ชีวิตทุกคนมีคุณค่าแก่ตัวเอง และครอบครัว รวมถึงสังคมด้วย ต้องให้โอกาส ให้ความรักกับทุกชีวิตเหมือนลูก และอาจารย์ก็ทำแบบอย่างให้ดู เห็นอาจารย์คุยกับนักศึกษาที่มีปัญหามากมายหลวงคน หลวงปัญหา และทำซ้ำๆ ใจเวลาไปมากมาย หนูรู้สึกว่าอาจารย์ให้มากเกินไปในตอนนั้น แต่พอเห็นผลลัพธ์ที่ออกมากลับเป็นเรื่องที่คุ้มค่าๆ หนูก็พยามทำตามเหมือนกัน แต่รู้อย่างไรก็ดีครั้งของอาจารย์เองค่ะ.....

กราบขอโทษอาจารย์ที่อาจจะทำให้อาจารย์ต้องเหนื่อยกับปัญหาสารพัดทั้งเรื่องงานและเรื่องส่วนตัว.....

ขอกราบขอบพระคุณสำหรับความรัก ความเอ็นดูที่อาจารย์มอบให้ หนูจะตั้งใจทำงานค่ะ.....

และในโอกาสนี้ขอส่งคำอธิษฐานใจโปรดคุ้มครองให้อาจารย์และครอบครัวประสบแต่ความสุขสิริสวัสดิภาพแข็งแรงเป็นที่ปรึกษาของหนูและชาวพี่ผึกตลอดไป

ด้วยความเคารพรัก
ฉันทนา วิรัชต์
อาจารย์ประจำสาขาพี่ผึก

ดิฉันรู้สึกเป็นเกียรติอย่างสูงที่ได้มีส่วนร่วมในการเงินหนังสือระลึกการจัดงานแสดงมุทิตาจิตแด่ท่านอาจารย์ปราโมทย์ ขลิบเงิน อดีตรองอธิการบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา ขณะที่ท่านดำรงตำแหน่งรองอธิการบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา ท่านได้ให้ข้อคิดและแนะนำการทำงานตลอดจนด้านครอบครัว ท่านได้ให้คามถึงครอบครัวของดิฉันอยู่เสมอ ว่านิพนธ์ (สามีของดิฉันและเป็นลูกศิษย์ของท่านอาจารย์ปราโมทย์) สุขภาพดีทั้งบ้างหรือจ้ง ท่านจะถามอยู่เสมอถึงด้านสุขภาพของนิพนธ์ เพราะว่านิพนธ์ตอนนั้นป่วยเป็นโรคอะไรก็จำไม่ได้ และถามถึงลูกๆ ของดิฉันเสมอ ตลอดจนถึงเรื่องการทำงาน เป็นอย่างไบบ้าง ดิฉันขอบขอบคุณท่านเป็นอย่างสูงที่คอยให้คำชี้แนะและข้อคิดที่ดีในการปฏิบัติงานราชการ และครองชีวิตด้านครอบครัวด้วยดีมาตลอด

ทั้งนี้ ขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย จงดลบันดาลให้คุณอาจารย์พร้อมครอบครัวมีความสุข สุขภาพกายและใจดีแข็งแรงสมบูรณ์ และสมปรารถนาทุกประการเทอญ

เพ็ญ รัตนวิทย์

กันยายน 2552

แต่... คุณครูผู้สั่งสอน อาจารย์ปราโมทย์ วัลปิเงิน

ในช่วงปี ๒๕๓๒ - ๒๕๔๖ ข้าพเจ้าได้ทำงานในตำแหน่งเลขาของการของอาจารย์ปราโมทย์ วัลปิเงิน ซึ่งขณะนั้นอาจารย์ เป็นรองอธิการบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา บุคลิกของอาจารย์ที่เห็นได้ชัด คือ เป็นผู้ที่ มี อุดมคติที่ดี จิตใจสุขุม เจียมใจ ให้ความอบอุ่น กับลูกน้อง ข้าพเจ้าเองจึงได้รับความเคารพนับถือจากอาจารย์ เสมือนกับ เป็นพ่อคนที่ ๒ สำหรับในด้านการทำงาน อาจารย์จะเป็นผู้ที่ ให้ความสำคัญ สั่งสอน ให้ความรู้ เกี่ยวกับการทำงานในทุกๆ ด้าน แม้กระทั่งการประพฤติปฏิบัติที่เหมาะสมในสถานการณ์ต่างๆ นั่นคือ ความรู้สึกของข้าพเจ้าที่มีต่ออาจารย์ปราโมทย์ วัลปิเงิน ความรู้ต่างๆ ที่อาจารย์ได้สั่งสอนข้าพเจ้า จึงนำมาใช้ในการ ปฏิบัติหน้าที่การงานจนถึงทุกวันนี้ ขอให้อาจารย์รักษาสุขภาพและมีความสุขกับชีวิตหลังเกษียณ พักผ่อน ให้นานเนืองนิตย์...

คุณครู ผู้สู้ใน ดวงใจเสมอ
ด้วยความเคารพ จากใจ
...อ้อ... อรชร วงศ์ศิริ
อดีตเลขาการ

ถึงอาจารย์รักทั้งสองท่าน

นับจากวันแรกที่ดิฉันได้เข้าร่วมงานในสาขาพืชผัก ซึ่งดิฉันคิดว่าโชคดีมาก ๆ ที่ได้ร่วมงานกับอาจารย์ปราโมทย์ ขลิบเงิน และ ผศ.ดำเกิง บัองพาล เพราะอาจารย์ทั้งสองท่านได้ให้ความรักและเอ็นดูดิฉันเหมือนดังลูกหลานของท่าน ท่านทั้งสองไม่ใช่ว่าหน้าแต่ท่านทั้งสองเป็นผู้ใหญ่ที่ไม่ได้ออกัส และความเอื้ออาทรแก่น้องๆ หลานๆ เปรียบเสมือนผู้ใหญ่ที่ไม่ได้ความเอ็นดูแก่เด็กๆ ในความปกครอง ท่านทั้งสองจึงห่วงใยถึงเรื่องสุขภาพ เรื่องส่วนตัว ซึ่งบางครั้งอาจจะหาไม่ได้ในที่ทำงาน แต่ที่ในสาขาพืชผัก พวกเรารู้กันอยู่ว่า เปรียบเสมือนครอบครัวเดียวกัน ไม่มีการแบ่งชั้นวรรณะ มีการรับประทานอาหารกลางวันร่วมกัน ร่วมพูดคุยปรึกษาหารือ และแก้ปัญหาให้ลุล่วงผ่านไปดั่งดี ท่านทั้งสองทำให้ดิฉันคิดว่าสาขาพืชผักแม่ใจคือบ้านที่จะต้องพัฒนาและรักษาไว้ให้คงอยู่ตลอดไป ความรักความอบอุ่นที่ได้รับจากการทำงานกับท่านอาจารย์ทั้งสองในระหว่าง 15 ปี ดิฉันจะสานต่อเจตนารมณ์และรักษาชื่อเสียงของสาขาพืชผักให้คงอยู่ต่อไป

ในหนึ่งชั่วโมงอาจารย์ทั้งสองท่านมีสุขภาพแข็งแรง สมบูรณ์ เป็นที่รักให้แก่ทุกคนต่อไป

สุภาภรณ์ สิริกรม

บุคลากรสาขาพืชผัก

เดือนกันยายนเป็นฤดูกาลของผู้รับราชการที่มีควมรู้สึก ที่แตกต่างกันออกไป ทั้งผู้ที่ยังอยู่และผู้ที่เกษียณ ซึ่งเป็นควมรู้สึกที่บอกไม่ถูกและเราชาวพีรผักรุ่น 1 ก็ขออวยพรให้อาจารย์ผู้เกษียณและเกษียณก่อนอายุราชการ จงมีความสุขสูงส่ง สุขใจ สุขภาพแข็งแรง ตลอดไป

กัลยา ทักษณา (นางใบ)
ตัวแทนพีรผักรุ่นที่ 1

เมื่อผู้ใกล้ใจยังคิดถึง อาจารย์ปราโมทย์ วัลลิเงิน อยู่ไม่คลาย

เป็นควมผูกพันอย่างแท้จริงที่ครั้งหนึ่งในชีวิต ได้รับการสอบคัดเลือกจากกรมส่งเสริมการเกษตรมาศึกษา
ดูงานต่อ ณ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ แห่งนี้ (อดีตคือสถาบันเทคโนโลยีการเกษตรแม่โจ้) ช่วงปี 2522 - 2524 ในสาขา
พีรผักรุ่นที่ 2 เลขประจำตัวรหัส 221405 กว่า 30 ปี ที่จากไปรับราชการหลายจังหวัด สุดท้าย คือ จังหวัดเลย

ในสมัยนั้นสาขาพีรผักรุ่นที่ 1 มีผู้มาศึกษาต่อเป็น จำนวนหนึ่ง ศึกษาการเลี้ยงมีจำนวนจำกัด บริเวณ
มหาวิทยาลัยแม่โจ้สง่างาม สูงส่งจึงในปัจจุบัน ความที่เป็นชนบท คนน้อยนิด ทำให้อาจารย์ - ลูกศิษย์
มีโอกาสใกล้ชิดพบปะ ทักทาย มีกิจกรรมกันอยู่ไม่กััน ทำให้เกิดบรรยากาศที่เป็นควมประทับใจ
ควมสนิทสนมกันเป็นอันมาก อยู่กันแบบพี่ - แบบน้อง จึงเป็นรองจรรีกรตริใจอยู่ในปัจจุบันนี้

ภาพลักษณ์ในความทรงจำอดีต อาจารย์ปราโมทย์ วัลลิเงิน ท่านเป็นครู เป็นบุคคลที่แต่งตัวสุภาพ
เรียบง่าย มีความพร้อมอยู่เสมอ จิ้มง่าย อารมณ์ดี ประทับใจแบบสุดๆคือ "การให้ควมเป็นกันเอง"
ทุกครั้งทีพบเห็น ผมจะตรงเข้าไปกราบไหว้ด้วยความเคารพพร้อมเสมอ เป็นการจำถึงอดีตบรรดาเก่าๆ
ที่อาจารย์เคยสั่งสอนถ่ายทอดควมรู้และประสบการณ์ได้เป็นอย่างดี สุดท้ายจะบรรดา

ทันทีที่ทราบข่าวอาจารย์ปราโมทย์ วัลลิเงิน จะปลดเกษียณอายุราชการเดินสายทางชีวิตที่ 61 รู้สึก
เสียดายใจนาถ ฤดูกาลเวลาอันสั้นเกินไปกว่าที่จะได้บุคคลที่ดี ต้องอาศัยกาลเวลารั้งนั้นมา อย่างไรก็ตาม
แม้ว่าอาจารย์ปราโมทย์ วัลลิเงินจะเกษียณอายุราชการไป อาจารย์คงจะอยู่ในอ้อมอกลูกแม่โจ้ คงดูแล
และให้คำปรึกษาแก่ลูกศิษย์แม่โจ้ไม่นานเท่านาน

ในโอกาสที่อาจารย์ปราโมทย์ วัลลิเงิน ครบรอบ 60 ปี ขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัย และสิ่งศักดิ์สิทธิ์
ทั้งหลายในสากลโลกที่อาจารย์ปราโมทย์ วัลลิเงิน เคารพบูชา จงดลบันดาล ให้อาจารย์ปราโมทย์ และ
ครอบครัวจงมีความสุขและพลานามัยที่เข้มแข็ง มีอายุยืนยาว เพื่อเป็นมิ่งขวัญแก่ลูกศิษย์ตลอดไปเทอญ

จาก นางเจน เชื้อบุญมี
แม่โจ้ 44 พีรผักรุ่น 2 รหัส 221405

อาจารย์ปราโมทย์ นิลบิณ เป็นอาจารย์ประจำสาขาพืชผัก ตั้งแต่ยุคแรกจนถึงปัจจุบัน ถึงแม้ว่าท่านจะได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งระดับผู้บริหารก็ตาม ท่านยังทำหน้าที่สอนลูกศิษย์มาเป็นเวลาอันยาวนาน มีลูกศิษย์มากมาย เช่นเดี๋ยวดับอาจารย์ดำเกิง ป้องพาค ถึงแม้ว่าท่านจะจ้างมาเป็นอาจารย์ประจำสาขาพืชผักภายหลัง ท่านก็เป็นอาจารย์อีกท่านหนึ่งที่มีส่วนในการพัฒนาการเรียนการสอน ผลิตภัณฑ์ที่มีความรู้ความสามารถ ออกไปป็นีชีสังคม จนเป็นที่ยอมรับจากหน่วยงานราชการ และบริษัทเอกชนโดยทั่วไป

ในโอกาสที่อาจารย์ปราโมทย์ นิลบิณ เกษียณอายุราชการตามวาระ และอาจารย์ดำเกิง ป้องพาค เกษียณก่อนกำหนด ในวันที่ 30 กันยายน 2552 นี้ ผมในฐานะศิษย์เก่าแม่ใจรุ่น 25 และศิษย์เก่าสาขาพืชผักรุ่นที่ 3 เคยเป็นลูกศิษย์ของอาจารย์ปราโมทย์ยุคต้นๆ มีความรู้สึกว่าเป็นเวลาที่รวดเร็วอย่างไม่น่าเชื่อเมื่อวันนั้นมาถึง โดยส่วนตัวของผมและครอบครัวมีความรักใคร่นับถือ และสนิทกับครอบครัวของอาจารย์ทั้งสองท่านมาช้านานพอสมควร จึงขอถือโอกาสนี้แสดงความยินดีที่ท่านทั้งสองจะได้มีเวลาพักผ่อนกับครอบครัวอย่างมีความสุข หลังเกษียณราชการไปแล้ว

สุดท้ายนี้ ผมในฐานะตัวแทนพืชผักรุ่น 3 ขออัญเชิญสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย โปรดดลบันดาลให้ท่านอาจารย์ทั้งสองท่านและครอบครัวมีความสุขและมีสุขภาพร่างกายแข็งแรงปราศจากโรคภัยตลอดไป

ด้วยความรักและผูกพัน

กวีลค์ ม่วงมัน

(แม่ใจ 25 และพืชผักรุ่น 3)

แสดงมุทิตาจิต แด่ อาจารย์ปราโมทย์ ในการเกษียณอายุราชการ..

ลูกแม่ใจ 46 (พีรพันธุ์ 46) มีความภาคภูมิใจและรู้สึกถึงเกียรติ ที่ได้เข้าศึกษาและจบการศึกษาที่แม่ใจ ซึ่งเป็นสถาบันที่มีเกียรติ ถึงแม้ว่าจะผ่านไปนานแสนนานความรู้สึกของความเป็นลูกแม่ใจจะจับอยู่ไม่เสื่อมคลาย นั่นเป็นเพราะพวกเราผ่านสิ่ง หลายอย่างที่ดีเห็นถึงความ เป็นลูกแม่ใจเอาไว้และจะอยู่ในใจพวกเราตราบนานแสนนานตลอดกาล สิ่งที่สำคัญที่หล่อหลอมพวกเรา 46 เอาไว้ นั่นคือ สถาบัน คณาจารย์ ตลอดจนสรรพสิ่งต่างๆ ที่เป็นสิ่งที่พวกเราเคารพนับถือ เมื่อวันรักถึงครั้งใดเสมือนว่าพวกเราผ่านกาลเวลานั้นมาได้ไม่นาน สิ่งที่ได้ประสมมาไว้ว่าจะมีความทุกข์ ความสูง หรือความยากลำบาก อุปสรรคเหล่านี้ จะผ่านพ้นไปได้ด้วยดีด้วยมีคณาจารย์ และเพื่อนพี่น้อง พี่น้อง เติบโตขึ้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนมีค่าจึงและหาซื้อไม่ได้ พวกเรามีความสูงมากและรู้สึกเหมือนมี "พลัง" ทำให้พวกเราทำสิ่งใจ อัจฉริยะและมีความสูงในจิตใจที่เกิดขึ้นกับพวกเรา

อาจารย์ปราโมทย์ จลิบเงิน เป็นบุคคลหนึ่งที่พวกเราชาวแม่ใจ 46 มีความซาบซึ้งในพระคุณและประทับใจมาก ท่านเป็นที่รัก และเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ลูกศิษย์ ได้พร่ำสอนอบรม เติบโตเป็นผู้ใหญ่ มีความเมตตา ความรัก และให้คำปรึกษาต่างๆ แก่ลูกศิษย์มาอย่างมาหลายรุ่น จนประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน รับผิดชอบต่อส่วนรวมความภาคภูมิใจ พวกเราตระหนักถึงคุณูปการที่ท่านอาจารย์ปฏิบัติราชการมา ซึ่งมีค่ามากเปรียบเสมือนแสงส่องทางให้บรรดาลูกศิษย์ได้สานต่อคุณประโยชน์งานสำคัญ ๆ ที่ท่านได้คิดค้นมา เปรียบดังคำกล่าวคือคุณ - บังอบบังเบิกฟ้า ไทงไฟสศ ธรมเกียรติ กันนรี 17 ธันวาคม 2549 ของอาจารย์ รัพี สาคกริ ว่า

"ดังไม้ใหญ่ ไม้ร่มเงา ฟ้าไม้เล็ก เพราะรู้สึก เด็กสำคัญ จึงผู้ใหญ่
ส่วนไม้ใหญ่ ได้รักแก้ว แววมิ่งใจ คือไม้เล็ก รักที่สุด ลูกชิวา"

ในโอกาสที่ท่านเกษียณอายุราชการพวกเราศิษย์ แม่ใจ 46 ขอฝากกลอนดังนี้

ศิษย์...ร้องสรรเสริญคุณสุนทรพจน์
เนื่องในงานเกษียณเกษียณเกษียณ
มุทิตา...ครูอาจารย์กาลตามวัง
ครูจักได้พักผ่อนแห่งอนาคตา
ขออัญเชิญคุณพระศรีที่เรืองฤทธิ์
เมฆิตพรซึ่งให้รักษา
อัญเชิญองค์เฝ้าพงศวงศอนทร
หม่อมพราหมณ์ครูผู้...เกษียณเกษียณ

ศิษย์แม่ใจ 46 (พีรพันธุ์ 46)

บุ๊คตาจิต แต่ อาจารย์ปราโมทย์ วัลลิเงิน

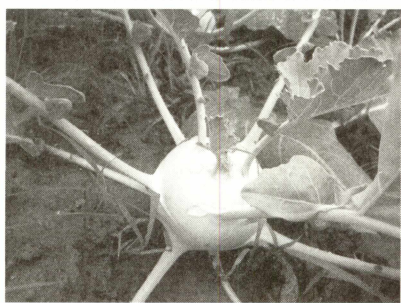
ผมได้มีโอกาสรู้จักอาจารย์ปราโมทย์ วัลลิเงิน ตั้งแต่ท่านยังเป็นนักศึกษาวិทยาศาสตร์เกษตรกรรม เชียงใหม่ ขณะนั้นประมาณปี พ.ศ.2513 หรือ 2514 เพราะท่านพักอยู่ "บ้านวารสาร" (ซึ่งถูกไฟไหม้ไปแล้ว) เพราะผมเป็นเด็กแม่ใจ ที่จำว่าเคยอยู่ในนั้น หลังจากนั้นผมได้เป็นนักศึกษาศาสนาเทวโณคิสิกการเกษตรแม่ใจ รุ่น 47 ในสาขาพืชผัก ได้มีโอกาสเป็นลูกศิษย์ในสาขาพืชผัก ซึ่งสาขาพืชผักในสมัยแรกๆ จะถูกเรียกว่า สาขาปวงหมัก เนื่องจากต้องเรียนรู้ในการใช้ผลผลิตที่เนื้อมีและเศษพืชมาใช้ประโยชน์โดยการทำปวงหมัก ปวงอินทรีย์ ซึ่งปัจจุบันได้ถูกนำมาใช้อย่างแพร่หลาย

อาจารย์ปราโมทย์ วัลลิเงิน ได้สอนวิชาที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาพืชผัก การวิจัยพัฒนาและการส่งเสริม การปลูกพืชผักพันธุ์ใหม่ และท่านยังเป็นนักปรับปรุงพันธุ์พืชผัก จะเห็นได้จากสมัยที่เรียนอยู่ท่านได้นำ นักศึกษาวิจัยทดลองเกี่ยวกับพันธุ์กัวเนลิองผักสดจากญี่ปุ่น ทดสอบพันธุ์มะเขือเทศ ซึ่งพวกเราได้ปลูก มะเขือเทศประมาณ 300 สายพันธุ์ มีขนาดผลตั้งแต่ปลายนิ้วก้อยจนถึงขนาดผลหนัก 2 กิโลกรัม ทำให้ การเรียนสาขาพืชผัก ในสมัยนั้นตื่นเต้นตาตื่นใจเป็นอันมาก ท่านอาจารย์ปราโมทย์ได้สอนและปลูกฝังให้พวกเรา ได้มีการทำงานร่วมกัน รักใคร่สามัคคี ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เป็นคนดีของสังคม และเป็นคนดีของประเทศชาติ เชื้อมัน และศรัทธา ในความเป็นปณฺธุชาชน

ในโอกาสที่ท่านได้ทำงานเพื่อพัฒนาการเกษตรมาจนอายุครบ 60 ปี ซึ่งต้องเกษียณอายุราชการไปในปีนี้ กระผมมีนามถวายแทนพืชผักรุ่นที่ 5 ขอกราบขอพรให้คุณที่ท่านอาจารย์ปราโมทย์ได้ปลูกฝังความเป็น "คนดี" ให้กับลูกศิษย์ทั้งหลาย และขอให้ท่านได้ประสบความสำเร็จ สุข ความเจริญตลอดไป

ประเวทย์ใจพิน

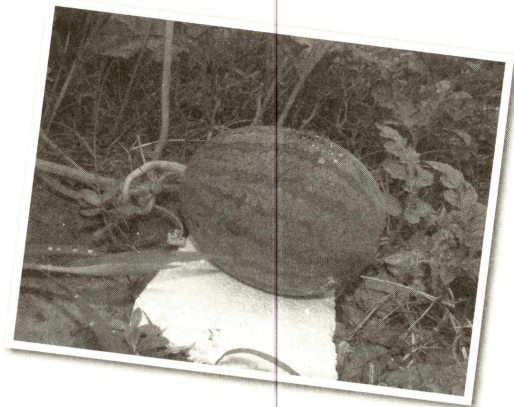
พืชผัก 5

จากเมล็ดสู่ต้นกล้าที่อ่อนโลก
ด้วยพระคุณครูอาจารย์รดน้ำใจ
มาวันนี้ลูกแข็งแรงทางอาชีพ
ชมที่ครูสอนสั่งเป็นหลักการ
24 ตุลา มติชาจิต
ครูที่ศิษย์รักเคารพในทุกร
ร่องจวีร่องมาคังมาราบไฉว
แม่ไก่เซ้งรัดพักผ่อนทั้งกาจใจ
ขอคุณพระรัตนตรัยจงเชิดชู
อาจุ วรรณะ สุวะ พละ งาม

เติบโตและโตเป็นต้นพืชที่สดใส
ด้วยเมล็ดที่มิได้ประสพการ
ซึ่งความดีจึงรับน้ำสือสาร
เป็นตำนานพืชผักไม้เจริญ
มีลูกศิษย์คิดถึง คึงหา
ศิษย์ต่างพาน้อมไว้นดวงใจ
สำนึกในความดีมีขอบนาง
แต่ความดีมิได้จาง
คุ้มครองครูผู้มีคุณทั้งองค์สาม
ทุกชั่วงามสูงเจริญนิรันดร์

พืชผักที่ 6

พวกเราส่วนใหญ่เป็นเด็กต่างจังหวัด มาเรียนใหม่กันครั้งแรกในรั้วที่กันเกือบทุกคน และไม่รู้วิชาของ
เชิงจีนใหม่เป็นอย่างไร แล้ววันหนึ่งในตอนเช้าจึงรู้สึกหนาวมาก ๆ วันนั้นเย็นตอน 8.00 น. อากาศจึงคงหนาว
นักศึกษาหญิงชื่อฉันทนา สวมเสื้อกันหนาวตัวบาง ๆ นั่งอยู่แถวหน้าข้างประตูซึ่งเป็นที่ประจำ นั่งเข็นน้ำ
และจามเป็นระงระง อาจารย์เดินมาถามว่าทำไมกันหรือจ๋า และบอกว่านี่เสื้อกันหนาวหนาๆ ได้บอกกับ
อาจารย์ว่า “ไม่มีค่ะ จะไม่ได้ซื้อ ต้องรออีก 3 - 4 วัน จึงจะได้เข้าเมืองไปซื้อ” อาจารย์บอกกับนักศึกษา
ทุกคนว่า “ให้นักศึกษาแต่ละตัวเอง ไปได้ ถ้าไม่มีเสื้อกันหนาวก็นำเสื้อแขนสั้นหลายๆ ชั้น หรือเอาผ้าขนหนู
ห่มมาตัวงก็ได้อะไร” อีก 2 - 3 วัน ได้มาเรียนที่สาขากับอาจารย์ แถวๆ หน้าตึก อาจารย์ถามว่านางติ
จ๋า วันนั้นดีใจมาก ๆ ที่อาจารย์ถาม ดีใจที่อาจารย์จำได้ ทั้งที่มีนักศึกษาจำนวนมากและอาจารย์ก็มีการจ
มากมาย..... แต่อาจารย์ก็ใส่ใจกับพวกเราทุก ๆ คน ชอบคุยอาจารย์ค่ะ ที่จริงมีเรื่องราวของเรามากมาย
ในความประทับใจที่ฉันได้กับท่านอาจารย์ปรเมศร์ บางคนตั้งสมณนามให้อาจารย์ว่าเป็น Mono Tone จน

เป็นเหตุให้พวกเราหลับเวลาเรีงน บางคนก็เก้งจ ดื้อ ชน ค่นอง แต่ความรัก ความตั้งใจ ที่จะสั่งสอนของอาจารย์ ทำให้นิสิตยุ้งนี้ ของอาจารย์เติบโต ใช้ความรู้ ความสามารถที่อาจารย์ได้อบรม สั่งสอน สร้างอาชีพ เลี้ยงดูครอบครัว ทำประโยชน์กับสังคม และบ้านเมือง พวกเรงนกราบขอบพระคุณอาจารย์ผู้สร้าง และขอโทษที่ในวัยนั้น อาจจะได้สร้างสิ่งที่ไม่ดีงาม ในอาจารย์ต้องปวดหัวและต้องเหนื่อยมากกับพวกเรา ในโอกาสที่พวกเราติชงพีชผักรุ่น ๑ ขออาภาณาสักกัถิสิทธิโนสากลโลก โปรดคุ้มครองในอาจารย์ และครอบครัวประสบแต่ความสุข มีสุขภาพแข็งแรง เป็นที่พึ่งพา เป็นตัวอย่างทั้งดงามกับเหล่าลูกศิษย์ ต่อไปนานแสนนาน

ฉันทนา วิรัชพันธ์
ในนามศิษย์เก่าพีชผักรุ่น ๑

แม้เวลาจะล่วงเลยมากกว่า ๒๐ ปี แต่ภาพความหลังที่พวกเราจำได้ชัดเจนกับ ภาพรางนุ่น (ในยุ้ง) ซึ่งกลับจากต่างประเทศใหม่ๆ ใหม่ๆ กับบุคลิกที่นุ่นหวด ใจดี เจิงบวิรม ไม่ต้องพูดเค่นตามแบบฉบับของนุ่นชาวเหนือ ซึ่งทำให้เราไม่ค่อยกล้าที่จะดี้อ เชื้องว ชน ในท่ามได้ปวดหัวเท่าไร แต่ท่านจะไม่ค่อยดุดคคกับลูกศิษย์ก็จริง แต่ในสัมผัสที่สื่อถึงศิษย์ก็สามารถรับรู้ได้ ความเมตตา เอาใจใส่ที่ท่านมีต่อพวกเรานั้นไม่ว่าเราจะอยู่ที่ไหน อาจารย์ก็ตามไปดูแล เช่นพวกเราไปฝึกงานบนดอง ท่านก็ดั้นด้นขึ้นไปเจิงมพวกเร... ทำให้พวกเราได้มีโอกาสได้กินปีะแตก บนดองนี่..... ฮา (ไม่รู้ว่าอาจารย์จำได้ไหมค๊ะ) มีคำพูดที่ว่า "เล่าความหลัง ชอบของงม ชนเด็กสงว" แสดงว่าเริ่มแก่แล้ว (เฮวูโส) แล้ว..... ก็คงจะเป็นไปตามกาลเวลา เมื่อโลกหมุนไป สิ่งต่างๆ ฝ่ามไป แต่ความทรงจำดีๆ คำสอนของอาจารย์ วิชาวิชาการและการเก็บเก้งว หลางคนได้นำมาใช้ในการทำงาน และอาจจะมีส่วนที่อาจารย์ได้ประสิทธิประสาทวิชาความรู้ไ้ นัคือสิ่งที่ศิษย์ได้รับ และจะอยู่กับเราตลอดไป

ทั้งสุณนี้ ขออาภาณาสำนางคุณพระศรีรัตนตรัย และความดีที่ท่านได้สะสมมา จงดลบันดาลให้ท่านอาจารย์ปรภามทรัพย์ เงิน และครอบครัว ประสบแต่ความสุข วิชาชีวิตในช่วงที่ถือว่ามีความสุขที่สุดในชีวิต..... ช่วงหนึ่ง(หลังเกษิณ) และขอให้นิสุขภาพพลานาฬังแข็งแรง ตลอดไป

ลูกศิษย์พีชผัก รุ่น ๘
สาางพีชผัก แม่ใจ ๕๐

พืชผักรุ่น 10

ติดถึงบรรดาคนเก่าๆ ในรั้วสถาบันเทคโนโลยีการเกษตรแม่โจ้ ทุกคนต่างก็มาจากทุกสารทิศ มาจาก
หลวงวิจิตรวาทะ และหลวงวิจิตรวาทะ ได้เข้ามาเพื่อศึกษาต่อในระดับปริญญาตรี เพื่อหาความรู้ในการนำไป
ประกอบอาชีพในอนาคต อดีตที่ผ่านมาไม่เคยลืมเลือน ที่อาจารย์ได้สร้างให้พวกเราที่มีความอดทน สู้งาน
ใฝ่หาความรู้ และมีความรับผิดชอบต่อสังคม กิจกรรมในสาขาพืชผักทำให้ทุกคนมีส่วนร่วมในการสร้างความรัก
ความสามัคคีกันเป็นอย่างดี นับจากวันนั้น (ปี 2530) ถึงวันนี้ (ปี 2552) ก็ผ่านไป 20 ปีแล้ว พวกเรา
ชาวพืชผักรุ่น 10 ไม่เคยลืมบุญคุณของคณาจารย์ และสถาบันฯ ที่ได้บ่มเพาะต้นกล้าแห่งความสำเร็จต้น
แล้วต้นเหล่านี้ได้มีความเจริญงอกงามเติบโตมาจนถึงปัจจุบันนี้ คำสั่งสอนของท่านอาจารย์ยังคงอยู่ใน
ความทรงจำของพวกเราทุกคนตลอดไป

พวกเราชาวพืชผัก ได้อาจารย์ที่ดี มีประสบการณ์ในการประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้ ทุกคนภาค
ภูมิใจในหลักสูตรที่ได้ร่ำเรียน ซึ่งเป็นหลักสูตรดีเยี่ยมในประเทศไทยและในโลก ที่เปิดสาขาพืชผัก และได้
เล่าเรียนอย่างลึกซึ้ง จนสามารถนำความรู้ไปประกอบอาชีพได้อย่างภาคภูมิใจ จากการได้สัมผัสกับปอดดิน
กลิ่นฝน ในรั้วมหาลัยชีวิตแห่งนี้

ของบพระคุณอาจารย์ปราโมทย์ วัลลิบเงิน ที่ได้ถ่ายทอดความรู้ให้ลูกศิษย์ จนได้ดิบได้ดีกันทุกคน
ต่างฝ่ายต่างคนก็ได้นำความรู้ไปประกอบอาชีพหลากหลาย เช่น รับราชการ ครู - อาจารย์ นักวิชาการ
นักส่งเสริมการเกษตร นางแบบค-นางธนาคาร พนักงานบริษัท พ่อค้า เจ้าของกิจการร้านค้า นักบริการ
การศึกษา (copy & com) และอีกมากมาย ทุกคนภาคภูมิใจและสำนึกในบุญคุณของท่าน ที่ได้ประสิทธิ์
ประสาทวิชาความรู้ต่างๆ ให้จนทุกคนประสบผลสำเร็จในหน้าที่การงานเป็นอย่างดี

ศิษย์เก่าพืชผักรุ่น 10 ทุกคน ขอกราบอาราธนาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายนในสากลโลก และเจ้าแม่โจ้- เจ้าพ่อโจ้
ซึ่งเป็นที่รักและเคารพของลูกแม่โจ้ทุกคน โปรดช่วยคุ้มครอง อาจารย์ปราโมทย์ วัลลิบเงิน และครอบครัว
ให้มีสุขภาพร่างกาย สุขภาพใจ แข็งแรงสมบูรณ์ตลอดไปเทอญ.

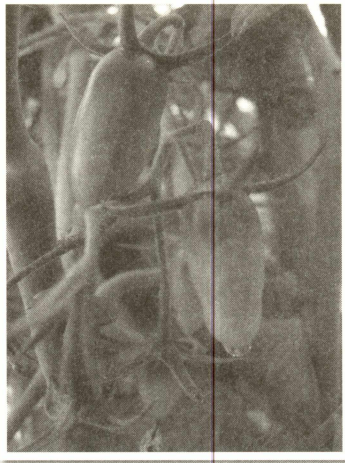
ศิษย์เก่าพืชผักรุ่น 10

แม่โจ้รุ่น 52

เติบโตได้มา เป็นว่าเกิน
เติบโตได้เห็น เป็นกันอยู่
จะจึงใหญ่ แค่ไหน ทุกคนรู้
เพราะมีครู มีอาจารย์ ท่านสอนมา
ในวันนี้ ลูกศิษย์ ขอขอบคุณ
ศิษย์ได้พบ ความจริง จึงใหญ่กว่า
จากความรักความปรานี ความเมตตา
ขอเพียงว่า ได้เป็นศิษย์ สำนึกคุณ
ตั้งปณิธาน ขอทำสิ่งดีดี
ชาวประชา สุขใจ นั่นคือผล
เราแม่ใจ ต้องทำดี เพื่อปวงชน
คือตัวตน ลูกแม่ใจ ร้องเปอร์เซ็นต์

ขอขอบคุณอาจารย์ที่ได้สั่งสอนลูกศิษย์ จนทำให้ศิษย์ทุกคนได้วันที่ดีในวันนี้ และขอให้น้ำอาจารย์
มีความสุข พลาหมั่งที่สมบูรณ์ แข็งแรง

พืชผัก 11

อาจารย์ปรโมทย์ ขลิบเงิน คนดีของแผ่นดิน

26 / 0.5 / 52

ก่อนอื่นผมขอแนะนำตัวก่อนเลย ผมกฤษ เกริงโกรเพ็ชร แม่ใจ 54 นะครับ ผมโชคดีที่ได้ทำ
อาจารย์ปรโมทย์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาและเป็นคนบ้านเดียวกับผม คือจังหวัดลพบุรี ผมมีโอกาสได้จ้างกัว
เข้ามาอยู่ในสถาบันและทางพี่ผัดอันทรงเกียรติแห่งนี้ได้และมี บุรพาจารย์กลางท่านที่เชี่ยวชาญในแวดวง
ความรู้ จนทำให้ผมได้ติดตามจนถึงวันนี้ ผมถึงแม้จะมีโอกาสน้อยมาก ที่จะได้พบและทำงานกับอาจารย์
ปรโมทย์ ก็ตามเพราะตอนท่านอยู่สมัชชมนั้น ท่านดำรงตำแหน่งรองอธิการบดี ฝ่ายกิจการนักศึกษา
แต่ท่านก็ได้อบรมสั่งสอนผมมาตลอด และยังเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปัญหาพิเศษผมอีกด้วย

ผมรับราชการอยู่กลุ่มงาน โครงการพระราชดำริ กองพัฒนาการเกษตรพื้นที่เฉพาะ กรมส่งเสริมการเกษตร
มาเกือบ 18 ปีได้ ได้มีโอกาสตามเสด็จมาตลอด ในโครงการเกษตรอากรกลางวันในโรงเรียน ชด.
ทั่วประเทศ มีโอกาสใช้ความรู้ทางด้านพืชผักที่ผมได้รับการถ่ายทอดมาจากท่านอาจารย์ปรโมทย์ และท่าน
อาจารย์ทุกๆ คน ผมคิดถึงภาพเก่าๆ เสมอมาตลอดที่อาจารย์เดินตรวจแปลงผัก ไปถึงปว่า ฝนจางแล้ว
หน้าฝนหน้าฝน เราทุกคนรักอาจารย์เสมอ ครับและระลึกถึงเสมอ อากาให้เพื่อนๆ พี่ๆ ทุกคน ช่างกันรักเขา
มาตรฐานความรู้ ของเราและสาขาเรา รักและสามัคคีกันมากๆ

อากาจะบอกกับท่านอาจารย์ปรโมทย์ ว่า ผมดีใจครับที่ได้มี อาจารย์ ที่เป็นคนดีของแผ่นดิน
คนหนึ่ง ครับ

ปรโมทย์ สุดคมกล้า
กริดผ่านฟ้าผ่านพื้นดิน
ตราบภพจบแดนสิ้น
ผากฟ้าดินคือคัมภีร์
ผลงานอันเลิศล้ำ
จึงก่อเกิดผลมากมาย
รำลึกถึงความดี
เงืงนภาพนี้สนองมา

ด้วยรักและเคารพ

กฤษ เกริงโกรเพ็ชร (แม่ใจ 54) พี่ผัดรุ่น 12
Landscape Designer & Horticulturist CEO
บ. ก็นแหมน จำกัด

ด้วยดวงใจความเป็นลูกศิษย์ ขอกราบคารวะท่านอาจารย์ปราโมทย์ วัลปิเงิน อาจารย์เฝ้าดวงใจ
ของเราราวพี่ผักรุ่นทุกคน ท่านอาจารย์เป็นผู้สั่งสอนลูกศิษย์ด้วยจิตวิญญาณของความเป็นครู มีความรัก
และเมตตาต่อลูกศิษย์ทุกคน อย่างไม่เลือกปฏิบัติ ด้วยความห่วงใย ห่วงดี ต้องการให้ลูกศิษย์เป็นคนดี
ออกไปปรับใช้สังคม

พวกเราชาวพี่ผักรุ่นที่ 13 ก็เช่นเดียวกัน หลังจากจบจากแม่โจ้ปี 2535 ทุกคนก็ได้ตั้งใจออกไป
ประกอบอาชีพและรับใช้สังคม อย่างสุจริตชน เป็นคนดีที่มีเริ่มจากเมล็ดพี่ผักรุ่นเล็ก ๆ และเจริญเติบโตเป็นต้น
ผักที่มีความงดงามสมบูรณ์ อยู่ในสังคมอย่างมีเกียรติ และมีศักดิ์ศรี ทว่าสาระที่สืบประเทศไททอง ได้รับการ
ยกย่องชมเชย จากสังคม ด้วยความสง่างาม ทั้งนี้ก็เป็นกำลังใจให้ท่านอาจารย์ที่ได้ทราบข่าวของพวกเรา
มีความภูมิใจ ปลื้มใจ

ลูกศิษย์ทุกคนมีความ ภาคภูมิใจ ที่ได้มาเรียนแม่โจ้ได้เป็นศิษย์ของอาจารย์ และได้ทำหน้าที่ของ
ตัวเองในสังคม สร้างความเจริญรุ่งเรืองให้กับประเทศชาติ สร้างความมั่นคงให้กับตัวเอง พวกเราลูกศิษย์
ขอกราบขอบพระคุณ ท่านอาจารย์ปราโมทย์ วัลปิเงิน ที่ได้สั่งสอนพวกเราให้เป็นคนดี อยู่ในสังคมอย่างมี
เกียรติและศักดิ์ศรี ลูกศิษย์รุ่นที่ 13 ขอกราบอาราธนา คุณพระศรีรัตนตรัยในสากลโลก และพระธาตุของสุ
เทพ ที่ศักดิ์สิทธิ์ ได้โปรดลดบันดาลให้ท่านอาจารย์มีสุขภาพ พลานามัยสมบูรณ์ แข็งแรง เป็นกำลังใจและ
คอยให้คำแนะนำ แก่พวกเราลูกศิษย์ทุกๆคนตลอดไป

ด้วยดวงจิตคารวะ

ลูกศิษย์พี่ผักรุ่นที่ 13

พี่ผักรุ่น 15

อ้อ ลอ อ้อ อาจารย์ ที่เป็นพี่เฒ่าพี่แก่ของลูกศิษย์

ตลอดเวลาที่ผ่านมามีอาจารย์เป็นผู้ให้ตลอดมา จากรุ่นสู่รุ่นถึงแม้ว่าพี่ผักรุ่น 15 เราจะได้เรียนกับ
อาจารย์น้องครั้งแต่ก็ภูมิใจที่ได้เป็นลูกศิษย์ของอาจารย์ อาจารย์ใจดีและเป็นกันเองกับลูกศิษย์ทุกๆ คน
พวกเราขอขอบพระคุณอาจารย์ที่ได้สอนให้พวกเราเป็นคนเก่งและแกร่งอีกทั้งยังมีหน้าที่ การงานและธุรกิจ
ส่วนตัว เพราะว่าเราเป็นลูกศิษย์ของอาจารย์ และเราก็จะมีศรัทธาเชื่อมั่นว่า งานหนักไม่เค่งฆ่าคน
และต่อจากนี้ไปวันข้างหน้าอาจารย์จะได้พักผ่อนอย่างเต็มที่ พักกาย พักใจ และมีความสุขกับครอบครัว
สุขภาพ สุขใจ ตลอดไปเทอญ

จากลูกศิษย์พี่ผักรุ่น 15

เรามาเป็นพืชผัก แม่ใจได้เห็นบรรยากาศที่แปลกใหม่ อาคารเรียนเราตึกเล็ก (แต่เราเป็นบ้านหลังใหญ่ในแม่ใจ) แรกๆ เราเห็นรุ่นพี่สาวก็นึกว่าเป็นคนงานก่อสร้าง (พม่า) เพราะสมัยนั้นกำลังก่อสร้างตึก biotech แต่ก็อบอุ่นดีครับ เรามีโอกาสได้เป็นศิษย์ของ อาจารย์ปราโมทย์ วิชาของอาจารย์เราต้องตามไปเรียนที่ หนอง (ข้าวโพด) ซึ่งเป็นวิชาที่เราไม่ค่อยได้เรียนตามตารางเรียนมากนัก อาจารย์จึงคงมีบุคลิกที่ขี้มึน ฆ่าดเว้น แต่อาจารย์ก็ใจดีครับ แม่หลังจากจบออกมาแล้วก็ได้มีโอกาสพบกับอาจารย์กลางครั้งซึ่งอาจจะมากกว่าตอนที่เรียนอยู่แม่ใจอีกครับ อาจารย์จึงคงเป็น idol ของผมตลอดมา

มีความภูมิใจเป็นอย่างยิ่งที่เราเป็นพืชผักสาขาที่สองของโลก แม้ครั้งหนึ่งในชีวิตผมก็ได้มีโอกาสไปสัมผัสกับพืชผักสาขาแรกของโลก (Department of Vegetable crops, UC Davis) ทำให้นึกขึ้นมาลองว่าเราก็ไม่ต่างกับเขา เพียงแต่เขาพูดภาษาไม่เหมือนเรา

ในโอกาสที่ท่านอาจารย์จะเกษียณอายุ พวกเราพืชผักรุ่น 17 ของมหาวิทยาลัยพระ จงช่วงนี้อาจารย์จงมีสุขภาพที่แข็งแรง ได้พบแต่กลิ่นอายมิตร เราจะทำทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำได้ในวันนี้ส่วนหนึ่งเกิดจากการบ่มเพาะของอาจารย์ แม้ว่าแต่ละคนจะมีอาชีพ หน้าที่การงานที่ต่างกัน แต่เราก็มาจากสถาบันบ่มเพาะเดียวกัน ถึงอาจารย์จะเกษียณอายุราชการไป แต่พวกเราจึงยังขอนำอาจารย์ยังเป็น social Engineer (ผู้ออกแบบสังคม) ของพวกเราตลอดไป

ด้วงความเคารพอย่างสูง

วิษณุ คงธนะการสกุล

พืชผักรุ่น 17

มุทิตาจิต ต่ออาจารย์

ในสมัยที่พวกเราเข้าไปศึกษาในสาขาพืชผัก เป็นเพียงสาขาเล็กๆที่มีแปลงผักกว้างขวาง จนเป็นที่น่าหนักใจแก่นักศึกษา ในตอนนั้นสาขาพืชผักเป็นสาขาที่นักศึกษาพืชศาสตร์เลือกเป็นอันดับสุดท้าย แม้จะเป็นสาขาเล็กๆแต่ในขณะนั้นมีอาจารย์ผู้สอนที่ให้ความใกล้ชิดกับนักศึกษาอย่างมาก จนเป็นที่อิจฉาของเพื่อนๆ ที่ไม่ได้เลือกเรียนสาขาพืชผัก จากนั้นมาสาขาพืชผักได้รับความนิยม เป็นสาขาที่นักศึกษาพืชศาสตร์นิยมเลือกเป็นอันดับ 1

แม้ว่าในมหาวิทยาลัยแม่โจ้จะเปลี่ยนแปลงไปมากมาย แต่สาขาพืชผักก็ยังไม่เปลี่ยนแปลง เพียงแต่อาจารย์ผู้สอนได้ทยอยเกษียณอายุไป ซึ่งในปี 2550 ท่านอาจารย์นิพนธ์ ธาตุวงศา และท่านอาจารย์กิตติพงษ์ ตรีสุภกุล ได้เกษียณอายุไป และในปีนั้นสาขาพืชผักต้องอำลาบุคลากรที่สำคัญของสาขาอีก 2 ท่าน คือ ท่านอาจารย์ดำเกิง บ่อพาล และ ท่านอาจารย์ปาริเมศร์ กลีบเงิน ซึ่งได้เกษียณอายุในปีนั้น แม้ว่าท่านอาจารย์ทั้ง 2 จะเกษียณอายุไป แต่ยังเป็นหลักที่ชัดเจนยิ่งว่าสำคัญนี้ กับบุคลากรในสาขาพืชผักตลอดไป

เมล็ดพันธุ์ทุกเมล็ดที่อาจารย์ได้เพาะเบ่ม รดน้ำ ใ้สปุ้ง บำรุงดิน ด้วยหัวใจรักและเมตตา ยังเติบโตแข็งแรง มั่นคง แผ่ร่มเงาสว่างประไพระยชน์ แก่วงการเกษตรไทยสืบต่อไป

พืชผักรุ่น 18

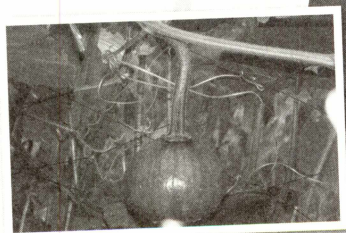

แม้กาลเวลาจะล่วงเลย ไปนานสักเพียงใด คำสั่งสอน จาก ท่าน คณาจารย์ ที่พี่ร่ำ สอน ให้นักศึกษา นั้น มีความรู้ ความสามารถ ยังคง จิดแน่นอยู่ในใจเสมอ และจงนำความรู้ที่ได้มาใช้อยู่ตลอดเวลา นับถึงวันนี้ แม้ท่านคณาจารย์ ผู้มีความรู้ถึงเวลาที่จะได้หยุดพักจากการ ที่ต้องเพียรเพียร ซึ่งและ ลูกศิษย์ก็ได้ติดตามที่หวัง ลูกศิษย์อาจารย์คนนี้ รู้สึกใจหายและเสียดาย แทน ห้องเรียนหลังๆ ที่ต้องขาดโอกาสดีๆ ที่จะได้ได้รับความรู้ อันมากมายมหาศาล จากท่านคณาจารย์ แต่อีกใจหนึ่งก็รู้สึกดีใจที่คณาจารย์ผู้มีพระคุณจริง จะได้มีเวลาพักผ่อน รำวงและจิตใจอันเหนียวแน่น จากการปั่นป่วนและ บัดเกรนลูกศิษย์ หลากรุ่นต่อหลากรุ่นตลอดระยะเวลา การที่ผ่านมา แม้ความเหน็ดเหนื่อยของอาจารย์จะมีมาตั้งแต่วันแรกที่พี่ร่ำสอนแต่อาจารย์ก็ไม่ได้คิด จะหยุดพัก แต่กับจั้งค้นคว้าหาความรู้ใหม่ๆ มาเสริมเพิ่มเติมให้แก่ลูกศิษย์ตลอดเวลา

โบราณว่าครู เปรียบเสมือน เรือ จ้าง ที่ต้องส่งคนข้ามฝากแม่น้ำ เมื่อถึงฝั่งผู้คนก็จากไป แต่ในใจศิษย์แล้ว ครูไม่ใช่ว่า เพียงเรือจ้างแต่ยังเป็น แสงสว่าง ที่คอยส่องนำทางให้นักศึกษา ได้เดินทางไปสู่ความสำเร็จ

ในนามตัวแทนลูกศิษย์ พืชผัก รุ่น ๑๘ ขออำนาจสิ่งศักดิ์สิทธิ์ประจำเมือง เชียงใหม่ ขออำนาจครูบา ศิวิรัช และอำนาจ ศาลเจ้าพ่อ เจ้าแม่ จงปกป้องรักษาและดลบันดาลให้ ท่าน อาจารย์ ปราโมทย์ คติบดิน และ ท่าน ผศ. ดำเกิง บัองพาด จงมีแต่ความสุขความเจริญ สุขภาพแข็งแรง และเป็นแสงส่องนำทาง พาสานพืชผัก เจริญรุ่งเรืองตลอดไป

ด้วยรักและเคารพอย่างสูง
วันที่ ๑๘ (๒ ปี)

ขอบคุณครับ...คุณครู

ผมและผองเพื่อนเป็นลูกศิษย์ของอาจารย์ เมื่อปี 2531 (แม่โจ้ 61) ช่วงนั้นท่านอาจารย์ปราชญ์ เป็นรองอธิการบดี ฝ่ายกิจการนักศึกษา ท่านอาจารย์ดำเกิง เป็นหัวหน้าสาขาพืชผัก ช่วงนั้นพวกเราเป็น นักศึกษาใหม่ ต้องมาพานพบกันหลายๆ เรื่อง ในมหาวิทยาลัย ได้เห็นความเสี่ยงสละ การทุ่มเทการทำงาน ของอาจารย์ทั้งสอง ถึงแม้ท่านอาจารย์ปราชญ์ ท่านจะติดภารกิจในงานบริหาร ของมหาวิทยาลัยอยู่ก็ตาม แต่ผมจำได้ว่าอาจารย์จะได้กรุณาให้อาจารย์ฉันทนา มาเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาแทน เพราะงานเยอะมาก ซึ่งตอนนั้นพวกผมเองก็ยังไม่รู้ว่าทำไม แต่ตอนนี้ก็เข้าใจและกระจำแล้วครับ

ส่วนท่านอาจารย์ดำเกิง บ๊องพาค พวกเราประทับใจในความเป็นผู้มีความสุขุม อารมณ์ดี และความเป็นผู้มีธรรมาจริยธรรม ต่อลูกศิษย์ทุกคน มีความเอาใจใส่ต่อพวกเราทุกคน

ชีวิตครูเป็นชีวิตที่ห่างไกล และสมควรได้รับความเคารพบูชา “การเป็นครูเป็นศิษย์กันครั้งหนึ่ง แต่ผูกพันกันจนวันตาย” สาขาพืชผักของเรานับว่าโชคดีที่มีครูดีๆ ที่เป็นแบบอย่าง ทั้งในด้านวิชาการและ ด้านการดำรงชีวิต ที่ลูกศิษย์อย่างเราๆ จะได้หมั่นนำมาเป็นแบบอย่างในการดำรงชีวิต ทั้งในด้านครอบครัว และองค์กรที่เราทำงานด้วย

พืชผักรุ่น 19 ทุกคน นับว่าเป็นเกียรติของชีวิต และมีความโชคดีที่ได้มีโอกาสได้รับการอบรมสั่งสอน จากท่านอาจารย์ทั้งสองท่าน ส่วนหนึ่งที่พืชผักเราจะทำได้ดีคือ การปฏิบัติตามแนวทางที่ครูบาอาจารย์ได้ ทำไว้ จะจดจำไว้ ภาระหน้าที่ การงานของอาจารย์ทั้งสอง จะเบาลง แต่ภาระที่จังหวัดแม่ฮ่องสอนและ แม่ฮ่องสอน คือการเป็นครูบาอาจารย์ ของลูกศิษย์พืชผักของมหาวิทยาลัยแม่โจ้ตลอดไป

จาก ศิษย์เก่า พืชผักรุ่น 19 หลักสูตร 2 ปี

มุขิตาจิต อ.ปราชญ์ อ.ดำเกิง

อาจารย์ทั้งสองท่านเป็นทั้งอาจารย์และผู้มีพระคุณ ที่คอยอบรมสั่งสอนในด้านวิชาการ ด้านการดำเนิน ชีวิต ที่พวกเราทุกคน รัก เคารพ แม้ว่าพวกเราทุกคนจะจบการศึกษาไปแล้วก็ยังคงแวะเวียนแจ้งข่าวนานเข้ามานั้น สาขาพืชผักบ่อยๆ เพื่ออยากจะได้พบอาจารย์ของพวกเรา มาชื่นชมบรรยากาศเก่าๆ ที่ท่านทั้งสอง คอยพรั่งพร้อม คอยให้คำแนะนำ และเพื่อมาบอกกับอาจารย์ว่าพวกเราไม่เคยลืมว่าท่านทั้งสองเคยสอนอะไร พวกเรานั่น พวกเรา นำไปใช้อย่างไร และนำไปสอนไปแนะนำรุ่นน้องๆต่อไปเหมือนที่ท่านเคยสอนพวกเรา ให้นำรู้ว่าการลูกศิษย์ของอาจารย์ที่มีทุกอย่างในวันนี้ก็เพราะได้เคยสัมผัสคำสั่งสอนของอาจารย์

ผักรุ่น 20

แม่โจ้รุ่น 60

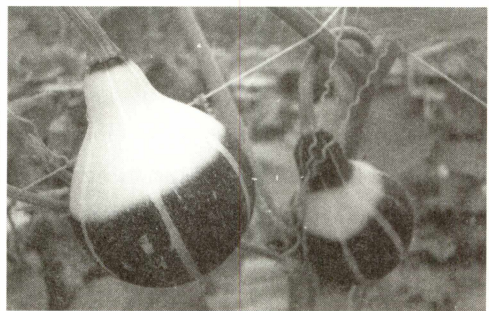
ด้วยความระลึกถึงเป็นอย่างยิ่ง ท่านอาจารย์ปราโมทย์ วนิลเงิน ได้มีความเมตตาต่อเหล่าลูกศิษย์
ทั้งหลาย แม้ว่าจะจบการศึกษาแล้ว แต่ท่านก็ยังถามไถ่ถึงทุกข์สุขของเหล่าลูกศิษย์เสมอด้วยความห่วงใย
ในโอกาสที่ท่านอาจารย์จะเกษียณอายุราชการเหล่าลูกศิษย์ทั้งหลายขอร่วมแสดงมุทิตาจิต คารวะแด่ อาจารย์
ปราโมทย์ วนิลเงิน และขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายจงดลบันดาลให้ท่าน
อาจารย์มี ความสุข สุขภาพแข็งแรงและเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรให้กับเหล่าลูกศิษย์ตลอดไป

ลูกศิษย์พี่ชผัก" 21

อาจารย์ปราโมทย์ วนิลเงิน... อาจารย์คือผู้สร้างแสงสว่างให้กับลูกๆ ชาวพี่ชผัก แม่ใจ

ภาพความประทับใจที่พวกเราชาวพี่ชผักไม่เคยลืมเลือน คือ การที่พวกเราได้มีโอกาสเรียงนั่งสื่อกับ
อาจารย์... ความรู้ต่างๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียนที่อาจารย์ได้สอนสั่งพวกเรานั้น มันมีคุณค่ามากมาย
มหาศาลหาไม่ได้จากตำราเล่มไหนๆ ถึงแม้วันนี้...อาจารย์จะไม่ได้ทำหน้าที่สอนหนังสือที่สาขาพี่ชผักแล้ว
แต่พวกเราชาวพี่ชผักทุกคนก็จะยังคงรักและระลึกถึงอาจารย์ตลอดไป ขอให้อาจารย์พร้อมทั้งครอบครัว
ประสบแต่ความสุข สุขภาพแข็งแรงนะคะ

ด้วยความเคารพอย่างสูง
จากลูกๆ พี่ชผัก 4 ปี รุ่น 22

ขอแสดงมุทิตาจิต แต่

อาจารย์ปาริเมทน์ วัลปิเงิน และ อาจารย์ดำเกิง บัองพาค

มุทิตาจิตศิษย์...แต่ครูฉัน
วงเวียนวนด้านจิตใจหัวใจคน
ศิษย์สำนักปริกตรองไตรีนคำสอน
สอนเรารู้สู้ชีวิตวิเศษ
ฉันจดจำถ้อยคำครูผู้ศักดิ์สิทธิ์
รู้จักงานการเอื้อนเอ่ยเผงวาจ
จักจดจำคำสอนดีมีความหมาย
พระคุณครูผู้หวังดีมีอนันต์
ศิษย์...ร้องสรรบทกลอนสุนทรพจน์
มุทิตา...ครูอาจารย์กาลเวลา
ขออัญเชิญคุณพระศรีที่เรืองฤทธิ์
อัญเชิญองค์เฝ้าพงศวงศอิทธิรา

ผู้รังสรรค์สอนสั่งหวังเกิดผล
จากวงวนหลุดพ้นอวิชชา
ศิษย์สั่งวรคำสอนครูผู้ใจเมตตา
ใช้ปัญญาเบิกทางอย่างพอดี
สั่งสอนศิษย์ให้รู้จักรักศักดิ์ศรี
ถ้อยวาที่พึงใจเพราะเสนาะกรรม
จนชีพวางมิลลางาไปนั้นแปรผัน
ชั่วชีวิตไม่ลืมครูผู้สอนใจ
เนื่องในงานการเกื้อหนุนเปลี่ยนสัง
ครูจักได้พักแรมองนางา
เนรมิตพรซึ่งใจรักษา
น้อมพราแด่ครูผู้...เกื้อหนุนเทอญ

ขอขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่านที่ได้เสียสละกำลังแรงกาย แรงแรงความหวังดีต่อศิษย์ ท่านได้เสียสละซึ่งทรัพยากรอันมีค่าของชาติไทย ทรัพยากรอันนำมาซึ่งความภาคภูมิใจของท่าน และของหลายๆ คน เมื่อครั้งก้าวแรกที่แม่ใจ ใครๆ หลายคนอาจจ้องวิพากษ์วิจารณ์หลายๆ ด้าน ทั้งการเงิน ความเป็นอย่างต่างๆ แต่ก็ยังมีสิ่งหนึ่งที่นำทาง ที่ช่วงระยะเวลาจนถึง ณ ทุกวันนี้ได้สำเร็จการศึกษา เริกงอได้ว่าชาวพืชรักแม่ใจ นั่นคือ ความเมตตา ความเอื้ออารี ความหวังดี ของท่านผู้ได้ชื่อว่า "ครู" บางคนอาจจะเรียกว่า "อาจารย์" แต่นั่นคงไม่สำคัญเท่าความรักความหวังดีที่ท่านทั้งหลายมีต่อศิษย์ทุกคน ท่านได้อุทิศตนเพื่อผลิตซึ่งคนดีของแผ่นดิน "แม่ใจสร้างปัญญาเพื่อแผ่นดิน" จนถึงวันนี้สิ่งที่ท่านได้อุทิศตนมาทั้งหมดได้ประสบผลสำเร็จแล้ว ศิษย์หลายคนได้รับหน้าที่การงานในสังคม ช่วยพัฒนาสังคม ช่วยแผ่นดินให้เจริญยิ่งขึ้น

สิ่งเหล่านี้อาจเป็นสิ่งที่อาจารย์ทุกท่านหวังไว้ หวังให้นิสิตทุกคนเป็นคนดีและวันหนึ่งท่านจะได้เกษียณอายุราชการ แต่ในความรู้สึกของศิษย์ทุกคน ท่านทั้งหลายยังทำงานเพื่อแผ่นดินตลอดมา เพื่อศิษย์ทุกคนศิษย์คงไม่มีอะไรจะตอบแทนท่าน เท่ากับประพาศิติน สืบทอดเจตนา นำเอาคำสั่งสอนของอาจารย์ไปปฏิบัติเพื่อให้เกิดความอกงามแก่ตนเองและเพื่อสังคมในแผ่นดินไทย

ขอให้อาจารย์ทุกท่านจงมีสุขภาพพลานามัยสมบูรณ์แข็งแรงเป็นที่พึ่ง ที่ระลึกถึงของศิษย์ทุกคนตราบนานเท่านาน

ดวงจิตคารวะ

พืชรัก ๒๒

ในนามตัวแทนพืชผักรุ่นที่ 23 ก่อนอื่นก็ขอฝากคำกลอนให้ท่านอาจารย์ปราโมทย์ ขลิบเงิน ได้อ่านเล่น อาจดูไม่โดดเด่นแต่ขอออกมาจากใจครับ "กาลเวลาเวียนมาครบเกษียณ เสด์ร่วมเรียงตึกอาพาฬใจนาง แม้จะแก่ก็แต่เพียงร่วงโรย คงไม่สงสำหรับคำจำไมลิม"

สำหรับท่านอาจารย์ปราโมทย์ ขลิบเงินถือได้ว่าเป็นอาจารย์ที่เปี่ยมไปด้วยเมตตา ด้วยภาพลักษณ์ที่อาจารย์เป็นผู้บริหารการพูดจาของอาจารย์จึงดูสุ่ม นุ่มลึก อ่อนโยนแต่ไม่อ่อนแอ เมื่อนักศึกษาคนไหนมีปัญหาไม่ว่าจะเป็นเรื่องใดเพื่อปรึกษาอาจารย์ปราโมทย์เป็นอันว่าต้องมีทางออก และบางครั้งเจอทั้งอาจารย์ก็จะคอยซักถามด้วยความห่วงใยเอาใจใส่เสมอ สำหรับการสอนนักศึกษาในห้องเรียนแล้ว อาจารย์ปราโมทย์ก็ได้พยายามสอนและถ่ายทอดวิชาความรู้ให้อย่างเต็มที่อีกทั้งยังพยายามเสริมความพหุภูมิให้นักศึกษาโดยการถ่ายทอดประสบการณ์ต่างๆให้ฟังจนพวกเราสามารถนำไปใช้ป็นพื้นฐานเป็นแนวคิด แนวทางในการประกอบอาชีพ ซึ่งความรู้ต่างๆที่ได้จากอาจารย์ ปราโมทย์ประดุจภูมิรู้ที่สามารถนำไปปรับใช้ได้อย่างจริงในการทำงาน

และในวันที่ท่านอาจารย์ปราโมทย์ ขลิบเงิน จะเกษียณอายุราชการไปกระผมในนามตัวแทนเพื่อนๆ พืชผักรุ่น 23 ก็ขออยู่เคียงคุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย โปรดลบล้างอาภินิหารท่านอาจารย์ปราโมทย์ ขลิบเงินสุขภาพร่างกาย สมบูรณ์แข็งแรงอายุสมั่นขวัญเงินอยู่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของพวกเราชาว พืชผักและมหาวิทยาลัยแม่โจ้ปนาหนาดังเทอญ

ด้วยรักและเคารพอย่างสูง

พืชผักรุ่น 23

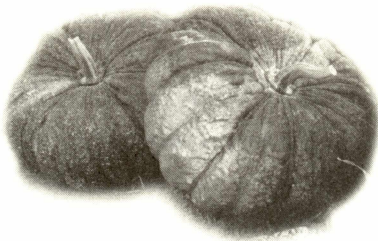

วันนี้สภาพิณฑก มหาวิทยาลัยแม่โจ้ จัดงานมุทิตาจิตคณาจารย์ (ครูของเรา) จำนวน 2 ท่านที่เกษียณอายุราชการในปีนี ท่านอาจารย์ปราโมทย์ วนิชเงิน และท่านผู้ช่วยศาสตราจารย์ดำเกิง บัองพาคต่างเป็นผู้มีความรู้ด้านการศึกษา เป็นความชื่นชมที่แต่ละท่านเดินทางมาถึงเส้นชัยแห่งการรับราชการ และคงคุณงามความดีในศิษย์ได้กล่าวถึง ได้เป็นแบบอย่างในการทำงาน หวนคิดถึงครูบาอาจารย์ ที่ได้อบรมสั่งมาตั้งแต่เริ่มในระดับอุดมศึกษา แล้วรู้สึกซาบซึ้งในพระคุณของท่าน เพราะทำให้เราได้ชีวิตนี้ที่ท่านได้เป็นแบบอย่าง ได้ในทั้งความรู้ คุณธรรม ซึ่งมาถึงวันนี้ท่านก็ได้เกษียณอายุราชการแล้ว ขอส่งใจระลึกถึงพระคุณของท่านอาจารย์

ครูบาอาจารย์ที่ท่านประทานความรู้มาให้

อบรมจิตใจให้รู้ผิดชอบชั่วดี ก่อนจะนอนสวดมนต์ก่อนนอนทุกที
 อนุเคราะห์บวชให้ส่งเสริมครูนี้ให้ร่มเย็น ครูมีบุญคุณจะต้องเทิดทูลเอาไว้เหนือเกล้า
 ท่านสั่งสอนเราอบรมพวกเราไม่เว้น ท่านอุทิศเวลาคิดถึงความงอกเงย
 สอนจนรู้จัดเจน เพาะแยะเพาะเน้นมิได้อำพราง
 พระคุณที่สามงดงามแจ่มใส แต่ว่าใครหนอใคร เปรียบเปรยครูไว้ว่าเป็นเรือจ้าง
 กำนานจะคิด จึ่งคิดจึ่งเห็นว่าผิดทาง มีใครโน่นบ้างแนะนำแนวทางอย่างครู
 บุญคุณทำมาตั้งแต่ปางดิด เรากลัวท่านตั้งใจกราบกราน เคารพคุณท่านนคณัฐ
 โรคและภัยของมาแผ้วพานคุณครู อนุทิศผลบุญคำขวัญ ให้ครูมีสุขขันธ์นถร ให้ครูมีสุขขันธ์นถร

ขอแสดงมุทิตาจิต แต่ ครูบาอาจารย์

เรณูภา ไพธัณคลัม
 และศิษย์เก่าพิชผักกุ่ม 24
 24 ตุลาคม 2552

"จากลูกศิษย์พี่ผัด 25...แต่ท่าน อาจารย์ ปราโมทย์ ขสฺมฺเจน
(เจียงโดง อาคม พรหมเสน ประธานพี่ผัด รุ่น 25)

"คำว่าครู"ซึ่งซึ่งจริงๆจิต จังสถิตรักมันไม่วันไหนว แม้วันนั้นจากครูมาอยู่ไกล แต่หัวใจ"รักครูอยู่ทุกวัน"

ด้วงจ้งอันนึกวันวานที่ผ่านพ้น

จ้งเป้งสมคณพระคุณที่หนุนฝัน ครูเป็นแสงสว่างทางชีวิต จากวันนั้นถึงวันนี้เพราะมีครู ครูจ้งรับรู้ใจผมว่า
ใครหนอ รักพันคอห้วงหาอวรณ์ ทั้งความรักความติดพันใจ ลูกศิษย์อยู่ตลอดอดจากใจ

แม้เวลาผ่านเนิ่นนานสักแค่ไหน แต่หัวใจของพวกเราจ้งเฝ้าฝัน จะจ้งรักคุณครูทุกทุกวัน

ให้เหมือนกับวันวานที่ผ่านมา ทุกคำสอนของคุณครูที่มอบให้ จะติดตรึงซึ่งทุกทังเป็นหนักหนา
จะน้อมนำทุกอંગที่ให้ได้มา เป็นปรัชญาในชีวิตก้าวต่อไป ขอพระคุณคุณครูพี่ผัดนี้

และจดจำสิ่งดีดีที่มอบให้ หากจากนี้มีโอกาสในวันใด เราคงได้กลับมากราบแทบตัวครู
ทุกคำสอนจากครูจะไม่ลบ หากได้พบครูจะไม่ลืม แม้เวลาผ่านนานไม่ลืมครู

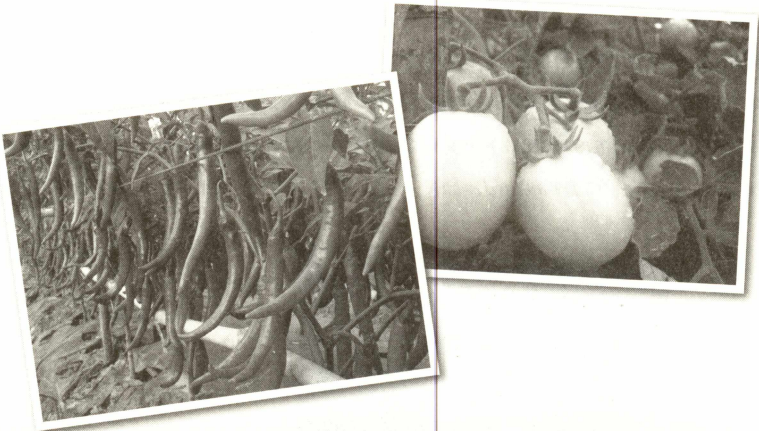
ขอครูได้รับรู้ด้วงหัวใจ หากกลอนนี้ที่เจียงมาไม่พอเพราะ ไม่เหมาะเหมือนดังกลอนในโน้ต
แต่กลอนนี้เจียงออกมาจากใจ ของลูกศิษย์พี่ผัดที่เติบโตของคุณครู

และจดจำสิ่งดีดีที่มอบให้ หากจากนี้มีโอกาสในวันใด เราคงได้กลับมากราบแทบตัวครู
ทุกคำสอนจากครูจะไม่ลบ หากได้พบครูจะไม่ลืม แม้เวลาผ่านนานไม่ลืมครู

บ้านหลังนี้ที่พวกเราเคยร่วมสร้าง ถากถางทางเกษตรไปทงไม่ขัดสน แหนักก็เอาเบากี่สู้อ่างอดทน
จนผ่านพ้นมากกว่าสามสิบปี จากแผ่นดินรกร้างในวันก่อน เป็นแหล่งสอนสั่งศิษย์ให้มีศักดิ์ศรี เป็นคนกล้า
เป็นคนเก่งเป็นคนดี เป็นคนที่กล้าของสังคม เจ้าเป็นลูกหลานใครครูไม่เกี่ยง จะรีบเลี้ยงจัดเกลอย่าง
เหมาะสมควร มีความรู้ ความชำนาญผ่านซึม จะอบรมสอนสั่งอย่างตั้งใจ บ้านหลังนี้ที่พวกเราจ้งร่วมสร้าง
ถากถางทางด้วงพลัดคนรุ่นใหม่ สานต่อกิจรรมการณร์ะบือไกล บ้านหลังนี้ของพวกเรา.....ชาวพี่ผัด

ความสนใจเล็กๆจากลูกศิษย์มอบแด่ท่านอาจารย์ปราโมทย์ วจิยเวทย์ ก่อนอื่นต้องขอกราบแทบบุญคุณอาจารย์ท่านเปรี๊ยะบเสมือคนที่สองสำหรับเรากับที่ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้ช่วงอบรมสั่งสอนเราจนได้ดีมาจนถึงทุกวันนี้พวกเราชาวพีชผักกุ่มที่ 25 รู้สึกดีใจที่อาจารย์จะได้พักผ่อนบ้างและมีความสุขกับครอบครัว การเกษียณอายุราชการ เป็นการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญในชีวิตของคนทำงาน โดยเฉพาะเดือนกันยายนเป็นเดือนสิ้นสุดแห่งปีงบประมาณ ผู้ที่มีอายุครบ 60 ปี บริบูรณ์ ต้องเกษียณอายุคือการพ้นจากหน้าที่การงาน สิ้นสุดชีวิตการทำงาน ซึ่งแต่ละองค์กรแต่ละหน่วยงานจะจัดงานเกษียณอายุราชการให้แก่บุคลากรเพื่อเป็นการตอบแทนคุณงามความดีของผู้ครบเกษียณ ในโอกาสนี้ก็เช่นเดียวกันชาวพีชผักกุ่มที่มีอาจารย์ปราโมทย์ วจิยเวทย์ ท่านที่ได้ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความขยันหมั่นเพียร ได้อุทิศและทุ่มเทกำลังกาย กำลังใจ ปฏิบัติหน้าที่ราชการอย่างเต็มสติปัญญาและความสามารถตลอดระยะเวลาที่ท่านได้รับราชการมาได้ทำคุณประโยชน์ต่อชาวพีชผักกุ่มนับไม่ถ้วน เป็นอนุเคราะห์ ตลอดทั้งยังเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ลูกศิษย์ชาวพีชผักกุ่มตลอดมาและพวกเราชาวลูกศิษย์พีชผักกุ่ม 25 ทุกคน ยอมบอกอาจารย์ว่าเรารักอาจารย์ เราเคารพอาจารย์ และขอให้ท่านอาจารย์ปราโมทย์ วจิยเวทย์ มีสุขภาพที่สมบูรณ์แข็งแรงอยู่อบรมสั่งสอนพวกเราไปนานๆครับเพราะพวกเราจะเป็นลูกศิษย์ของท่านอาจารย์ตลอดไป

ลูกศิษย์พีชผักกุ่ม 25

แต่... อาจารย์ปราโมทย์ วชิบเงิน

ฉนรรพพแพ้สัถกวางังจะกางกัน
ใช้สำคัญพัฒนาการที่นายมุ่ง
เรือลำน้องจ้งคองว่างพาพพง
จนผ่านค้งแควในญในนที
เปริงบด้งครือเรือ่น้องที่คองล่อง
ติชงทั้งผองคือผีพาเงไม่เงางนนี้
ครูสอนสั่งทั้งตำราวิชาชีวิ
จนติชงรักวามนทีที่แสนไกล
พระคุณครูนั้นสูงค่ามหาศาล
เปริงบประมาณ ๓๖๕ แผ่นฟ้าหาควรไม่
พระคุณครูคือธรรมาตคอดไป
ติชงกั้มกราบหม่อมไฉนไว้ทิดพระคุณครู

จาก 4 ปี ที่เคยเรียนหนังสือมหาวิทยาลัยแม่โจ้แห่งนี้ และสองปีในสาขาพืชผัก ความสำเร็จที่ “เรา” นักศึกษา พืชผักทุกคนได้รับนั้น มาจากการทุ่มเททั้งแรงกาย และแรงใจของอาจารย์ ผู้ซึ่งเป็นที่รักและเคารพจิตใจของนักศึกษาพืชผักทุกคน อาจารย์ผู้เปรียบเสมือนผู้ให้ และถ่ายทอดความรู้ให้แก่ศิษย์จนสามารถนำไปใช้ในการประกอบอาชีพ และดำเนินชีวิตนอกรั้วมหาวิทยาลัยได้อย่างงดงาม ซึ่งรอยยิ้มของอาจารย์จะเป็นสิ่งที่นักศึกษาทุกคนจดจำได้เสมอ เพราะทุกครั้งที่ยาจารย์อบรมสั่งสอนมักจะมีแต่รอยยิ้มที่แสดงถึงความเมตตาปรารถนาดีทุกครั้ง พวกเราทุกคนจะระลึกถึง พระคุณของอาจารย์ที่ได้อบรมสั่งสอน และให้คำปรึกษาแก่เราเสมอ ทั้งนี้ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย ชวงปกป้องคุ้มครองให้อาจารย์และครอบครัว มีสุขภาพดีและ ประสบแต่ความสุขทุกประการ

พืชผัก 27 (4 ปี)

มุมหนึ่งในสวนพืชผัก มหาวิทยาลัยแม่โจ้

เรียง อาจารย์ปาริชาติ พลิบเงิน และอาจารย์ดำเกิง บ่องพาค

เรื่อง สักความคิดถึงจากแดนไกล

สิ่งที่แนบมา ความคิดถึงของศิษย์เก่าพืชผักรุ่นที่ 27 แม่โจ้ 69 (2 ปี) , แม่โจ้ 67 (4 ปี)

เมื่อพวกเราได้ทราบข่าวจากจดหมายทราบว่า ท่านอาจารย์ทั้งสองจะเกษียณ พวกเราเสียดายมากที่อาจารย์ทั้งสองจะไปใช้ชีวิตในวัยเกษียณ ซึ่งอาจารย์ทั้งสองได้สร้างคุณงามความดีและสร้างลูกศิษย์สาขาพืชผักหลายรุ่น ลูกศิษย์ของอาจารย์ทั้งสองก็ได้ไปสร้างชื่อเสียงให้กับสาขาพืชผัก มหาวิทยาลัยแม่โจ้ จนทำให้สาขาพืชผักเป็นที่ขอมบั่นสังคม และพวกเราจำได้ว่าอาจารย์ทั้งสองมีเอกลักษณ์ในการสอนที่แตกต่างกัน ทำให้ลูกศิษย์จดจำบุคลิกและแนวคิดของอาจารย์นำไปใช้ในการทำงาน เช่น

ท่านอาจารย์ดำเกิง บ่องพาค ท่านมีบุคลิกที่เป็นนักวิชาการ เมื่อถามนักศึกษา คนใดเกี่ยวข้องกับปัญหาพิเศษหรือเรื่องอื่นๆ ท่านอาจารย์จะถามอย่างละเอียด เหมือนว่าท่านจะต้องรู้เรื่องนี้ให้เข้าใจอย่างชัดเจน แล้วส่วนงานในแปลงอาจารย์จะไปสำรวจแปลง โดยที่ในแปลงห้ามมีหญ้า ซึ่งอาจารย์จะละเอียดมากในเรื่องนี้

ส่วนท่านอาจารย์ปาริชาติ พลิบเงิน ท่านจะมีแนวคิดและคติคำสอนต่างๆ ทางด้าน การเรียงและการทำงาน เพื่อที่จะให้นักศึกษานำไปปฏิบัติ โดยที่เน้นกิจกรรมของพระพุทธศาสนา มาสอนเพื่อที่จะให้นักศึกษาได้เข้าถึงหลักธรรม

อีกประเด็นที่เฝ้ามองอาจารย์ทั้งสองมีสิ่งเหมือนกันคือการแต่งข้อสอบ ข้อสอบทุกฉบับที่อาจารย์ออกนั้นจากมากครั้ง แล้วหินมากด้วย ซึ่งเป็นข้อสอบที่ปราบเซียนจริงๆ

สุดท้ายพวกเราเสียดายท่าน ที่ท่านอาจารย์ทั้งสอง จะไปใช้ชีวิตในช่วงวัยเกษียณ หากอาจารย์มีเวลาว่าง ฝากให้น้องอาจารย์มาแจ้งมา สาขาพืชผักของเรายังหะคับ พวกเรามีความเจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงาน มีความรุ่งเรืองในชีวิต จนทำให้เราอิจฉา เพราะพวกเราเฝ้ามองว่าพวกเราเป็นศิษย์ที่มีครู

ด้วยความเคารพอย่างสูง
ในนามตัวแทนพืชผักรุ่นที่ 27
เรียงเรียงโดงรัมย์ 20

แต่ท่านอาจารย์ปราโมทย์ ขลิบเงิน

แรกเริ่มเมื่อก้าวมาสู่ทางพิชผักที่พวกเราเคารพรัก ก็ทำให้พวกเราได้ประจักษ์ว่า นี่แหละคือบ้านในฝันของพวกเรา จากอดีตสู่ปัจจุบันพวกเราชาวพิชผักรุ่นที่ ๒๕ ได้เดินทางจากบ้านหลังนี้มานานกว่า ๓ ปีแล้ว คิดถึงทุกครั้งเมื่อนึกถึงภาพแห่งความทรงจำที่เคยร่วมสร้างกันมา จังชิดซาตจริงใจมิรู้ลืม นึกถึงคำสั่งสอนของอาจารย์แต่ละท่าน ที่ต้องหล่อหลอมให้พวกเราชาวพิชผักรุ่นที่ ๒๕ “รู้จักสามัคคี”

ถ้าให้ย้อนอดีตกลับไปนึกถึงอาจารย์ท่านหนึ่งที่พวกเราชาวพิชผักรุ่นที่ ๒๕ เคารพรักและจัดมาเป็นแบบอย่างปฏิบัติในการดำเนินชีวิต คงไม่มีใครที่ไม่รู้จัก “ท่านอาจารย์ปราโมทย์ ขลิบเงิน” ด้วยบุคลิกที่เรียบง่าย สุขุม เป็นกันเองกับลูกศิษย์ทุกคน ทุกครั้งที่ได้มีโอกาสเข้าห้องเรียนกับท่านอาจารย์ หรือบางช่วงเวลาที่ท่านอาจารย์นัดหมาย คงไม่มีใครที่ไม่่องจากเข้าห้องเรียน เพราะไม่พอจากพลาดความรู้ที่มาจากหัวใจของท่านอาจารย์ คำสั่งสอนของท่านอาจารย์ที่แฝงไปด้วยความรัก ถึงความหวังดีที่มีแต่ให้ ห่วงใยลูกศิษย์เป็นคนดีช่วยกันพัฒนาบ้านเกิดเมืองนอน ไม้ล้มผู้ที่ล้มพระคุณ ท่านอาจารย์จะเป็นผู้ที่พูดอยู่เสมอกับลูกศิษย์ทุกคนถึงเรื่อง ความพอเพียง ดังพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ซึ่งพวกเราได้ประจักษ์แก่สายตาแล้ว เพราะท่านได้ปฏิบัติให้พวกเราดู เพื่อนำไปเป็นแบบอย่างถึงความเรียบง่ายพอดี พอประมาณของท่าน สอนให้พวกเรารู้จักชีวิตให้เกิดประโยชน์ต่อตนเอง และผู้อื่น คำสอนเหล่านี้ยังคงอยู่ในตัวของพวกเราชาวพิชผักรุ่นที่ ๒๕ ตลอดมา.....

มาในวันหนึ่งที่ท่านอาจารย์ได้เกษียณอายุราชการ พวกเราชาวพิชผักรุ่นที่ ๒๕ ขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ที่เคยอบรมสั่งสอนพวกเรามาในมีความรู้ และขอสัญญาว่าพวกเราจะเป็นลูกศิษย์ที่ดีของท่านอาจารย์ เป็นชาวบ้านที่ดีของประเทศชาติตลอดไป คำสั่งสอนทุกถ้อยคำพวกเราจดจำไม่มีลืมเลือน เพราะพวกเราเรลิกถึงท่านอาจารย์เสมอมา ท่านอาจารย์ที่เป็นแบบอย่างที่ดีให้กับพวกเราชาวพิชผัก อาจารย์ท่านนี้.....“อาจารย์ปราโมทย์ ขลิบเงิน”

พิชผัก ๒๕

แต่...ท่านอาจารย์ปราชญ์ วัลปิเงิน

คำว่า "ครู" (อาจารย์) เปรียบได้ว่าได้กลางของว่าง
ในพื้นห้วงมณฑลธารา

เปรียบ"แม่พิมพ์"กล่อมเกล่าแผ่นลือนลอม
ปลูกฝังซึ่งคุณธรรมผ่องอำไพ

เปรียบ"แสงเทียน"ส่องสว่างทางมืดมิด
จากไม่รู้อะไรเวลาเบาปัญญา

คือ "ปฐมนิเทศ" เปี่ยมล้นค่า
ทั้งการจิจิตวิญญาณท่านเฝ้าเพียร

ขอทดแทนบุญคุณที่หนุนเนื่อง
พร้อมอุทิศใจงานงามมอบพิธี

ร่วมเชิดชูครูอาจารย์ด้วยใจมั่น
ในวันวันศุกร์(อาจารย์) ถึงวันเกษียณ

เปรียบ "เรือจ้าง" รับส่งผู้โดยสาร
ได้ข้ามผ่านถึงฝั่งสมตั้งใจ

ทั้งโอบอ้อมการุณย์หนุนนำให้
ได้ก้าวไปตามครรลองของชีวิต

เพื่อให้ศิษย์แจ่มกระจ่างทางศึกษา
กลับเก่งกล้าเลิศล้ำเพราะพรำเรียน

ควรบูชาเคารพนอบน้อมสืบ

เพื่อหนักเรียนเติบโตในขั้นหน้าดี

ซาซึ้งเรื่องเพราะคุณครูผู้ศักดิ์ศรี

เป็นคนดีที่น่าถวิลชื่นชม

ที่สร้างสรรค์บ่มเพาะความเหมาะสม

ศิษย์จอกอบก้มไหว้ครู(อาจารย์)คนดีพิชัค

ก่อนอื่นพวกหนู/ผม ก็ต้องของกล่าวก่อนว่าได้รู้จักกับอาจารย์ได้อย่างไร ก็จากการเรียนวิชาสาระพิเศษ
แล้วต่อด้วยวิชาสัมมนาซึ่งอาจารย์เป็นเจ้าของวิชาเองก่อนหน้าก็ได้เรียนกับอาจารย์บ้างในวิชาหลักการ
ผลิตผักหรือเทคโนโลยีการผลิตผัก (ไม่ก่อนแน่ใจนะค่ะ/ครับ) จากที่พวกหนู/ผม ได้สัมผัสกับอาจารย์มา
อาจารย์เป็นคนที่สุภาพ พูดเพราะมาก เรียนด้วยแล้วชวนให้ฟัง แต่เนื้อหานี้มันดีใครจะเชื่อว่าอาจารย์จะ
ถึงวันเกษียณแล้ว (เพราะอาจารย์ยังดูหนุ่มอยู่เลย)

ไม่เป็นค่ะ/ครับ พวกเราก็ตกถึงแม้ว่าอาจารย์จะเกษียณไปแล้ว แต่พวกหนู/ผม ก็คิดว่าอาจารย์
ควรที่จะได้พักผ่อนและได้ทำในสิ่งที่อาจารย์ต้องการบ้างในปีปลายของชีวิต พวกหนู/ผม ขอสัญญาว่าจะ
เป็นลูกศิษย์ที่ดีของอาจารย์ ตามที่อาจารย์ได้สั่งสอนมาตลอดระยะเวลา 2 ปีที่ได้มาเป็นลูกของสาขาพืชผัก

สุดท้ายนี้พวกหนู/ผม ก็คงไม่มีอะไรจะมอบให้อาจารย์ได้ดีไปกว่าคุณความดีที่พวกเราที่ได้ทำมานั้น
จงดลบันดาลให้อาจารย์มีความสุข สุขภาพร่างกายแข็งแรง เพื่อที่จะได้อยู่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของพวกเราไป
ตราบนานเท่านานค่ะ/ครับ

นกสิบปีผ่านพ้น
ระเบียงบถภูเก็จเงา
กอบปรักจเ็นนาหมา
ถึงฝั่งดั่งฝันได้

พุทธคุณบุญพระพร้อม
พรเลิศแห่งท้าวราม
ประทานสูงทุกงาม
พันธ์อื่นสิ้นหวังไว้

เก็บรวมมวลดอกไม้
ร้องต่างมาลึงทอง
พุทธพจน์กำหนดกรอง
เกษมสุขเกษมราษฎร์

อำลา
แข่งไว้
สิบเนื่อง
แซ่ซ้อง สดุดี
จตุคาม
เทพาที่
มอบแด่ ผู้เกษม
พรั่งพร้อม บริบูรณ์
เรืองรอง
มอบให้
อาลักษณ์
สูงล้ำ เจริญพร....สาธุ

ดวงรักและเคารพอย่างสูง
ศักราชพืชผัก'29 /แม่ใจ'69
(พืชผัก 4 ปี)

บทความ อาจารย์ ปราโมทย์ พลิบเงิน

ปราโมทย์ พลิบเงิน
มณฑล ต่างมาลาแทน
พลิบ สิงแสงสรร
เงิน ทองคันท่วมฟ้า

ดินแดน
กราบไฉว
ไว้นานา
มากด้วยน้ำใจ

คำว่าครูมาจากภาษาสันสกฤตว่า ครู "คุ" แปลว่าแสงสว่าง "รุ" แปลว่าความมืดมน (แปลโดยรวม คือ เป็นผู้จัดความเวลาที่มืดมน) พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2532 ได้ให้ความหมายของคำว่า ครู และอาจารย์ว่าดังนี้ ครู คือผู้สั่งสอนศิษย์, ผู้ถ่ายทอดความรู้ให้แก่ศิษย์ อาจารย์ คือผู้สอนวิชาความรู้, คำที่ใช้เรียกน่านน้ำหรือบุคคล เพื่อแสดงความยกย่องว่ามีความรู้ในทางใดทางหนึ่ง

สำหรับพวกเราชาวพืชผักไม่ว่าจะใช้คำจำกัดความใดๆ หรือแม้แต่เรียกว่า ครู หรืออาจารย์ ก็มิได้ทำให้ความเคารพ ศรัทธา ความรัก และความเป็นครอบครัวเดียวกันเสื่อมลงลงแม้แต่น้อย เมื่อวันหนึ่งถึงอดีตที่ผ่านมาถึงกลางปี แต่ความรู้สึกเหมือนว่าผ่านมาเมื่อวันวาน จังจำวันแรกที่พบท่านอาจารย์ปราโมทย์ได้ดี วันนั้นเป็นวันไฉวคู่ที่สาขาสวนผัก ท่านสวมเสื้อผ้าไหมสีเหลืองแสด สั้นหน้าดวงตาอ้อมเอิบเป้งฉ่ำปลั่งแวววาว สุข เมื่อถึงเวลาไฉวาท ท่านพูดแต่สิ่งที่ดีแนะแนวทางการครองตนให้อยู่ในหลักธรรม ที่ถูกต้อง มีปัญหอะไรก็จะปรึกษาท่านตลอด และช่วงงานต่างๆ เมื่อทราบว่าจะรับผิดชอบก็เสนอตัวจนอาสาเข้าไปจนสำเร็จ

เวลาเริ่ดแต่ก่อนท่านสอนอยู่ 2 วิชาคือ วิชาสัมมนา และวิชาสรีระวิทยาหลังการเก็บเกี่ยว ท่านจะสอดแทรกแนวความคิดใหม่ๆ และแนะนำสิ่งที่เกี่ยวข้องกับโลกในปัจจุบันมาให้อ่านอยู่เป็นประจำ ที่ขาดไม่ได้เลยคือ ธรรมะ จนเพื่อนๆ พนันถามท่านว่า พระราชาคณะพืชผัก แล้วจึงมีเสียงกระซิบต่อทั้งดวงหน้าว่าวันนี้จะมีเทศน์ก็กันแน่ แต่เท่าที่มองดูใบหน้าเพื่อนๆ แล้วก็ยิ้มแฉ่งกันเกือบทุกคน และสิ่งทำให้ทุกคนยิ้มออก หรือแม้แต่เอกราบมาดออกกันหลังห้องนั้นนั่นจะเป็นเวลาที่ท่านอาจารย์ปราโมทย์จัดงานราชการต้องปล่อยก่อนเวลา นั่นคือเวลาหาที่ทองของเพื่อน ที่ยังทำงานค้าง แต่ก็ม่แน่นอนเสมอไปว่าท่านจะปล่อยพวกเราก่อนเวลา ท่านจะส่งมือปราบสัตรีผิวสีแทน เสียงดุจดังราชสีห์ อันเป็นเอกลักษณ์คู่คี่คู่หน้าเกรงงามมาสอนพวกเราแทน ผู้หญิงคนนั้นก็ชื่อ พี่เจ้า รศมี ชื่อแต่ก่อนนะ เดี๋ยวนี้เปลี่ยนเป็น พี่กรุณาไปแล้วเท่าพี่แดงจะเชื่อเรื่องดวงกับเนื้อคู่มากไปหน่อย แต่ก่อนนี้เฝ้าว่างเป็นไม่ได้พี่เจมางอดดวงตามหาแต่เรื่องเนื้อคู่ แต่ตอนนี้ทำจะดีแสนขอลิมาเลงไปเปลี่ยนชื่อใครจะรู้ว่าเพราะเหตุใดถึงเปลี่ยนชื่อ ก็ไปถามกันเอาเองนะขอเรื่องไปเลง.....

เมื่อคิดทบทวนถึงความหลังก็บังเอิญจากใจให้พวกเราดูเป็นครอบครัวเดียวกันอยู่กับอาจารย์ที่พวกเรา รัก ใบหน้าและดวงตาเมื่อ 4 ปีก่อน จนมาถึงตอนนี้ดวงตาและใบหน้าของท่านก็ดูไม่เหมือนคนที่เคยเรียนอาชुरาชาการ 60 ปี เอง ถึงแม้ท่านจะเคยเรียนอาชुरาชาการ แต่สำหรับพวกเราท่านก็ยังคงเป็นผู้ที่เราจะเคารพ เป็นอาจารย์ในดวงใจของเราและจดจำ อาจารย์ปรมาจารย์ ขลิบเงินตลอดไปอย่างไม่วันที่จะลืมไปได้เลย

สุดท้ายนี้สักหลอนแบบล้านนาแต่งไว้อาจารย์โดยเฉพาะ ดังนี้

อาจารย์จั่งร้อง

วันพระผ่องใส

สุขจั่งอ้อต้า

พละกำลังถ้วน

ไชโย ไชโยไชยจั่ง

ศกฤกษ์หม่นผล

ลาภะจั่งมาดล

สุขเกษมผ่องแผ้ว

วิชา

เลิศล้ำ

ทุกเมื่อ งามเซง

ปราบได้ หมู่ภัยงา

มงคล

จั่งแล้ว

ตัวท่าน แดนา

จั่งดวงลามา

ด้วยความเคารพอย่างสูง

เอกพันธ์ กันธะมัง คัม พิชผัก ๒๙ แม่ใจ ๗๑

เรียนอาจารย์ปรมาจารย์ ขลิบเงิน ที่เคารพเป็นอย่างสูง

ตลอดระยะเวลาที่พวกเราเรียนอยู่ในรั้วสงฆ์พิชผัก มหาวิทยาลัยแม่ใจ แ่งนี้พวกเราลูกศิษย์ทุกคน ของขอบพระคุณอาจารย์ที่ได้อบรม สั่งสอน และคอยให้คำแนะนำ ดูแลเฝ้าตาปรึษากับพวกเราอย่างใกล้ชิด เห็นดเนินองมาโดยตลอด ลูกศิษย์หลายๆ คนต่างก็ดื่บดัดดีกันไป ทำให้พวกเราซาบซึ้ง กับการทุ่มเท ในการทำหน้าที่ของอาจารย์เป็นอย่างมากและถือได้ว่าอาจารย์เปรียบเสมือนบิดาคนที่ ๒ ของพวกเราทุกคน ก็ว่าได้ ชาวพิชผักทุกคนจะเป็นกำลังใจ และจะจดจำภาพแห่งคุณงามความดีของท่านอาจารย์ ที่ได้มุ่งมั่น ตั้งใจ สร้างคุณประโยชน์ สร้างชื่อเสียงที่ดี ให้กับสงฆ์พิชผักของเรา ซึ่งชาวพิชผักทุกคน จะสานต่อ อดมการณการงานของท่านอาจารย์ต่อไปครับ

พิชผัก รุ่นที่ 30

มุทิมาจิต : แด่อาจารย์ ปราโมทย์ วัลลิเงิน
พืชรผัก (๔ปี)

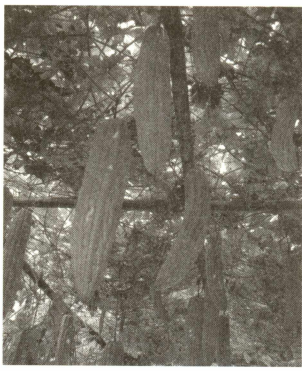
"ต้นทุเรียน ๒๕๕๒"

"เปลวเทียนแห่งการก้าวเดิน"

เมื่อพวกเราก้าวเข้าไปบนแผ่นดินแม่ได้ เดินทางมาที่นี่เพื่อศึกษาเล่าเรียนเติมเต็มความรู้ปลุกปล้ำความ
ใจเริงไม่เพื่องเพื่อประโยชน์เพื่องไปเบื้องหน้าที่เราได้พัฒนา จังมีหลายสิ่งหลายอย่างที่เราได้พัฒนา
ในช่วงวัยของนักศึกษาที่มีเส้นทางมากมายทั้งดีและไม่ดีในด้านการดำเนินชีวิตจึงมาจุดนี้ ไม่มีแสงใดนำทาง
มีเพียงความใจเริงใจ ขอแสงสว่างส่องนำทางแก่เรา

แสงสว่างแห่งเธอ นำทางเรามาถึงก้าวเดิน "ครู" คือเปลวเทียนแห่งการก้าวเดินของพวกเราของอบรม
สั่งสอน ต่างทอดจิตวิญญาณของครูในชั่วเธอส่องเรืองรอง ดุจเปลวเทียนส่องนำทางปลดพันธะแห่งความ
ใจเริงนำไปสู่ปัญญาอันชาญฉลาด คุณครู(อ.ปราโมทย์ วัลลิเงิน) ท่านเป็นอาจารย์ที่มีหัวใจเริงใจไฟเริง
ผ่องแผ้วจิตต์จับใจ ท่านคอยชี้แนะแนวทาง ในการต่อสู้ชีวิต การเป็นคนดีมีคุณธรรมมีกำลังใจแก่พวกเรา
คงเป็นแสงสว่างนำทางให้ก้าวเดินไปบนเส้นทางที่ถูกต้อง พวกเราขอบคุณครับ/ค่ะ พวกเราจะระลึกถึงพระคุณ
คุณครูนี้เสมอครูที่แสนดี ที่ซึ่งเวลาเดินไกลถึงสู่ช่วงวัยเกษียณอายุทางราชการ ขอมุทิมาจิตต์แด่ครู ขอให้ครู
มีความสุขสุขภาพแข็งแรงถึงวัยเกษียณ มีความสวัสดี เบิกบาน บุณย์รักษา ของขอบพระคุณจึง

.... ความใจเริงใจมาลงนามไป เส้นทางของจุดมุ่งหมายทอดยาวเด่นชัด เปลวเทียนส่องนำทาง
เปล่งรัศมีแผ้วพราว แสงแห่งครูนำทาง พวกเราก้าวเดินไปบนเส้นทางนั้นอย่างภาคภูมิใจพวกเราจะได้ระลึก
ถึงพระคุณครูเสมอมุทิมาจิตต์ด้วยความเคารพ.....

ด้วยด้วยความเคารพ

นักศึกษาลงพืชรผักปีที่ ๔ (๔ ปี)

จากลูกศิษย์แต่ครูที่รัก

อาจารย์ ปราโมทย์ กล้วยเงิน เป็นอาจารย์ผู้อาวุโสของสาขาพืชผัก ส่วนมากท่านจะนั่งอยู่ที่ติด
อธิการบดี แต่เมื่อใดก็ตามที่สาขาพืชผักมีงานหรือกิจกรรมท่านก็จะมาร่วมงานทุกครั้งถ้าหากท่านว่างจากการ
ทำงาน ทำให้ลูกศิษย์อบอุ่นและมีกำลังใจในการทำงาน ท่านจะมีสาขาและรองจัมที่อบอุ่น อบอุ่นใคร่ครวญ
และเมื่อเข้าไปขอคำปรึกษาท่านก็ให้คำปรึกษาที่สามารถดำเนินได้อย่างถูกต้องไปด้ว้งดี ถึงแม้ว่าท่านจะไม่ได้
เป็นเจ้าของวิชาใดๆ แต่ลูกศิษย์ก็มีความรักเคารพและรู้สึกใจหายเมื่อท่านจะเกษียณ

นักศึกษาสถาพพืชผักปีที่ 4 (2 ปี)

จากลูกศิษย์...ถึงอาจารย์ปราโมทย์ กล้วยเงิน

ถึงแม้จะเป็นระยะเวลาที่ไม่มากนักกับการที่ได้เรียนรู้และรับคำสั่งสอนที่ดีจากอาจารย์ แต่ฉันเป็น
ช่วงเวลาที่ดีที่สุดที่พวกเราได้พบพวกเรา (โอกาสได้เรียนกับอาจารย์เพียงแต่ครั้งเดียวในวิชา บรรยาย
หลักการพืชผัก แต่ความรู้ที่ได้รับมานี้ครั้งนี้ฉันก็เป็นความภูมิใจอย่างยิ่ง พวกเราจะเก็บความรู้สึกที่ดี
ที่อาจารย์มีให้ และจะนำความรู้ทุกอย่างที่อาจารย์ได้สั่งสอนไปใช้ให้เกิดประโยชน์ และเก็บไว้ในความ
ทรงจำไปตลอดไป

สุดท้ายนี้พวกเราทุกคนขอขอบคุณบพนี้ต่ออาจารย์

เปลวเทียน ส่องประทีป ชี้นำทาง
แสงสว่าง อันเรืองงาม ส่องให้ฉัน
สิ่งที่ถูก และสิ่งผิด มองให้ชัด
แสงที่ฉัน ไร้ข้อสงสัย คำสอนครู
แม้ถูกเบียดเบียน เรือจ้าง ล่องสายธาร
ก็มีแสง ทอประกาย มุ่งแจ้งเข็ญ
พาเรือจ้าง ล่องเรือไป ตามที่เป็น
ขอเพียงเห็น แลค่าลูกศิษย์ ถึงฝั่งไกล
ถลันห่าง สิ่งศักดิ์สิทธิ์ แลค่าทองเทพ
ร่วมเป็นเอก ประทานพร อันผ่องใส
ขอฉันครู สูงเลิศล้ำ ขออวยชัย
ไว้รศกัณ ขอคุณครู สูงนิรันดร์

ด้วยความเคารพ
จากศิษย์ปัจจุบัน พืชผักรุ่น 32

ความประทับใจ จากพืชผักปี 2 (4 ปี)

“สืบทอดว่าไม่เท่าตาเห็น สืบทอดเห็นจะสู้มือคลำ” เป็นสุภาษิตที่ยังคงเป็นสัจธรรมอยู่เสมอ และสุภาษิตนี้มีบทบาทและมีส่วนที่ทำให้ผมตัดสินใจเลือกสาขาพืชผัก ที่เรารู้ก่อนหน้าว่า งานหนักมาก ลงพารมหนักมาก และขึ้นแปลงเยอะมาก เลิกพารมที่ก็โน่น ทุ่มสองทุ่ม (แม้แต่อาจารย์บางท่านยังพูดเล่นครับ) และเมื่อผมได้เลือกเมาแล้ว ผมก็ได้สัมผัสเข้ากับมันจริงจังเสียวทีและจากจะบอกว่า “บางสิ่งที่เรา มองเห็นโดยผิวเผิน ของเราเพิ่งตัดสินใจว่าสิ่งนั้นเลวร้ายเสมอไป ถ้าเรายังไม่ได้ไปสัมผัสกับมันและคลุกคลีกับมัน และนี่จะทำให้เรารู้เองว่าสิ่งนั้นดีหรือไม่” แต่เมื่อคิดในอีกวันแล้วงานจะหนักแค่ไหน กำลังกายเราพร้อม แรงเรามี เราพร้อมที่จะฝ่าฟัน มันก็ไม่มีปัญหามากครับ ในเรื่อเสียวว่า “ทำงานหนักในวันนี้ เพื่อความสบายในวันหน้า”

อาจารย์ทุกคนในสาขาพืชผักก็ล้วนแล้วแต่ประสพคติ ทุกสิ่งทีเผชิญนั้นก็ล้วนแต่เป็นแนวทางที่ดี สอนให้สามัคคี ช่วงเลื่อกันในหมู่เพื่อน มีน้ำใจต่อกัน เนืองก็เนืองด้วยกัน พักก็พักด้วยกัน และพวกเรายังมีความพร้อมเพียงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันมากกว่าสาขาอื่นด้วยซ้ำ เราได้เอะใจดี จากบ้านหลังเล็ก ๆ สาขาพืชผักแห่งนี้มาไกลแล้วครับ

และเป็นที่น่ายกย่องป็นที่บุคลากรคุณภาพในสาขาพืชผักต้องเกื้อหนุนอาจารย์การ ไม่ว่าจะเป็นอาจารย์ปราโมทย์ วัลลภเงิน และอาจารย์ดำเกิง บัองพาค แม้ท่านจะจากแล้วก็ยังเ็นอาจารย์ทั้ง 2 ท่าน แวะมาแจ้งผม เจือนเป็นกำลังใจให้พวกเราบ้างนะครับและในบางสิ่งทีพวกเราทำไปเป็นสิ่งที่ผิด ไม่ถูกต้อง ไม่ว่าด้วยทาง วาจา ใจ ก็ตาม ก็ยังเ็นอาจารย์เ็นสิแก่ลูกศิษย์ด้วยนะครับ สิ่งใดเ็นโลกาให้มาปกป้องรักษาเ็นอาจารย์นาง อนุรักษ์ ทรัพย์ ทรัพย์ ทรัพย์.....

คนเเก่เเก่เ็นเ็นเ็นเ็นเ็นเ็นเ็น
ช่วงค่ำเ็นงสงฆ์เ็นเ็นเ็นเ็น
เ็นงสงฆ์เ็นเ็นเ็นเ็นเ็นเ็น
ถึงวาระทีเ็นเ็นเ็นเ็นเ็นเ็น

เ็นเ็นเ็นเ็นเ็นเ็นเ็นเ็นเ็น
เ็นเ็นเ็นเ็นเ็นเ็นเ็นเ็นเ็น
เ็นเ็นเ็นเ็นเ็นเ็นเ็นเ็นเ็น
เ็นเ็นเ็นเ็นเ็นเ็นเ็นเ็นเ็น

ศุภศกดิ์ ดีเ็นเ็น
ว่าทีพืชผัก' 33

ครูเกษตร

เป็นเช่นครูที่มากด้วยวิชาศาสตร์
สั่งสอนศิษย์โรงเรียนบุรีรัมย์
แม่ในเรือนห้องอ่อนล้าราวีง
ปู่ก่อตั้งออกไปถึงเป็นเพ็ญ

สร้างหลักปราชญ์พัฒนาชาติให้สดใส
การเกษตรก้าวไกลจึงพอเพียง
ก็หวังให้คนรุ่นนี้ได้สั่งเสียง
เสียงหนึ่งเสียง "ข้าวอยู่คู่เคียงเกษตรไทย"

กิจพืชผัก

เหงื่อรินไหลจากกางเกงไปสู้
วันนี้ลืมน้ำแต่ความตั้งใจ
ลูกพืชผักเหน็ดเหนื่อยไม่เคืองแค้น
ในพืชผักอยู่คู่ฟ้าในทุกยาม

ดินคงจะรับรู้ถึงความหมาย
หวังเพียงให้พืชพันธุ์นั้นงอกงาม
ฟ้าจะค้นฝนหล่อพอร่าว่าพำกาม
ในชื่อเสียงเรียงนามจงรัก

เกษตรไม่อดตาย

มองเบื้องบนมีเมฆฝนและแผ่นฟ้า
หนึ่งสมอง สองมือเท้า และแรงกาย
ดินก็มิ น้ำก็มิ ไร้วามแรงมิ
ปลูกพืชพันธุ์ธัญญาหารบนดาดฟ้า

เบี่ยงลางมีพสุธาธารน้ำใส
ธรรมชัณดาลีน้อง่างสมบุรณ์
ทำปสิองหนึ่งเงงไรความหมาย
การเกษตรมิทำให้นิครอดตาย

ศุภศักดิ์ ดินมั่น
ว่าที่พืชผัก' 33

